Εβδομάς

1 Δρ.

ΤΟΣ Α' ΑΘΗΝΑΙ 31 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1927 ΑΡΙΘΜ. 12

ΞΕΝΑΙ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΤΕΣ

ΟΙ ΠΕΡΙΕΡΓΟΙ ΛΗΣΤΑΙ ΤΩΝ ΙΝΔΙΩΝ

Ἀπὸ τὶς πολιτισμένες χῶρες μας δὲ λείπουν βέβαια τὰ κακοποιὰ στοιχεῖα, ποὺ πολλὲς φορὲς σχηματίζουν συμμορίες καὶ λυμαίνονται τὶς ξένες περιουσίες. Ἡ συμμορίες αὐτὲς ἀποτελοῦνται ἀπὸ ντόπιους τὸ περισσότερο, οἱ ὁποῖοι ξεχωρίζουν ἀπὸ τοὺς ἀγριανθρώπους γιὰ τὰ ἐγκληματικὰ ἔνστικτά των ποὺ τοὺς φέρνουν ἐνάντια στὸ νόμο καὶ κάνουν τὴ δικαιοσύνη νὰ φροντίζη γιὰ τὸ σωφρονισμό τους.

Ἡ συμμορίες ὅμως αὐτὲς δὲ μοιάζουν καθόλου μ' ἐκεῖνες τῶν Ἰνδιῶν, ποὺ οἱ Ἄγγλοι ὀνομάζουν: «ἐγκληματικὰ τάγματα» καὶ ποὺ ἡ σύνθεσίς τους εἶναι γενεαλογικὴ — κληρονομημένη ἀπὸ πατέρα καὶ γυιό, σ' ἔγγονα, σὲ δισέγγονα κλπ., σὲ τέτοιο βαθμό, ὥστε ὁλόκληρη οἰκογένεια μὲ ὅλα της τὰ μέλη νὰ δρᾶ κάτω ἀπὸ τὸ πρόσταγμα τοῦ ἰδίου ἀρχηγοῦ.

Μέλη τῆς συμμορίας τῶν Παρντὶ συλληθέντα καὶ ὁδηγούμενα ὑπὸ Ἄγγλων ἀστυνομικῶν εἰς τὰς φυλακάς.

Γιὰ τὴν δρᾶσιν τῶν τελευταίων θὰ μοῦ ἐπιτρέψουν οἱ ἀναγνῶστες μου νὰ τοὺς δώσω μιὰ προσωπικὴ ἀνάμνησι, ἡ ὁποία ἂν καὶ δὲν ἔχη τίποτα τὸ κολακευτικὸ γιὰ μένα, μολαταῦτα στὴ θύμησή της δοκιμάζω ἐλαφρὴ ταραχή.

⁂

Ἡ περιπέτειες ἑνὸς ταξιδιοῦ μ' ἔφεραν σὲ μιὰ μικρὴ Ἰνδικὴ πόλι, ὅπου κατὰ τὴ συνήθειά μου ἔζησα ἀνάμεσα στοὺς ἰθαγενεῖς, γιατὶ ἔχω τὴν ἰδέα, ὅτι ἕνας ἐξερευνητής, ποὺ θέλει νὰ μαζεύση μερικὰ χρήσιμα στοιχεῖα ἢ νὰ κάνη μερικὲς παρατηρήσεις, ὀφείλει ν' ἀποφεύγη κάθε ἐπικοινωνία μ' εὐρωπαίους στὰ μέρη αὐτά. Γιὰ νὰ σπουδάση κανεὶς ἕνα λαό, πρέπει νὰ ζήση τὴ ζωή του, ν' ἀνακατευθῆ στὸν καθημερινὸ βίο του κι' ἔτσι θὰ εἶναι βέβαιος, πὼς θὰ γνωρίση ὅλες τὶς ἰδιαίτερες ἐκεῖνες λεπτομέρειες, ποὺ ἔχουν ἐνδιαφέρον τόσο γι' αὐτόν, ὡς παρτηρητήν, ὅσο καὶ γιὰ τοὺς ἄλλους.

Ἔφθασα λοιπὸν στὸ Καντίς. Ἐκεῖ δὲν εἶχα νὰ κάνω ἐκλογὴ ξενοδοχείου, γιατὶ τὸ μοναδικὸ ξενοδοχεῖο ἦταν ἕνα ἄθλιο χάνι, ποὺ τὸ διατηροῦσε μιὰ ἰνδικὴ οἰκογένεια. Μετέφερα τὶς ἀποσκευές μου καὶ μαζὶ μ' αὐτὲς μιὰ περίφημη σέλλα, τὴν ὁποίαν εἶχα ἀγοράση στὴ Βομβάη καὶ μοῦ στοίχισε διακόσια ρούπια (ἰνδικὸ χρυσὸ ἢ ἀργυρὸ νόμισμα). Ὁ ξενοδόχος μόλις τὴν εἶδε, ἀφοῦ τὴ θαύμασε κάμποση ὥρα, μὲ συνεβούλευσε νὰ μὴ τὴν ἀφήσω τὴν νύχτα στὸ δωμάτιό μου γιὰ τὸ φόβο τῶν Παρντί. Τὶ ἦταν αὐτοὶ οἱ Παρντί; Ἦταν κλέφτες, οἱ ὁποῖοι κατεῖχαν τὴ μαγικὴ δύναμη νὰ μπαίνουν στὰ σπίτια ἀθέατοι.

Μὰ πῶς; Αὐτὴ τὴ λεπτομέρεια τὴν εἶχα διαβάση μόνο στὰ εἰκονογραφημένα ἀστυνομικὰ φυλλάδια, ποὺ ἀνέφεραν συχνὰ τὸ «ἔνδυμα τῆς σκιᾶς»!

Γέλασα μὲ τὴ συμβουλὴ τοῦ ξενοδόχου καὶ δείχνοντάς τους τὸ ρεβολβέρ μου, τοῦ εἶπα:

— Μ' αὐτὸ τὸ παιχνιδάκι, ποὺ βλέπεις, μπορῶ νὰ κοιμᾶμαι ἥσυχος! Δὲν ἔχω παρὰ νὰ τὸ βάλω κάτω ἀπὸ τὸ μαξιλάρι μου!

Εἶχα νοικιάση δυὸ δωμάτια στὸ ξενοδοχεῖο, τὸ δὲ ἕνα ἀπ' αὐτὰ ἔβγαινε σὲ μιὰ ταρατσίτσα ποὺ ἀπεῖχε τέσσερα μέτρα ἀπὸ τὸ ἔδαφος. Τὸ κρεββάτι μου βρισκόταν στὸ δεύτερο δωμάτιο, ποὺ ἀεριζόταν ἀπὸ ἕνα παράθυρο. Ἐκεῖ εἶχα τὶς ἀποσκευές μου, ἐκεῖ ἄφηνα καὶ τὰ ροῦχα μου, πρὶν κοιμηθῶ κάθε βράδυ. Λησμόνησα νὰ σᾶς πῶ ὅτι τὸ κρεββάτι μου τὄφερνα ἀνάμεσα στὰ δύο δωμάτια τὴ νύχτα γιὰ ν' ἀερίζεται καλύτερα. Γιὰ νὰ κλέψουν λοιπὸν τὶς ἀποσκευές μου οἱ κλέφτες, ἔπρεπε νὰ σκαλώσουν στὴν ταρατσίτσα, νὰ διασκελίσουν τὸ «λὶ ντὲ κάν» μου κ' ἔπειτα νὰ τὶς βροῦν. . . Μὰ εἶχα λογαριάση χωρὶς τὸν ξενοδόχο, ποὺ στὸ προκείμενο ἦταν οἱ Παρντί! Κ' ἕνα πρωΐ ξυπνώντας μὲ τὴ συνήθη εὐδιαθεσία, ποὺ ξυπνάει κανεὶς ἔπειτα ἀπὸ ἕναν ἀτάραχο ὕπνο, εἶδα μὲ μεγάλη μου ἔκπληξη ὅτι ἡ σέλλα ἔλειπε. . . Μὰ δὲν ἦταν μόνο αὐτή, ἀλλὰ καὶ ὅλα τὰ ροῦχα μου καὶ μαζί τους τὸ πορτοφόλι μου! Εἶχα μείνη μὲ τὴν πυτζάμα καὶ μὲ τὰ σανδάλια! Νὰ λοιπὸν ποὺ ἔκανα τὴν πρώτη γνωριμία μὲ τοὺς Παρντί, ποὺ διασκέλισαν τὸ κρεββάτι μου, τὴν ὥρα ποὺ ἐγὼ θὰ ὀνειρευόμουν. . .

Αὐτὴ ἡ περιπέτεια, ποὺ τὴν ἐδέχθηκα μολαταῦτα ἀρκετὰ φιλοσοφικά, μ' ἔκανε νὰ τήσω περίσσοτερες πληροφορίες, γιὰ τὶς σ μορίες τῶν Παρντὶ — τὶς ὁποῖες θὰ συνοψίσω ἐδῶ, γιατὶ ἀξίζει πραγματικὰ νὰ μάθετε.

Ἡ συμμορίες τῶν Παρντὶ λοιπὸν εἶναι γ στὲς μὲ διάφορα ὀνόματα, ποὺ ἀλλάζουν ἀ τὸν ἕναν τόπο στὸν ἄλλον. Στ' ἀλήθεια ἡ γάνωσίς τους εἶνε σκεπασμένη μὲ μυστη Τὸ μόνο γιὰ τὸ ὁποῖο μπορεῖ νὰ μιλήση κα μὲ βεβαιότητα εἶναι ἡ ἀδιάσπαστη ἀλλη γύη, ποὺ τοὺς δένει ὅλους.

Ἡ πιὸ φοβερὴ σπεῖρα εἶναι τῶν Μπάου Οἱ Μπάουρις ζοῦνε στὰ ὀρεινὰ μέρη τῶν Ἰ διῶν. Ἀπὸ κεῖ ξεκινᾶνε διάφορες ἀποστο νὰ ποῦμε, ἀποτελούμενες ἀπὸ 5 — 6 ἄτομ καὶ διευθύνονται σὲ πολὺ μακρυσμένες π τεῖες γιὰ νά. . . δράσουν! Ἡ σύλληψίς τ εἶναι ἀδύνατος, γιατὶ κάθε ἐπιχείρησίς τους ὀ γανώνεται μὲ μαθηματικὴ ἀκρίβεια πρῶτα κ ἔπειτα ἐκτελεῖται. Μὰ οὔτε καὶ προληπτικ δὲν μποροῦν νὰ τοὺς πιάσουν, γιατὶ δὲν π ρουσιάζουν κανένα διακριτικὸν γνώρισμα δὲν τοὺς βρίσκουν ποτὲ στὶς συχνὲς ἔρευ τοὺς ἄλλους τιμίους ἐντοπίους τους· ἀκόμη ποὺ κάνουν, οὔτε ὅπλα, οὔτε ἄλλα λωποδυτ ἐργαλεῖα.

Πρέπει νὰ προσθέσω ὅτι σὲ καμμιὰ π πτωσιν οἱ Παρντὶ δὲν ἐπιβουλεύονται τὴ τοῦ πλησίον των. Ὅταν πιασθοῦν τὴν ὥρα τ κλοπῆς δὲν πυροβολοῦν ποτέ, μὰ γλυστρ σὰ χέλια, μὲ μοναδικὴ εὐκινησία, μέσα ἀ τὰ χέρια ἐκείνων, ποὺ ζητᾶν νὰ τοὺς πια σουν. Στὴ δουλειά τους(;) — λησμόνη νὰ σᾶς πῶ ὅτι τὶς λωποδυτικές των ἐπιχει σεις τὶς κάνουν πάντα νύχτα — εἶναι ὁλό μνοι καὶ ἀλειμένοι μὲ πάχος ἢ μὲ λάδι ἀ τὸ κεφάλι ὡς τὰ πόδια, πρᾶγμα ποὺ τ ἐξασφαλίζει.

⁂

Ἡ συμμορία τῶν Παρντὶ (ἢ Βαγρί-Πα τὶ) εἶναι πολυαριθμότερη, μὰ δὲν ταξιδ τόσο μακρυὰ ὅσο οἱ Μπάουρις. Τὶς ἐπιχει σεις τους οἱ Παρντὶ τὶς κάνουν στὰ τριγυ μέρη κι' αὐτὸ γιὰ νὰ εἶναι κοντὰ στὴν ἀφε ρία των. Τοὺς ὀνομάζουν ἀκόμη καὶ Τακ ποὺ σημαίνει στὴν γλῶσσα των, τὴν τέ στὴν ὁποίαν διακρίνονται· δηλαδὴ νὰ ἐπιδ θώνουν τοὺς παλιοὺς μύλους ποὺ ἀλέθουν νὰ τοὺς φτιάνουν καινούργιους. Μέρος στο ποῖο νὰ κάθωνται μόνιμα, δὲν ἔχουν. Ἢ μένουν ἔξω ἀπὸ τὶς πολιτεῖες σὲ σκηνές, ἢ κάθωνται μέσα σ' αὐτὲς σὲ βρωμερές τ γλες, ὅπου ἀποτελοῦν συνοικίες ὁλόκλη Ὅσοι δὲν καταγίνονται μὲ τὴν ἐπιδιόρθω τῶν μύλων, χρησιμοποιοῦνται γιὰ φύλα τῶν σπαρτῶν. Μὰ τὸ κύριο ἐπάγγελμά τ εἶναι ἡ λωποδυτικὲς ἐπιχειρήσεις. Τὰ πε σότερα σπίτια θἄχουν βέβαια ἕνα μύλο γιὰ ἐ διόρθωσιν. Φωνάζουν λοιπὸν ἕναν Παρντὶ νὰ τὸν φτιάση. Ὁ Παρντὶ μόλις ἔρθη στὸ τι πέρνει ἕνα ἀθωότατο ὕφος καὶ προσποιεῖτ πὼς κοιτάζει τὸ μύλο, ἐνῷ τὴν ἴδια στιγμὴ μαδεύει μὲ τὸ μάτι τὰ παράθυρα, τὶς πόρτ τὰ ἔπιπλα καὶ γενικὰ ὅλα τὰ κατατόπια σπιτιοῦ. Ἂν τὸν ἀφήσουν μιὰ στιγμὴ μό ἐπωφελεῖται τῆς εὐκαιρίας γιὰ νὰ ψάξη ἀστραπιαία ταχύτητα, μὴν τυχὸν ὑπάρχει μιὰ μυστικὴ κρύπτη στὴν ὁποίαν συνήθως κ βουν οἱ χωρικοὶ τὰ χρυσαφικά τους καὶ οἰκονομίες τους. Ἅμα τὴν ἀνακαλύψη νει τὸ μύλο καὶ φεύγει, ἀφίνοντας νὰ πε σουν δυὸ ἑβδομάδες γιὰ νὰ ξαναφανῆ ὅ νος τὴ φορὰ αὐτή, ἀλλὰ συνοδευόμενος ἕναν ἢ δυὸ συντρόφους του.

(Μετάφρ. Α. Δ. Παπαδήμα). Y. FORBI

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑΙ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΤΕΣ

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΑ ΤΑΞΕΙΔΙΑ ΣΤΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ

ΑΙ ΑΘΗΝΑΙ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ ΤΟΥ 1828 ΚΑΙ ΤΟΥ 1908

Θὰ βουΐξη γιὰ μιὰ φορὰ ἀκόμη ἀπὸ παντοειδεῖς θορύβους ἡ ὁδὸς Αἰόλου, θ' ἀναστατωθοῦν ἀπὸ ἰαχάς, ἀπὸ κρότους καὶ ἀπὸ σφυρίγματα τὰ κέντρα τῆς πρωτευούσης, θὰ στριμωχθοῦμε καὶ θὰ ἀλληλοπατηθοῦμε στοὺς κεντρικοὺς δρόμους, κ' ἔτσι θὰ εἰσέλθουν αἱ Ἀθῆναι σὲ νέο πάλιν χρόνο.

Ἔρχεται καὶ τὸ 1928 καὶ σέρνει πίσω του τὸ ἄγνωστον. . . Τάχα θὰ φέρη κάτι τι πιὸ καλό, ἢ κάτι τι πιὸ ἄσχημο; Εὐτυχίες ἢ δυστυχίες; Χαρὲς ἢ λύπες; Μὰ γιὰ τὴν Ἀθήνα μας κατὰ πᾶσαν πιθανότητα θὰ φέρη νέας προόδους, νέα πηδήματα πρὸς ἕνα καλλίτερο μέλλον.

Τὶς ἐλπίδες γιὰ νέας προόδους τὶς δίδει τὸ παρελθόν, τὸ πιὸ πρόσφατο παρελθόν.

⁂

Αὐτὴ τὴ στιγμή, ποὺ ὁ θόρυβος τῶν κεντρικῶν δρόμων ἀρχίζει νὰ βουΐζη στ' αὐτιά μας, αὐτὴ τὴ στιγμὴ ποὺ ἡ ὑποδοχὴ τοῦ νέου χρόνου πλησιάζει, ἂς κάμωμε ἕνα Ἀθηναϊκὸ περίπατο στὸ παρελθόν. Ἂς ταξειδεύσουμε στὴν Ἀθήνα πρὸ 100 χρονῶν. Ἀλλὰ καὶ στὴν Ἀθήνα πρὸ 20 χρονῶν. . .

Τὶ ἀναμνήσεις! Μὰ καὶ τὶ πρόοδος! Τὶ πρόοδος! . . .

⁂

1828. Ἑκατὸ χρόνια πίσω. Ἂς βρεθοῦμε στὴν Ἀθήνα. Ἂς κατεβοῦμε, ἀγαπητοὶ ἀναγνῶσται, ἀπὸ ὅλα τὰ ἄκρα τῆς νέας πόλεως στὴ διασταύρωσιν τῶν ὁδῶν Αἰόλου καὶ Ἑρμοῦ. Ἐκεῖ ἦτο τότε τὸ κέντρον τῆς πόλεως. Εἶνε ἄλλως τε αὐτὸ κ' ἐπίκαιρον, γιατὶ ἐκεῖ καὶ 100 χρόνια κατόπιν εἶναι ζωηρότατη ἡ πρωτοχρονιάτικη κίνησις. Ἀλλὰ κατὰ τὸ 1828 τὶ ἦτο ἐκεῖ; Κίνησις μικρὴ βέβαια. Ὁ πληθυσμὸς τῶν Ἀθηνῶν δὲν ὑπερβαίνει τὶς 10 χιλιάδες κατοίκων. Μόλις ἔχει ἐλευθερωθῆ ἡ πόλις ἀπὸ τοὺς τούρκους. Οἱ μιναρέδες τῶν τζαμιῶν ὑψώνουν τὶς κορυφές των πρὸς τὸν οὐρανόν. Οἱ δρόμοι στενοὶ καὶ στρωμένοι μὲ πολλὰ καλντερίμια. . . Τρὰμ καὶ σιδηρόδρομοι εἶναι πρᾶγμα ἄγνωστον. Ἁμάξια κομψὰ δὲν ὑπάρχουν ἀκόμη. Κάρα μόνον ποικιλόσχημα ἀνεβοκατεβαίνουν μεταξὺ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς. . . Ἡ ζωὴ εἶναι ἄτονη καὶ νωθρή... Τσιμποῦκι, ναργιλές σταυροπόδι, φέσι. . . Καὶ ἡ ἐπικρατοῦσα γλῶσσα εἶναι ἡ Ἀλβανική. . .

⁂

Πηδοῦμε τώρα 80 χρόνια καὶ βρισκόμαστε μόνον 20 χρόνια πίσω. Στὴν πρωτοχρονιὰ τοῦ 1908.

Τὶ ἀναμνήσεις! Πόσο ἔχει μεταβληθῆ ἀπὸ τότε ἡ Ἀθήνα. . .

Στὴν ὁδὸν Αἰόλου μὲ τροκόνες καὶ σφυρίχτρες διώχνουν τὸ 1907. Κίνησις ἀρκετὴ καὶ χαρτοπόλεμος. . . Μὰ ἡ σκόνη ἄφθονος. Ἡ δὲ ὁδὸς Ἑρμοῦ γεμάτη γοῦβες. Ἡ ἄσφαλτος εἶνε ἐκεῖ ἄγνωστος ἀκόμη. Ἡ Ὁμόνοια ὁμοίως γεμάτη βουνὰ καὶ λάκκους. . .

Ἰδοὺ καὶ τὸ τρὰμ τῆς ὁδοῦ Σταδίου. Στὸ μέσον τοῦ δεντροφυτευμένου τότε δρόμου περνάει ὁ «ἱπποσιδηρόδρομος» μὲ τὰ ψωραλέα ἄλογα. . Σιγὰ-σιγὰ ἀνεβαίνει τὸ τροχοφόρον τὸν ἀνώμαλο δρόμο καὶ οἱ πεζοὶ πηδοῦν καὶ ἀνεβαίνουν χωρὶς αὐτὸ νὰ σταματήση. Δίνουν μιὰ δεκαροῦλα καὶ κατεβαίνουν, ὅταν θέλουν, χωρὶς τὸ τρὰμ νὰ σταθῆ. . .

Τὸ τρὰμ αὐτὸ εἶναι ἡ τελευταία λέξις τῆς συγκοινωνίας ἐντὸς τῆς πόλεως πρὸ 20 ἐτῶν. Μὰ ὑπάρχουν ἄφθονα τὰ εὐεργετικὰ μόνιππα. Μὲ 50 λεπτὰ κάνετε μιὰ διαδρομὴ ἀπὸ τὴ μιὰ ἄκρη τῆς πόλεως ἕως τὴν ἄλλη! Τὶ ἀναμνήσεις! . . .

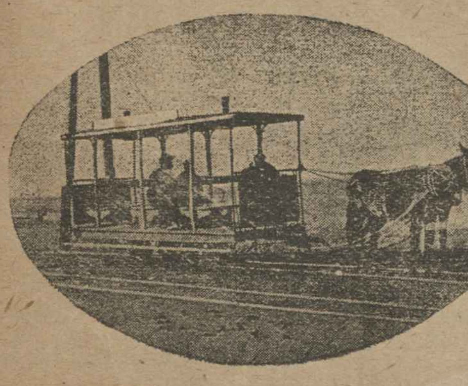

Τὶ ἀναμνήσεις! Ὁ «ἱπποσιδηρόδρομος» δηλ. τὸ τρὰμ μὲ ἄλογα ποὺ ἦτο ἡ τελευταία λέξις τῆς συγκοινωνίας ἐντὸς τῶν Ἀθηνῶν πρὸ 20 ἐτῶν.

⁂

Ἂς πάρωμε ἕνα μόνιππο, ἐνῷ ἡ ὁδὸς Αἰόλου βουΐζει ἀπὸ τὸ θόρυβο. Ἂς ἀνεβοῦμε τὴν ὁδὸν Σταδίου. Ἀριστερὰ ἀφίνουμε τὸ καφενεῖο «Νέον Κέντρον» (ἐκεῖ ὅπου τὸ φαρμακεῖον Οἰκονομίδη). Οἱ νεαροὶ — τότε νεαροὶ — λόγιοι φωνασκοῦν καὶ μαλώνουν γιὰ τό. . . γλωσσικὸ ζήτημα καὶ ὁ γέρω-Μαρτζώκης μάταια προσπαθεῖ νὰ τοὺς ἡσυχάση. . .

Τὸ ἔνδοξον μόνιππον, ποὺ καλούμεθα πιὰ νὰ τοῦ ἐκφωνήσωμεν τὸν ἐπικήδειον.

Προχωροῦμε στὴν ὁδὸν Σταδίου. Σπιτάκια χαμηλὰ δεξιὰ κι' ἀριστερά. Πέρα μόνον διακρίνεται ἕνα ψηλὸ σπίτι, ἀντίκρυ στὴ Βουλή....

Νά, δεξιὰ ἔχει ἀνοίξη κ' ἕνας κινηματογράφος. Παραπάνω, ἀριστερά, στοῦ Τσόχα, εἶναι τὸ σκαΐτιν-ρίγκ. Μέσα ἐκεῖ πατινιάρει ἡ Ἀθηναϊκὴ ἀριστοκρατία, οἱ περίφημοι «Φίφτυτού». . .

Φθάνουμε στὸ Σύνταγμα. Ὑπάρχει ἐκεῖ στὴ μέση τῆς πλατείας ἕνα παλιὸ ρολόϊ, ποὺ δὲν δουλεύει ποτέ. . . Καὶ ἰδοὺ ἐμφανίζεται καὶ ὁ Σακκουλές:

— Καλὴ πρωτοχρονιὰ καὶ δῶστε μου μιὰ δεκάρα. . .

⁂

Στρίβουμε στὴν ὁδὸν Πανεπιστημίου. Δαρδανέλλια δὲν ὑπάρχουν, παρὰ μόνον τὸ ζαχαροπλαστεῖον Γιαννάκη. Καὶ προχωρεῖ τὸ μόνιππο ἐν μέσῳ ἐρήμου «ἀβάτου καὶ ἀνύδρου». . . Σκόνη, λάκκοι, ἔλλειψις φαναριῶν . . . Κανένα μαγαζὶ ἀνοικτό! . . . Μόνον κάτω-κάτω πρὸς τὰ Χαυτεῖα ἔχει ἀνοίξη τὸ «Πανελλήνιον». Νέο μαγαζί. Μπαίνουμε μέσα.

— Μιὰ μακαρόνια μὲ μιὰ πατάτα καὶ μιὰ μπῦρα. . .

Μεζές, φαῖ καὶ ποτὸν μαζί.

— Κι' ὁ λογαριασμός;

— Τὸ ὅλον 45 λεπτά!

— Πάρε 50 λεπτὰ μαζὶ μὲ τὸ πουρμποάρ σου! . . .

Τὶ ἀναμνήσεις! . . .

⁂

Γιατὶ νὰ κάμουμε αὐτὸ τὸ ταξεῖδι;

Μᾶς θύμησε τόσα συγκινητικὰ πράγματα. Μᾶς ξανάφερε στὴν Ἀθήνα πρὸ 20 μόλις χρονῶν, ποὺ ἦταν ἀληθινὴ «φτωχομάννα». Μὰ καὶ ἄθλια ἀφώτιστη, γεμάτη σκόνη καὶ λάσπη, μὲ μικρὰ σπίτια καὶ μὲ ὀλίγους ἀνθρώπους, χωρὶς κέντρα διασκεδάσεων, χωρὶς ντάνσιγκ, χωρὶς τὴν σημερινὴν κραιπάλην. . . Καὶ ἰδίως χωρὶς τὰ δεκαοχτὼ χιλιάδες αὐτοκίνητα!

Τὶ μεταβολὲς σὲ τόσο μικρὸ διάστημα!

Ἀλλὰ ποιὸς ξέρει ἀκόμη τὶ ἐπιφυλάσσει τὸ μέλλον, τὶ ἐπιφυλάσσει ὁ χρόνος ποὺ ἔρχεται πίσω ἀπὸ τὴν πρωτοχρονιὰ τοῦ 1928, ὁ χρόνος ὁ γοργὸς καὶ ἀτελείωτος. . .

Φ.

1928

Ἡ «ΕΒΔΟΜΑΣ» εὔχεται στοὺς συνεργάτας της, στοὺς συνδρομητάς της, στοὺς ἀναγνώστας της καὶ γενικὰ στοὺς φίλους της εὐτυχισμένον τὸ νέον ἔτος 1928 καὶ τὴν ἐκπλήρωσιν κατ' αὐτὸ κάθε ἰδιαιτέρου των πόθου.

ΤΟ ΠΙΣΤΕΨΑ...

Πάνω στὰ πλούσια στήθη σου
μὲ χάρι καρφωμένο
εἶδα ἕνα τριαντάφυλλο
νὰ γέρνῃ μεθυσμένο.

Καὶ μοῦπες μὲ τὸ γέλοιο σου
ἐκεῖνο τὸ γοργό :
« Σ' ἀρέσει ; Τὴν τριανταφυλλιὰ
τὴν φέλιασα ἐγώ ! »

Τὸ πίστεψα. Ξέρεις γιατί ;
Γιατ' εἶδα στὸ λουλοῦδι,
τὸ χρῶμα, τὴ φρεσκάδα σου
καὶ τ' ἁπαλό σου χνοῦδι.

Π. ΑΜΗΡΑΣ

ΣΜΥΡΝΑΙΚΗ
ΗΘΟΓΡΑΦΙΑ

ΤΟ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΟ ΠΟΔΑΡΙΚΟ

ΤΗΣ ΝΑΥΣΙΚΑΣ
ΓΕΩΡΓΙΑΔΟΥ

Βόλεψε πάλε τὰ παιδάκια της ἡ κυρὰ Χρυσάνθη. 'Απὸ τότε ποὺ λείπει ὁ ἄντρας τση στὴν Πέτρα καὶ τὶ δὲ σκαρφίστηκε δὲ λέγεται. Στὴν ἀρχὴ ξενοδούλευε ὅπως-ὅπως, μ' ἀπὸ τὰ βαρειὰ ποὺ σήκωνε ἤπεσε ὁ ἀφαλός τση καὶ κρεββατώθηκε. Ἕνα βράδυ ἤτανε ἀπελπισμένη. Ἡ Λουλοὺ γύρευε τσίτι, ἡ Μερώπη κρύωνε, καὶ τὸ κοντὸ φοβόντανε τὸ μπαμπούλα καὶ μιξόκλαιγε. Ἡ λουσέρν' ἀπὸ τὴν ἄλλη θάσβυνε καὶ θὰ μένανε θεοσκότεινα. Νἄπερνε λάδι δανεικὸ ἀπ' τὴν κόνα Σταματούλα: «"Αχ! "Αγιο Πνέμμα μου. Φώτισέ με, τὶ νὰ κάνω ἡ ἔρημη καὶ σκότεινη»; Καὶ δόστου χτυπιόνταν κ' ἔκλαιγε ποὺ ράϊζ' ἡ καρδιά σου νὰ τὴ βλέπης.

'Ωστόσο, τ' "Αγιο Πνεῦμα, πρόσφερε κείνη τὴ βραδειὰ τὴ συνδρομή του, καὶ τὸ κεφάλι τῆς κυρὰ Χρυσάνθης, γένηκε μπάλα φωτεινὴ ποὔδιωξε τὸ σκοτάδι.

Δὲν ἄφηκ' ἐφημερίδα ἄκοφτη καὶ τὸ χαγιάτι γέμισε ἀχνάρια. Τέλος τὸ πρωΐ σκάρωσε τὸ πρῶτο τυρλίκι, (παπούτσια μὲ καραβόπανο καὶ μὲ σόλες ἀπὸ σκοινὶ ὅμοια μὲ τὰ παπούτσια τοῦ τένις, ποὺ ἀντικαθιστοῦσαν τὰ πέτσινα στὴν ἀκρίβεια τοῦ πολέμου), πῆρε βερεσὲ σκοινί, κι' ὡς ποὺ νὰ πῆς ἀπίδι τὰ τυρλίκια ἦταν στὴν ἐντέλεια.

"Ε, τώρα δόξα σ' ὁ Θεός, ἀπὸ παπούτσια βολεφτήκανε τὰ κακόμοιρα, κ' ἡ κυρὰ Χρυσάνθη ποὺ δουλειὰ δὲν εἶχε καὶ δουλειὰ βρῆκε, δεχότανε παραγγελίες ἀπ' ὅλο τὸ μαχαλᾶ γιατὶ τὰ παπούτσια εἰς καιρὸ πολέμου, ἤτανε φωτιὰ καὶ λαύρα. Εἶχε γίνη πιὰ ἡ τσαγκάρισσα τῆς φωτιᾶς ποὺ λέει ὁ λόγος, κ' ἡ γειτόνισσες βγάλανε τὰ στραβά τους ἡ παναθεματισμένες.

—Μὲ γλωσσοφάγανε ποὺ νὰ φᾶν τὴ γλῶσσα τους μὲ τ' ἁλάτι, φώναξ' ἕνα πρωΐ στὴν καρσινὴ ποὔχανε μεγάλη φιλία.

— Σὲ καλό σου, τὶ ἔπαθες Χρυσάνθη μου;

— Τὄκοψα μὲ τὴ σατήρα τοῦ κιμὰ κι' ἀφόρμησε. Τοὔβαλα κρομύδι ψημένο νὰ καμωθῆ γιὰ νὰ τὸ ζουλίξω.

— Τὸ καλὸ ποὺ σοῦ θέλω, Χρυσάνθη μου, νὰ πᾶς στὸ γιατρό, νὰ μὴ σ' ἀνοίξη δουλειὲς τὸ χέρι σου.

"Ομως τὸ παραμέλησε, κ' ἕνα πρωΐ ποὺ τὴ σφίξανε οἱ πόνοι τ' ἀποφάσισε. "Υστερ' ἀπὸ τὴν ἐγχείρησι, γιατρεύτηκε, μὰ τὸ δάχτυλό τση τὸ μεγάλο τσ' ἔμεινε σακάτικο. Τὴ γλωσσοφάγανε ποὺ νὰ φᾶν τὴ γλῶσσα τους μὲ τ' ἁλάτι.

≈≈

—Τὰ μάθατε; Τσὴ κυρὰ Χρυσάνθης ὁ ἄντρας ἦρθ' ἀπ' τὸ στρατό. Γερὸ κόκκαλο! Πῶς βάσταξε καὶ δὲ γύρισε φτισικὸς θαῦμα! "Ας εἶναι, τὰ κακόμοιρα τὰ παιδάκια του θὰ ξανασάνουνε τώρα ποὔπιασε καὶ δουλίτσα ὁ Βαγγέλης. Ἡ κυρὰ Χρυσάνθη ἀπὸ τὴν ἄλλη σουλουπάστηκε λιγάκι ἡ κακοσούρα. Τὸ μποξαδάκι τὸ πλεχτὸ κ' ἡ μελιτζανιὰ μονοκόμματη κομματιαστήκανε γιὰ σφουγκαρόπανο κ' ἡ κυρὰ Χρυσάνθη λουσαρισμένη φανταχτερὰ κουρδίζεται τὸ βράδυ στοῦ Ποσειδῶν τὸν καφενέ.

Βόλεψε καὶ τὰ παιδά τση στὸ σκολειὸ κι' ἄνοιξε μιὰ χαρὰ τὸ σπίτι τση. 'Απὸ κεῖ ποὺ δὲν ἐλπίζεις καμμιὰ βολά; Τώρα τὰ κρυώματα μπήκανε κ' ἡ βεγγέρες πήρανε καὶ δώσανε. στὸ σπίτι τῆς κυρὰ Χρυσάνθης. 'Εν τῷ μεταξὺ φτάσανε κ' ἡ σκολάδες. Ἡ νοικοκυράδες μπήκανε στὰ αἵματα, μὰ ἡ κυρὰ Χρυσάνθη τἄθελε οὗλα στὴν ἐντέλεια μ' ὅλη τὴν ἀκρίβεια τοῦ πολέμου. Μποροῦσε νὰ μὴ κάνη φοινίκια καὶ βασιλόπητες μέρες ποὔτανε; Ὁ Βαγγέλης τση νἄτανε καλὰ ποὺ θὰ τσὴ τὰ κουβάλαγε μὲ τὴ σοδειὰ οὗλα.

Τσὴ παραμονὲς τἄφερε μὲ τὸ χαμάλη κ' ἡ γειτονιὰ βγῆκε στὸ σοκάκι νὰ τὰ δῆ. . . Ἡ κυρὰ Χρυσάνθη γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακὸ ἤψησε ἕνα σκόρδο γιὰ τὰ κακὰ μάτια κι' ὅσο τὸ γύριζε στὴ φωτιὰ μουρμούριζε: «Σκόρδα στὰ μάτια σας, σκόρδα στὰ μάτια σας».

Ἡ καρσινή, ποὔχανε μεγάλη φιλία, ἤτανε πειὰ στὰ μέσα καὶ στὰ ὄξω. Κυρὰ Χρυσάνθη πάνω κυρὰ Χρυσάνθη κάτω. Πετάχτηκε στὸ φοῦρνο, νὰ μὴ τσὴ τὰ κάψουνε, κοπάνισε καρύδια γιὰ τὰ φοινίκια καὶ κοπάνισε ζάχαρι γιὰ τὰ σεκὲρ-λουκούμια (κουραμπιέδες) μελέτησε τὴν ἅη βασιλόπητα τὴν ὥρα ποὺ ρήξανε τὸ ὀχταράκι καὶ τσὴ σιδέρωσε τὰ μακάτια τοῦ καναπὲ τσὴ σάλας.

Τὸ βράδυ σὰ μπητήσανε (τελειώσανε) τσὴ δουλειὲς καὶ βάλανε τὰ φοινίκια καὶ τσὴ βασιλόπητες στὶς φαγιάντσες, (πιατέλες) καθήσανε στὸ μαγκάλι καὶ περιμένανε τὸ μποναμᾶ.

Τὰ παιδιὰ τραγουδούσανε ἀπ' τὴ χαρά τους κ' ἡ κυρὰ Χρυσάνθη σηκώθηκε νἀνάψη τὸ καντήλι καὶ νὰ θυμιάση τὰ κονίσματα μέρα ποὺ ξημέρωνε.

—Μερώπη, ἄντε κόρη μου, στὴν καρσινὴ νὰ πῆς τσὴ 'Αρτεμίτσας γιὰ τὸ ποδαρικό, εἶπε σὰ τελείωσε τὸ θύμιασμα κ' ἔβγαλε τὸ θυμιατὸ στὴν ὀξόπορτα γιὰ νὰ λιβανισθῆ κι' ὁ οὐρανός.

Τύχη ποὺ θάχη σὰ μεγαλώση! Μιὰ σταλιὰ μαϊμοῦ εἶναι μὰ ὅπου πατήση μάλαμα γίνεται. Πέρσυ ποὺ τσ' ἦκανε τὸ ποδαρικὸ πῆγε γοῦρι, οὗλος ὁ χρόνος. 'Απ' ὄξω τὰ παιδιὰ γαβριάσανε. 'Οργανάκια, πράμματα:

'Αρχιμηνιαααααὰ μηνιὰ κι' ἀρχιχρονιααααὰ
Κι' ἀρχὴ κι' ἀρχὴ τοῦ Γεναρίιιιου,
Κι' ἀρχὴ ποὺ βγῆκεν ὁόόὸ Χριιστὸς
Τριιιῶ τριῶ χρονῶ παιδάκι
Κ' ἐκεῖ ποὺ παραπάτησε
Χρυυυσῆ χρυσῆ μηλίτσα βγῆκεν
— Καὶ εἰς ἔτη πολλά.
— Καλὲ νὰ τὰ ποῦμε;

— Μᾶς τἄπανε, μᾶς τἄπανε, φώναξαν τὰ παιδιὰ ἀπὸ μέσα.

"Αλλη μιὰ φορά, ἀκούσθηκε ἡ φωνὴ τοῦ Βαγγέλη ποὺ ἐρχόντανε φορτωμένος μὲ τὰ δῶρα.

Τὰ παιδιὰ κρεμασθήκανε στὰ ψηλὰ κανιά του κι' αὐτὸς ὅλο καμάρι ξετύλιξε τὰ πακέτα.

Αὐτὴ μὲ τὰ γαλανὰ μάτια εἶνε τῆς Λουλοῦς καὶ χὸπ τὴν ἅρπαξε καὶ τὴ νανούριζε σὰν νἄταν ἡ μάννα μὲ τὸ παιδί.

Αὐτὴ μὲ τὸ χαντρένιο φουστάνι, τσὴ Μερώπης ποὺ τσ' ἄρεσε νὰ φορῆ ξωτικὰ φουστάνια καὶ νὰ παραστένη πάνω στὸ παράθυρο ποὔμιαζε σὰ μικρὸ παλκοσένικο, κι' αὐτὴ μὲ τὰ κατσαρὰ μαλλιὰ γιὰ τὸ Κοντὸ ποὖναι μελαχροινὸ σὰν καὶ σένα, Χρυσάνθη. Στὴν κυρὰ Χρυσάνθη χάρισ' ἕνα μαλαματένιο μενταγιὸν καὶ στὸ τέλος εἶπε χωρατεύοντας:

— Πάρε κ' ἐσὺ Βαγγέλη τὸ μποναμᾶ σου, καὶ ξετύλιξε μιὰ παρδαλὴ μεταξωτὴ γραβάτα, οὗλο σφανταούρα καὶ γιαλάδα.

≈≈

Σὰ ξημέρωσ' ὁ Θεὸς τὴ μέρα του ἡ Χρυσάνθη φύλαε βάρντια πίσ' ἀπὸ τὴν πόρτα, κι' ἅμα περνοῦσε καμμιὰ γειτόνισσα ἦκανε πὼς δὲν τὴν ἔβλεπε, μὴν τύχη καὶ τσὴ κάνει τὸ ποδαρικό.

— Καλὴ μέρα, καὶ τοῦ χρόνου, κυργιὰ Χρυσάνθη, φώναξ' ἡ Βαγγελιὼ τοῦ Κουϊμουτζῆ, νὰ χαίρεσαι τὰ παιδιά σου καὶ τὸν ἄντρα σου.

— Εὐχαριστῶ, παρομοίωσις, εἶπε καὶ πῆγε μέσα γιὰ ν' ἀποφύγη τὸ ποδαρικό.

—Οὔ νὰ χαθῆς διαόλου μπομπότα, ποὺ βγῆκες γρουσουζλαμᾶ στὰ σοκάκια πρωΐ-πρωΐ, μέρα ποὖναι.

'Επὶ τέλους ἡ 'Αρτεμίτσα λουσαρισμέν μὲ τσοὶ θαλασσιοὶ φιόγκοι στὰ μαλλιά σε τὴν πόρτα τση.

— Καλῶς τη, καλῶς τη.

—Πέρασε, κοκόνα μου μέσα. Ἡ 'Αρτεμ θυμήθηκε τὴν ἁρμήνια τσὴ μαμᾶς τση βαλε πρῶτα τὸ δεξὶ πόδι στὸ κατέφλι ὕστερα τ' ἀριστερό, κι' ἄρχισε νὰ λέη γαλίστικα τσοὶ εὐχές.

— Καὶ εἰς ἔτη πολλά. Μὲ ὑγείαν κ' χίαν νὰ περάσετε τὸ νέον ἔτος.

— 'Αμὴν κοκόνα μου, παρομοίωσις, πρόοδο καὶ μιὰ καλὴ τύχη, ἔκαν' ἡ κυρὰ σάνθη καὶ σταυροκοπήθηκε, κι' ἀπὸ μέσα εἶπε γρήγορα γρήγορα: «Βαγγελίστρα ἐσὺ μεγαλόχαρη νάχης τὴ Μερόπη μου καὶ τὸ Βαγγέλη μου, γιὰ νὰ μᾶς κουβαλ καὶ μὲ τὴ σειρὰ θυμήθηκε τὴ Λουλοῦ Κοντό, καὶ τὰ μνημόνεψε καὶ κεῖνα. Τὸ τὸ γερὸ τὸ ζαρωμένο κ' ἡ Λουλοῦ βασκαθῆ.

≈≈

Μονάχα ἡ Μερωπίτσα κιτρίνιζε κάθε καὶ πειὸ πολύ, κ' ἡ κοιλίτσα του πρήζον σὰ νἆταν ἑφταμηνίτικο. Θέ μου συγχώ με.

Ξόδεψε τὰ μαλλιὰ τσὴ κεφαλῆς τση γιατρικὰ καὶ τσοὶ γιατροί. Ὁ ἕνας τσ' πὼς εἶχε ἀτροφία, ὁ ἄλλος ἐντεροκολίτιδα μιὰ γιάτραινα πὼς εἶχε νταλάκα κ' ἤ νὰ τὴ γητέψη ἡ κόνα Μαντζουρανὼ Τερψιθέα, ποὔκανε τοῦ κόσμου τὰ θάμ μὲ τσοὶ γητιές. Ὁ γιατρὸς ὁ Θέμελης τσ' πὼς τὸ πρήξιμο προέρχεται, λέει, ἀπὸ στά νερὸ καὶ θέλει, λέει, ἡλιοθεραπεία γιὰ νὰ καλά.

Τὴν ἄλλη μέρα κι' ὅλας ἀπ' τὸ πρωὶ ξάπλωσε σὲ μιὰ ξαπλωτούρα στὸ ντου καὶ ξεσκέπασε τὴν κοιλίτσα του στὸν ἥλι

—Ἡ Μερώπη ἔχει νταλάκα εἶπε κεί μίξικο ἡ Θάλεια καὶ τὸ παρατσοῦκλι τσ λησε.

—"Αντε μωρὴ νταλάκα ξύσου νὰ ξαλα σης. Καὶ πειά, ἡ κακομοίρα ἡ κυρὰ Χρυσ γίνηκε μαλλιὰ κουβάρια μ' ὅλο τὸ μαχ γιὰ νὰ μὴν τ' ἀκούη ἡ Μερώπη τση τῶχε μὴ στάξει καὶ μὴ βρέξει, καὶ σκα καρδιά του. Μὰ δὲ βαριέσαι, κάθε μέρα χειρότερα!

Τὸ καλοκαῖρι βάρυνε πειὰ κ' ἡ κυρὰ σάνθη μεροβραδυαζόντανε στὸ προσκ του. Γιατροί, φασαρία, συμβούλια, δὲ τσ' ὑγειᾶς του. "Ητανε ἀγνώριστο, δὲν γλυτωμό. Βούληξαν τὰ μάτια του καὶ πετσὶ καὶ κόκκαλο. Τὴν Τετράδη ἤφερ παπᾶ τσ' "Αγιας Κατερίνας νὰ τὸ μετα Τὴν Πέφτη δὲ γνώριζε κανένα.

—Μερωπίτσα παιδί μου δὲ μὲ θυμᾶσαι. εἶμαι ἡ μαμάκα σου, κ' ἔμπηγε τὰ κλάμ Μ' αὐτὸ κύτταξε στὸ παράθυρο μὲ τ' μένα μάτια του καὶ φώναξε τρεμουλιαστ

— Διω ω ω ω κτσοι, θ α α α α ὰ ρουν ε ε ε ε έ.

— Ποιοὶ παιδί μου; ἐδῶ εἴμαστε, δὲ κανείς.

—Βλέπει τὸν "Αγγελό του, εἶπε ἡ ποὺ βγῆκε κείνη τὴν ὥρα, γιατὶ δὲ βα ἡ καρδιά τση νὰ τὸ βλέπη. Τέλος τὴν εἶπε τρεῖς φορὲς «μαμὰ» καὶ ξεψύχησε.

Τὴ ντύσανε νυφίτσα καὶ μαζευτήκανε τόνισσες νὰ τσὴ κάνουνε συντροφιὰ καὶ πούμπαινε καὶ μιὰ ἡ μάννα ξεφώνιζε διαβάτες σταματοῦσαν σαστισμένοι.

—Ἡθοὶ θὰ λολαθῶ Βαγγελίστρα μου, τ

Τὰ παιδιὰ μαζευτήκανε νὰ δοῦνε τὸ λείψανο, κ' ἐκείνη ξεφώνιζε καὶ τραβοῦσε τὰ μαλλιά της.

— 'Ελᾶτε νὰ δῆτε τὴ φιλενάδα σας, ποὺ σᾶς ἄφησε γειά, ἄ α α α α χ!

Σὰ μεγάλο ἤτανε, τὶ στοχαστικό, σὰν τὸ θυμηθῶ, ποὺ καθόμουνα στὸ προσκεφάλι του τὴ νύχτα τσοὶ πρῶτες μέρες καὶ μοὔλεγε:

Πήγαινε μαμάκα νὰ κοιμηθῆς, θ' ἀρρωστήσης.

Καλὲ τέτοια παιδιὰ δὲν τ' ἀφήνει ὁ χάρος.

"Αχ! ἐκεῖνο τὸ γρουσούζικο ἡ "Αρτεμις, ποὺ μοὔκανε τὸ ποδαρικό, ποιὸς νὰ μοῦ τὄλεγε.

Καὶ τοὔπεσε, καψο-Κατίνα μου, καὶ τὸ ὀχταράκι τσὴ βασιλόπητας, τὶ χαρὰ ποὺ τὄχε. "Αντε, μωρσεῖς, φώναζε, ἐγὼ εἶμαι τυχερή, νὰ τ' ὀχταράκι, καὶ τὄριχνε καὶ δόστου τρέχανε νὰ τὸ πιάσουνε, μὰ κεῖνο τὄδωσε τοῦ μπαμπᾶ του νὰ τὸ κρεμάση στὴν καδένα τοῦ ρολογιοῦ του γιὰ γοῦρι. Καλὲ καὶ τὶ νὰ πρωτοθυμηθῶ, τὶ νὰ πρωτοθυμηθῶ».

≈≈

—'Αμέ, ἔκανα νὰ στὸ πῶ κυρὰ Χρυσάνθη μου γιὰ τὸ ποδαρικὸ μὰ δὲν ἤθελα νὰ γίνω κακιὰ ποὺ εἴχατε μεγάλες φιλίες μὲ τὴ μάννα του. Καὶ στὴ συννυφάδα μου πάτησε τὸ πόδι του τὴν πρωτοχρονιὰ πρόπερσυ—ἐσὺ δὲν καθόσουνε ἀκόμη στὴ γειτονιά μας—καὶ πέθανε τ' ἀνηψάκι της. Θαρρῶ πὼς εἶναι ἡ ἴδια ὥρα ποὺ τὸ βλέπω.

—Μπὰ κακοχρονονάχη τὸ γρουσούζικο, μ' ἔκαψε καὶ μὲ φλόησε.

—"Ε, τὶ νὰ πῆς εἶπε ἡ κυργιὰ Στάσσα ποὺ τὸ βάφτισε κ' ἤτανε ψχαριστημένη ποὺ πέθανε γιὰ νὰ μὴ σηκώνη τσ' ἁμαρτίες του.

Τὶ νὰ πῆς, γραμμένο ἤτανε, τὰ γραμμένα δὲν ξεγράφονται, κουμπάρα μου.

ΝΑΥΣΙΚΑ ΓΕΩΡΓΙΑΔΟΥ

ΝΕΟΝ
ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ
ΔΙΗΓΗΜΑ

Η ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ ΤΟΥ ΠΑΠΠΟΥ

ΤΟΥ Κ.
ΠΑΥΛΟΥ
ΝΙΡΒΑΝΑ

Ὁ καϋμένος ὁ παπποῦς! Ἤτανε γέρος, πολὺ γέρος. Καὶ κάθε Πρωτοχρονιά, κόβοντας τὴ βασιλόπητα, μᾶς ἔλεγε:

— Αἴ, τούτη τὴ Πρωτοχρονιά, ἀκόμα, θὰ γιορτάσω μαζί σας, παιδιά μου. Τὴν ἄλλη δὲ θὰ εἶμαι. . .

Δὲν κρατοῦσε τὸ λόγο του ὁ παπποῦς. Καὶ τὴν ἄλλη Πρωτοχρονιὰ ἤτανε πάλι μαζί μας. Καὶ πάλι, ξανακόβοντας τὴ βασιλόπητα, μᾶς ἔλεγε:

— Αἴ, τούτη τὴ Πρωτοχρονιὰ ἀκόμα θὰ γιορτάσω, παιδιά μου, μαζί σας. Τὴν ἄλλη δὲ θὰ εἶμαι. . .

Τὰ λόγια αὐτὰ τἄλεγε ὁ παπποῦς, χωρὶς μελαγχολία καὶ χωρὶς φόβο. Χαμογελοῦσε, μάλιστα, τόσο γλυκὰ καὶ τόσο εὐχαριστημένα, λέγοντάς τα, ποὺ κανένας μας δὲ μελαγχόλευσε γιὰ τὸν καϋμένο τὸ παπποῦ, ποὺ δὲ θὰ ἤτανε τοῦ χρόνου μαζί μας. Τόσο ἤμαστε βέβαιοι, πὼς καὶ τὸν ἄλλο χρόνο μαζὶ θὰ γιορτάζαμε πάλι, σὰν καὶ πάντα. Κάποτε ἡ μακαρίτισσα ἡ μητέρα μας τοῦ εἶπε:

— Τὶ λόγια εἶνε αὐτά, ποὺ λές, πατέρα, τέτοια ἡμέρα; φέρνεις γρουσουζιὰ στὸ σπίτι..

Ὁ παπποὺς ὅμως, φαίνεται, πὼς ἤξερε, ὁ πονηρός, ὅτι τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ φέρνανε γοῦρι. Καὶ σὰν εἶδε καὶ ἡ μητέρα μας, ὅτι τοὔβγαιναν σὲ καλό, δὲν τοὔκανε ἄλλη χρονιὰ τὴν παρατήρηση. "Οταν ἀργοῦσε, μάλιστα, νὰ πῆ τὸ λογάκι του, τοῦ τὸ θύμιζε:

— Αἴ, πατέρα! Δὲν μᾶς εἶπες, πάλι, τὰ συνειθισμένα σου.

Ὁ παππούς, χαμογελοῦσε καὶ ἄρχιζε πάλι.

— Τούτη τὴ χρονιὰ ἀκόμα. . .

Χρόνια πολλὰ γιόρτασε, ἔτσι, μαζί μας τὴν Πρωτοχρονιά, ὁ καϋμένος ὁ παππούς. Καί, κάθε φορά, μᾶς εἰδοποιοῦσε, πὼς εἶναι ἡ τελευταία.

Μὲ τὸν καιρό, ἡ μητέρα μας πέθανε κ' ἐμεῖς, τὰ παιδιά, μεγαλώσαμε καὶ σκορπίσαμε στὰ πέρατα τοῦ κόσμου. Ὁ παπποὺς ἔμεινε μονάχος του, στὸ νησί, μαζὶ μὲ μιὰ συγγένισσά μας. Τὴν πρώτη χρονιά, ποὺ βρεθήκαμε μακρυά του, ὅταν ζύγωνε ἡ Πρωτοχρονιά, ὁ ἀδερφός μου μοῦ εἶπε:

— Πῶς ἤρθανε τὰ πράμματα! Ὁ καϋμένος ὁ παππούς, κάθε Πρωτοχρονιὰ μᾶς ἔλεγε, πὼς τὴν ἄλλη δὲ θὰ εἶναι μαζί μας. Καὶ ποτὲ δὲν κράτησε τὸ λόγο του. Δὲν τοὔκανε καρδιὰ νὰ μᾶς ἀφίση. 'Εμεῖς τὸν ἀφίσαμε, χωρὶς νὰ τοῦ τὸ ποῦμε. Καί, φέτος, θὰ γιορτάση μοναχὸς καὶ ἔρημος ὁ καϋμένος ὁ παππούς. . .

Μὰ ὁ παπποὺς εἶχε τὸ λογαριασμό του. Σὲ λίγες ἡμέρες λάβαμε ἕνα γράμμα ἀπὸ τὴ συγγένισσά μας, ποὺ μᾶς ἔγραφε, πὼς ὁ παπποὺς εἶχε πεθάνη δίνοντάς μας τὴν εὐχή του. Τὸ πρᾶγμα ἤτανε πολὺ φυσικό. Ὁ παπποὺς εἶχε περάση τὰ ἐννενῆντα καὶ δὲν μποροῦσε νὰ ζήση περισσότερο. Πήραμε τὸ θάνατό του, ὅπως ἦρθε, καὶ οὔτ' ἐμεῖς ζητήσαμε ἄλλη πληροφορία ἀπ' τὴ συγγένισσά μας, οὔτ' αὐτὴ μᾶς ἔγραψε τίποτε. Ὁ παπποὺς ξεχάστηκε. . .

"Υστερ' ἀπὸ χρόνια, ὅταν ξαναγυρίσαμε ἀπ' τὴν ξενιτειὰ στὸ πατρικό μας σπίτι, ὅλα τὰ παλιὰ μᾶς ξαναήρθανε στὸ νοῦ μας. Τὸ κάθε δωμάτιο τοῦ σπιτιοῦ, τὸ κάθε ἔπιπλο, τὸ κάθε ἀσήμαντο πραμματάκι, μᾶς ἀντικροῦσε κι' ἀπὸ μιὰ παλιὰ ἱστορία. Ἕνα βράδυ, καθισμένοι, καθὼς ἤμαστε, γύρω ἀπὸ τὸ στρογγυλὸ τραπέζι τῆς τραπεζαρίας — τὸ ἴδιο τραπέζι — ὅπου ὁ παπποὺς ἔκοβε τὴ βασιλόπητα — τὸν ξαναφέραμε στοὺς λογισμούς μας, σὰ νὰ ἤτανε ἐκείνη ἡ στιγμή.

— Δὲ μᾶς λές, θειὰ Κυρατσώ; ρώτησε ὁ ἀδελφός μου. 'Απὸ τὶ πέθανε ὁ παππούς;

— 'Απὸ γεράματα, παιδί μου. Σὰν τὸ πουλάκι ἔσβυσε ὁ ἁγνὸς ἄνθρωπος. . . Εἶπε ἡ θειὰ Κυρατσώ.

— Πότε πέθανε; Θυμᾶσαι; ξαναρώτησε ὁ ἀδελφός μου.

— Δὲν εἶναι καὶ δύσκολο νὰ τὸ θυμηθῶ... τοῦ ἀποκρίθηκε ἡ θειά μας. Τὴν παραμονὴ τῆς Πρωτοχρονιᾶς μᾶς ἄφισε χρόνους.

— Εἶπε τίποτε;

— Τίποτε, παιδί μου. Σὰν τὸ πουλάκι ξεψύχησε.

Ὁ ἀδερφός μου γύρισε καὶ μοῦ εἶπε:

— Εἶδες, λοιπόν, εἶδες; "Οσο τὤλεγε ὁ παπποὺς δὲν τὤκανε. Δὲν τὸ εἶπε καὶ τὤκανε. 'Αγαποῦσε πάντα νὰ χωρατεύη ὁ καϋμένος ὁ παππούς.

ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ

ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Οἱ μιμηταὶ τοῦ Ταχρὰν-Μπέη

Ὁ γνωστός μας Ταχρὰν-Μπέης ὅταν ἔκαμε στὸ Παρίσι τὰ περίεργα πειράματα τοῦ φακιρισμοῦ, προεκάλεσε μέγα τρόμον εἰς τὸ παρισινὸν δημόσιον μὲ τὰ διάφορα ὄργανά του τῶν βασανιστηρίων: καρφίτσες τοῦ καπέλλου, σανίδια μὲ καρφιά, τῶν ὁποίων τὴν ἐπαφὴν ὑφίστατο μὲ τελείαν ἀπάθειαν.

"Ενας ὅμως τολμηρὸς Παρισινός, ὁ δημοσιογράφος Πὼλ 'Εγέ, ἐσκέφθη νὰ τὸν μιμηθῆ καὶ τὸ κατώρθωσε θαυμάσια. Μπορεῖ νὰ ἰδῆ κανεὶς εἰς τὸ ἐξώφυλλον τοῦ βιβλίου τὸ ὁποῖον ἐδημοσίευσε ἐπὶ τοῦ ζητήματος αὐτοῦ, τὴν προσωπογραφία του, μὲ τὰ μάγουλα τρυπημένα ἀπὸ καρφίτσες.

Καὶ ἄλλοι μιμηταὶ ἐπεχείρησαν νὰ πραγματοποιήσουν τὰ πλέον δύσκολα πειράματα τοῦ φακίρη. Ἕνας σκηνοθέτης, ὁ κ. Μασέν, ἐσκέφθη ἀφ' ἑτέρου νὰ πραγματοποιήση ἕνα θίασον δεικνύοντα τὰ κυριώτερα πειράματα τοῦ φακιρισμοῦ. Ἡ φωτογραφία τὴν ὁποίαν δημοσιεύομεν, δεικνύει ὅλην τὴν ἐπιτυχίαν τῶν ἀποπειρῶν αὐτῶν.

"Ενα παιδὶ πέντε ἐτῶν, ξαπλωμένο ἐπάνω σὲ δυὸ μπάγκους, πραγματοποιεῖ χωρὶς δυσκολία ἕνα πείραμα καταληψίας χωρὶς ὑπνωτισμόν, τὸ ὁποῖον γίνεται ἀκόμη δυσκολώτερον ἀπὸ τὸ βάρος τοῦ μεγάλου σκύλου τὸν ὁποῖον σηκώνει χωρὶς νὰ καμφθῆ.

Δύνασθε νὰ ἰδῆτε ἀφ' ἑτέρου, μίαν νέαν ξαπλωμένην ἐπάνω στὸ σανίδι μὲ τὰ καρφιά. Τὸ μειδίαμά της, τὸ ὁποῖον δὲν εἶναι καθόλου βεβιασμένον, δεικνύει καλῶς ὅτι αἱ σιδηραῖ αἰχμαὶ δὲν προξενοῦν καμμίαν ἐνόχλησιν.

Καὶ ὅταν ἡ δόξα τῶν φακιρῶν μειοῦται κάπως ἀπὸ τοὺς μιμητὰς τῶν κατορθωμάτων, ταῦτα μᾶς παρέχουν τοὐλάχιστον ἕνα περίεργον θέαμα.

≈≈

Περίεργα σπήλαια

εἰς τὸ Νέον Μεξικόν.

Μιὰ ἐπιστημονικὴ ἀποστολὴ θὰ ἐπιχειρήση ἐξερευνητικὸ ταξίδι στὰ σπήλαια ποὺ ἀνακαλύφθησαν τὸν περασμένο χρόνο στὸ Νέο Μεξικὸ ἀπὸ τὸν δόκτορα Βίλλις Λί, τῆς 'Αμερικανικῆς Γεωγραφικῆς 'Εταιρείας.

Ὁ δόκτωρ Λὶ ἐξερευνῶντας τὴν περιφέρεια 'Αριζόνα, γιὰ νὰ πεισθῆ ὅτι ἄξιζε τὸν κόπο νὰ κατασκευασθῆ ὑδατοφράχτης τοῦ ποταμοῦ Πεσές, ἀνεκάλυψε αὐτὰ τὰ σπήλαια, ποὺ ἔχουν ἕνα διάδρομο εἰσόδου ποὺ ἔχει μάκρος τρία χιλιόμετρα καὶ φάρδος πολλὲς ἑκατοντάδες μέτρα. Μία ἀπὸ τὶς αἴθουσες ἁπλώνεται σὲ μάκρος 700 μέτρα· τὸ φάρδος της εἶναι 400 ἕως 500 μέτρα. Σταλακτῖτες καὶ σταλαγμῖτες πελώριοι στολίζουν τὰ ὑπόγεια αὐτὰ ποὺ ἡ 'Αμερικανικὴ Κυβέρνησις τὰ κατέταξε ἀμέσως μεταξὺ τῶν 'Εθνικῶν Μνημείων.

Ὁ δόκτωρ Λὶ ἔχει ἐντολὴ νὰ μελετήση
μὲ τὰ ὁποῖα ἡ εἴσοδος στὰ σπήλαια αὐτὰ θὰ γίνη πιὸ εὔκολη, γιατὶ ἡ μόνη εἴσοδος ποὺ εἶναι γνωστὴ ἕως σήμερα, ἀποτελεῖται ἀπὸ ἕνα κάθετο πηγάδι κάθετο 170 πόδας.

Ὁ δόκτωρ Λὶ καὶ οἱ σύντροφοί του κατεβήκανε στὸ σπήλαιο μέσα σ' ἕνα μεγάλο κοφίνι δεμένο. . .

ΕΝΑ ΛΕΠΤΟΝ ΚΟΣΜΟΠΟΛΙΤΙΚΟΝ ΡΟΜΑΝΤΖΟ

ΔΕΙΛΙΝΕΣ ΚΟΥΒΕΝΤΕΣ

ΕΡΓΟΝ ΤΟΥ **ΥΠΟΥΡΓΟΥ ΤΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ** κ. **Θ. ΝΙΚΟΛΟΥ**

[Τὰ προηγούμενα. — Μιὰ γυναῖκα τοῦ ἡμικόσμου, ποὺ βρέθηκε ἀπὸ τὸ Βορρᾶ στὴν Αἴγυπτο, διηγεῖται τὰς ἐντυπώσεις της ἀπὸ τὸ περιβάλλον τοῦ μεγάλου ξενοδοχείου, ὅπου μένει, καθὼς καὶ ἀπὸ τὴ γύρω της ζωή].

12. (Ἡ συνέχεια).

Κ' εἶναι ὧρες ποὺ μᾶς πονεῖ ἡ νεκρὴ ἀγάπη σὰν ἕνα μέλος τοῦ σώματός μας, ποὺ τὄκοψαν, δὲν τὄχουμε κι' ὡστόσο μᾶς κάνει νὰ ὑποφέρουμε ἀκόμα ὅταν ἀλλάζει ὁ καιρός . . .

. . . Κεῖνο τὸ βράδυ ἔπαιξε τὴν «Ἠλέκτρα» ἡ Συλβαίν. Τὸ θέατρο γιομᾶτο ἀπὸ ἕνα συγκινημένο καὶ θορυβώδικο ἀκροατήριο. Ὅταν ἔπισε ἡ αὐλαία τῆς πρώτης πράξεως, ἔρριξα μιὰ ματιὰ κάτω στὴ σάλα. Ἦταν ἡ μέρες ποὺ γιὰ πρώτη φορὰ εἶχα ρθῆ ἐδῶ καὶ κύτταξα μὲ περιέργεια τὸ κοινό: Ἀταίριαστο ἀνακάτωμα, ἀνατολίτικου καὶ εὐρωπαϊκοῦ πολιτισμοῦ. — Πρωτόγονοι καὶ σνόμπ. . . Ὕστερ' ἀπὸ λίγο στὸ διάδρομο γράφτηκε μιὰ λεπτὴ ψηλὴ κι' ὄρθια σιλουέττα. Ἦταν ἕνας νέος... Περπατοῦσε ἀργὰ μ' ἕνα πρόγραμμα στὸ χέρι. Σιγά, σιγά, ἦρθε καὶ στάθηκε μπροστὰ στὴ θέση του, ἀκριβῶς κάτω ἀπ' τὸ θεωρεῖο μας. Ἔστρεψε τὸ κεφάλι κ' ἔρριξε μιὰ ἀδιάφορη ματιὰ πρὸς τὸ μέρος μας.

Τινάχτηκα! . . . Εἶχαν στηλωθῆ ἀπάνω μου, μοιραῖα, δυὸ μεγάλα μαῦρα μάτια γιομᾶτα γλύκα καὶ καϋμούς. . . Τὸ μέτωπό του πλατὺ ψηλὸ καὶ ὁλόλευκο. Καὶ πλούσια ἀκατάστατα μαῦρα μαλλιὰ ριγμένα πρὸς τὰ πίσω.

Μ' ἔπιασε μιὰ ξαφνική ἀνεξήγητη συγκίνηση. Σὰ νἆταν κάποιο πρόσωπο ἀγαπημένο καὶ γνωστό, ποὺ περίμενα ἀπὸ καιρό, καὶ τὸν βρῆκα ἀναπάντεχα μπροστά μου. . .

Κι' ὅταν ξανὰ ἀνταμώσαν οἱ ματιές μας, τοῦ χαμογέλασα! Μὲ κύτταξε ἐκστατικά, ψυχρὰ μὲ μάτια ποὺ πονοῦσε — τόσο σοῦ ξεσκέπαζε τὴ σκέψη — καὶ μιὰ σκιὰ χαμόγελου τὸ βάραινε τὸ κάτω χεῖλι, προκλητικὰ πεσμένο — λὲς ἀπὸ ἐγωϊσμὸ ἢ ἀηδία. . .

Ὥσαμε τὸ τέλος τῆς παραστάσεως τὸν κύτταζα ἐπίμονα. Ὅσο περνοῦσε ἡ ὥρα, τόσο ἀνυπομονοῦσα νὰ τὸν γνωρίσω. Δὲ ξέρω — σὰ φῶς — σὰν αἴγλη — σκορποῦσε γύρω του. . . Ὅλο του τὸ εἶναι, ἀνάδινε ἕνα μῦρο ἡδονικῆς ὀδύνης: ἡ ματιά, τὸ κάθισμα, τὸ χαμογέλιο του, ὅλα κουρασμένα — καὶ τόσο νέος — καὶ τόση δροσιά!

Ὅταν βγήκαμε ὄξω τὸν εἶδα καὶ περίμενε στὴν πόρτα. Μ' ἕνα μακρὺ παλτό, σηκωμένο γιακᾶ, καὶ ποῦρο στὸ στόμα. Μπήκαμε μὲ τὴ συντροφιὰ στ' ἁμάξι, καὶ σὰ νὰ φάνηκε πῶς ἤθελε νὰ μᾶς ἀκολουθήσῃ. . . Ἡ καρδιά μου χτυποῦσε. . . Χτυποῦσε. . . Χτυποῦσε. . . Μὰ ὕστερα σὰ νὰ μετάνοιωσε, ἔκαμε μιὰ βίαια μεταβολή, καὶ χάθηκε μέσα στὸ πλῆθος . . . Ἄχ! τί ἀπογοήτευση ποὺ μὲ πλημμύρισε! Σὰ νἄχασα κάτι πολύτιμο, ποὺ δύσκολα θὰ τὄβρισκα ἀλλοῦ. . .

Ἡ φιλενάδες μου μὲ πείραζαν, ἀλλὰ δὲν τὶς ἄκουα. . . Ἤμουν ἀφηρημένη. Κάποιο πεῖσμα, μοῦ βούρκωνε τὰ μάτια. Ἔνοιωθα κακή! Ἐπὶ δεκαπέντε μέρες ἤμουν νευρική. Λὲς καὶ κάποιο ἐλατήριο εἶχε σπάσῃ στὰ νεῦρα τοῦ λαιμοῦ μου, κι' ὅλο ἔστρεφα πίσω τὸ κεφάλι ξαφνικὰ καὶ βίαια σὰ νευρόσπαστο. . . Νόμιζα πῶς θὰ τὸν ἔβλεπα! Μ' εἶχε πιάσει ψύχωση. . .

Ἕνα βράδυ, ὕστερ' ἀπὸ ἕνα μῆνα, στὸ μεγάλο χορὸ τοῦ ξενοδοχείου, τὸν εἶδα ἄξαφνα μέσα στὴ σάλα! Δὲ μπόρεσα νὰ κρατήσω μιὰ νευρικὴ κραυγὴ χαρᾶς! Τὸ ἀντελήφθηκε καὶ χαμογέλασε. Ὕστερ' ἀπὸ λίγο μοῦ τὸν παρουσίασαν. Ἐνῷ χορεύαμε τὸ πρῶτο βάλς, ἔσκυψε καὶ μοῦ εἶπε μερικὰ λόγια ἀπὸ κεῖνα πού... δὲ λὲν στοὺς χοροὺς συχνὰ οἱ δονζουάνηδες... Μιλοῦσε ἀργά, ρυθμικά, μὲ μιὰ φωνὴ ὑπόκωφη, χαμογελώντας. Μὰ τὸ χαμόγελό του — πλατὺ καὶ χαρωπὸ τούτη τὴ φορά, — βρισκόνταν σὲ ἀδιάκοπη ἀντίθεση, μὲ τὴ θλίψη τῶν ματιῶν του. . . Ἀρχίσαμε νὰ βλεπόμαστε συχνά. Στὴν ἀρχὴ ἕνα αἴσθημα πολὺ λεπτὸ καὶ τρυφερὸ χαρακτήριζε τὶς σχέσεις μας. Μιὰ συμπάθεια, μιὰ φιλία, πῶς νὰ σοῦ τὸ πῶ; Νά. Ἕνα αἴσθημα πολὺ εὐγενικό, ποὺ περνοῦσε δίπλα ἀπ' τὸν ἔρωτα, δίχως νὰ τὸν ἀγγίζῃ. . . Ἀπόμεροι περίπατοι πλάϊ-πλάϊ μὲς τὸ φῶς, μὲ ἀνοιγμένες τὶς ψυχές, καὶ κλειστὰ σφικτοπιασμένα χέρια. Κουβεντολόϊ κ' ἐκμυστήρευση — ἄλλαγμα ἰδεῶν — πόθων — ὀνείρων. . . Μοῦ μιλοῦσε ἀδιάκοπα γιὰ τὴ ζωή. Ἤρεμα, μελαγχολικὰ σὲ μιὰ νότα ἐγκαρτέρησης: — Ἕνας πεσσιμιστής, ἀπὸ κείνους ποὺ δὲν μποροῦν νὰ ζήσουν δίχως θλίψη, γιατὶ κυττάζουν στὴ ζωὴ βαθειὰ κ' ἐπίμονα. Κάποτε μοὖπε: — «ἡ θλίψη μὲ τρέφει. . . Μοῦ φαίνεται μόνο οἱ ἀνώτερες ψυχὲς πονοῦν — ὄξω ἀπὸ ὑλικοὺς λόγους. Καὶ θέλω πάντα νὰ κρατῶ ἄγρυπνη τὴ ψυχή μου μέσα στὴν ἀνησυχία, τὴν ἡμέρα ποὺ θὰ πάψω νὰ πονῶ θἆμαι ἕνας ἄνθρωπος ἀξιολύπητος»! . . . Ὡσότου μὲ ὑπόταξε μὲ τὴν ἁμαρτωλὴ κατάχτησή του, μὲ τὴ δολερὴ ψυχολογία του. Κι' ἀγαπηθήκαμε ἀληθινά. Μείναμε τέσσερες μῆνες δῶ, κ' ὕστερα φύγαμε γιὰ τὴν Εὐρώπη. Νοσταλγικὲς ἡμέρες, ξέγνοιαστης ζωῆς. Ἐρωτικὸ μεθύσι ἀκράτητο. . .

Πέντε μῆνες κράτησε ἡ ἡδονικὴ περιπλάνηση. Καὶ φθάσαμε στὴν πατρίδα μου, ἐξαντλημένοι, μπουχτησμένοι. . . Εἴχαμε ρουφήξῃ βιαστικὰ καὶ λαίμαργα, ὅλες τὶς συναίσθησες, κ' εἴχαμε στραγγίξῃ ὅλους τοὺς πόθους. Καὶ τότες, ξαφνικὰ μιὰ μέρα, εἴδαμε μέσα σ' ἕνα φῶς — τυφλωτικὸ — τρομαχτικὰ — γυμνὲς καὶ τὶς δυό μας τὶς ψυχές... Δυὸ ψυχὲς βαθειὰ ἀνόμοιες, κι' ἀντίθετες: Ἐγὼ μιὰ τρυφερή, ἡδονικιά, μὰ ἐπιπόλαιη, ἄβαθη, ἀνίκανη γιὰ κάθε τι σταθερὸ καὶ μόνιμο. Κάτι ἄπιαστο ποὺ γλυστρᾷ καὶ φεύγει. . . Αὐτὸς καλός, εἰλικρινής, μὰ βίαιος, ἐγωϊστής, περίπαθος, κράμα ὁρμητικοῦ ἡδονιστῆ, καὶ πεσσιμιστῆ ὀνειροπόλου!

Κι' ἄρχισαν ἡ στενόχωρες ἡ μέρες, ἡ ψυχρές, ἡ ἀλγεινές, ἡ ἀβάσταχτες. Ἔμενα στὴν ἐξοχὴ κ' ἐρχόταν κάθε μέρα νὰ μὲ βλέπῃ. Μαζὶ ὅπως πάντα, μὰ εἶχε σβύσῃ πειὰ ἡ ἀφέλεια, ἡ εἰλικρίνεια, καὶ ἡ ψυχόρμητη ἐμπιστοσύνη. Περνούσαμε ὧρες, κάτω ἀπὸ τὸ βάρος μιᾶς πονεμένης σιωπῆς, ποὺ στὸ βάθος της κεντρίζουνταν ἡ ἔχθρητα! Ἀνάμεσά μας εἶχε σηκωθῆ ἕνα εἶδος στενοχώριας, δυσφορίας, πλήξης ἀμοιβαίας κι' ἀνεξήγητης. . .

Καὶ χωρίσαμε, μιὰ μέρα, ὅταν νοιώσαμε πῶς εἴμαστε δυὸ ξένοι: Εἴχαμε βγῆ περίπατο μιᾶς ὥρας. Σ' ὅλο τὸ διάστημα βουβοί, μὲ σκυφτὰ κεφάλια, καὶ καρδιὲς σφικτές. . . Σὰ λυγμοὶ μᾶς ἔπνιγαν τὸ λάρυγγα καὶ μᾶς ἔκλειναν τὰ χείλια. . . Ἅμα γυρίσαμε ἔβγαλε τὸ καπέλλο του, μὲ κύτταξε κατάματα — ψυχρὰ — ἀπελπισμένα — ἔσκυψε μοῦ φίλησε τὸ χέρι, κι' οὔτε μιὰ λέξη! Κ' ἦταν ἡ τελευταία φορά! Τὸ βράδυ ἔλαβα μιὰ σημείωση: — «Ὅ,τι φοβόμασταν συντελέσθηκε! Εἴμαστε δυὸ ξένοι. Γιατί; καὶ πῶς; Μυστήριο;

— Μιὰ ἀπὸ κεῖνες τὶς ἀνεπάντεχες ἐσώτερες καταστροφες, ποὺ ἔρχονται, δὲ ξέρεις ἀπὸ ποῦ, σαρώνοντας μέσα ἀπ' τὴ ψυχή μας, ἕνα σωρὸ ὀμορφιὲς πολύτιμες.

Φεύγω. Γιὰ τὶς διαβατάρες ὧρες — μιᾶς ἀρρωστιάρικης ὀμορφιᾶς — ποὺ περάσαμε μαζί, νἆσαι εὐτυχισμένη».

Ἅμα τὴ διάβασα, σὰ ν' ἀνακουφίστ Εἶχα ἀνάγκη μοναξιᾶς καὶ γαλήνης. Κ' γε στὴν ὥρα του!

Πέρασαν ὀχτὼ μῆνες. Προχθὲς τὸν πάλι ἀναπάντεχα ἐδῶ. Σέρνει κι' αὐτὸς ἀνικανοποίητή του περιέργεια ἀπὸ πολιτεί πολιτεία. Ἔμαθα πῶς πῆρε μαιτρέσσα καπνίζει πίπα, καὶ πίνει βίσκυ. . .

XXIV

Φεύγω πάλι! Ὅλο φεύγω κι' ὅλο πάλ Δίχως τελειωμό. . . κι' ἀδιάκοπα. . . κουρασθῆ. Δὲ μπορῶ ν' ἀλλάζω πιὰ — πολιτεῖες — οὐρανούς. . . Ὅπου π κι' ἀφήνω ἕνα κουρέλλι τῆς ζωῆς μ ὥσπου δὲ θὰ μείνῃ τίποτα. . .

. . . Εἶμαι μιὰ νεκρή! Ὅλα τἄειδα. . . ὅλα τἄνοιωσα. . . Τίποτε καινούργιο δ καρτερεῖ. . . Οὔτε ἡ θύμηση δὲ μὲ συν ει. . . Γιὰ ὅσους, πέρασα, κι' ἀγάπησα, μ μῆνες, δὲν ὑπάρχω πειά. . . Ἦρθε ἡ Λήθ Ἦρθε ἡ Λήθη! — Καὶ τὰ σάρωσε. . . πάντα. . . δίχως λύπηση. . .

. . . Τί ἄφηκα πίσω μου; Ποῦ χάραξ ἴσκιό μου, καὶ τ' αὐλάκι τῆς ὡραιότης Τὴ ψυχή μου ποῦ τὴν ἀντιφέγγισα; Σβ στές ψυχές! Σβυστὴ καὶ γώ! Κ' ἔμειναν ποκαΐδια. . . καὶ σωριάστηκαν οἱ στάχτες κ' οἱ ὀμορφιὲς οἱ πεθαμένες. . . Κ' ἦρθ Λήθη! — καὶ τὰ σάρωσε. . . Καὶ μᾶς σκ σε στοὺς τέσσερις ἀνέμους. . . Κι' ὅμως με! Κ' ἐπιμένουμε νὰ ζοῦμε! . . . .

. . . Κι' ὅλο φεύγω! Νὰ μείνω δὲ μ ποτὲ στὸ ἴδιο μέρος. Πότε μ' ἀφορμή, ἡ ἄλλη. Πότε κρύα — πότε ζέστες — πλήξη — πότε ἀνάγκη τῆς ψυχῆς. . . Κι' φεύγω!

. . . Ὤ! Καὶ νὰ μποροῦσα πειά. . . Νὰ στὴν πατρίδα μου. . . Καὶ νὰ στρωθῶ σὲ γωνιά. . . Καὶ νὰ μὴ ματασαλέψω. . . νἆναι σὲ μιὰ κάμαρη βουβή. . . Μὲ ξε παλαιϊκὰ ταπέτα, ποὺ ἀκόμα θὰ κρατοῦ ποτυπώματα βημάτων. . . Καὶ σβυστές νες, ὅπου θ' ἀχνοτρέμῃ κάποιο ἀξεδ μυστήριο. . . Καὶ βαθειοὺς καθρέφτες κους, ποὺ θὰ καθρέφτισαν μύριες ὀμορ ἀρίφνητες. . . Σὲ μιὰ κάμαρη βουβή, μὴν τὴν βρίζῃ ὁ ἥλιος μὲ τὸ φῶς του τὸ λιχτο! . . . Καὶ νἆναι μέσα κεῖ ὅλ' ἀ κι' ἀμίλητα. . . Καὶ τὰ παραθύρια σ στά. . . Καὶ μιὰ λιγοθυμιὰ νὰ πιάσῃ τὴ ψ μου. . . Καὶ νὰ μὴ μιλῶ. . . Νὰ μὴν ἀκο ποτα. . . Κι' οὔτε νὰ πονῶ. . . Οὔτε νὰ μ μαι. . . Σιγαλιὰ καὶ νύστα. . . Μόνο στ γιὰ ν' ἀχνολάμπῃ ἡ φωτιά, γιὰ νὰ μὴν κρυόνω. — Τί κρύο! — Τί κρύο!

. . . Ἄχ! Γιατὶ νὰ μὴν μποροῦμε νὰ τοῦμε τίποτα, ἀπ' τὴ περασμένη μας ζωή; Ἄχ! Γιατὶ ἡ Λήθη! — ἡ Λήθη! — Λήθη! — νὰ μὴ νοιώθῃ λύπηση καμμιά Οὔτε γιὰ τὶς κάποιες ὧρες π' ἀπολάψαμε; Τὶς βιαστικὲς καὶ διαβατάρες. . . Τὶς μένες ὧρες π' ἀπολάψαμε;

. . . Καὶ μοῦ γνέφει. . . Νάτηνε! τί Λ — τί Λήθη! — τί Λήθη! . . . Νὰ πᾶ νὰ μηθῶ! Ἕναν ὕπνο δίχως ὄνειρα. . . Ὥρα καλή! Κι' ὥρα σου καλή! Πάω νὰ κοιμ . . . Φεύγω κι' ὅλο φεύγω κι' ὅλο πά

Θ. ΝΙΚΟΛΟΥΔΗΣ

(Κάϊρο 1912 — 1913).

ΤΕΛΟΣ

ΜΕ ΕΡΩΤΑ — ΧΩΡΙΣ ΑΓΑΠΗ

ΝΕΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ κ. ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΚΟΚΚΙΝΟΥ

[Τὰ προηγούμενα. — Ὁ Γιάννης Παπαμαθιός, ἐγκαταλειφθεὶς ἀπὸ τὴν ἐρωμένην του Ὄλγαν Μαρότση, ἡ ὁποία ἀρραβωνιάσθη ἄλλον, κάμνει ἐρωτικὲς ἐκδηλώσεις πρὸς τὴν φίλην τῆς Ὄλγας Φιλήν. Ἐκείνη τὸν πιστεύει καὶ ὁ Παπαμαθιὸς ὀργιάζει μαζί της καὶ κατόπιν ἀμέσως τὴν ἐγκαταλείπει. Εἶναι φανερὸν ὅτι ὁ Παπαμαθιὸς ἀγαπᾷ ἀκόμη τὴν Ὄλγαν. . .].

12 (Ἡ συνέχεια).

Αὐτὸ ἦταν τὶς τελευταῖες ὧρες ὅταν ἐκείνη τοῦ ἐδήλωσε πῶς παντρεύεται μὲ ἄλλον, ποὺ τὸν ἔκαμε νὰ τὴν παρακαλῇ, νὰ τὴν ἱκετεύῃ νὰ μὴν τοῦ φύγῃ. Ὁ φοβερὸς πυρετὸς τῆς μεθυσμένης σάρκας ποὺ παρ' ὅλους τοὺς ἐξευτελισμοὺς ζητεῖ τὴν ἱκανοποίησί της. Καὶ αὐτὸ τὸν ἔκαιγε ἀκόμη καὶ τώρα. Τὴν θυμόταν καὶ τοῦ ἐρχότανε ρίγος. Δὲν μπόρεσε νὰ τὴν ξεχάσῃ ἀκόμη. Ἡ Σύλβια ποὺ τὴν ἐπῆρε γιὰ θαυμαστὸ ἀντιφάρμακο δὲν εἶχε τὸ ἀποτέλεσμά της.

Ἦταν εὐτύχημα ποὺ ἀπόψε ἡ Σύλβια ἤταμε ἀπησχολημένη μ' ἕναν Ἰταλὸ ποὺ εἶχε γνωρίσῃ στὴν Πόλη. Διαφορετικὰ θὰ τὴν ἔκανε νὰ πλήξῃ πολὺ μαζί του. Τὰ λόγια τοῦ Φυλλίδη ἦρθαν σὲ κακὴ ὥρα. Ὅλα ὅσα τοῦ εἶπε ὁ ναύαρχος τὰ εἶχε σκεφθῆ αὐτὸς προτήτερα. Πράγματι ἀντὶ νὰ εὐχαριστηθῇ ἀπὸ ἐκεῖνο ποὺ ἔκαμε εἶχε μείνῃ στὸ τέλος μετανοιωμένος, ἀηδιασμένος. Τὸ πάθος ποὺ τοῦ εἶχε ἀνάψῃ ἡ Ὄλγα μὲ τὴ διαγωγή της τὸν ἔφτασε σὲ μιὰ τέτοια προστυχιά. Εἶχε τὴ χειρότερη ταπείνωση σὲ μιὰ γυναῖκα, καὶ γιὰ νὰ τὸ κατορθώσῃ μεταχειρίσθηκε τὴν ποταπότερη ἀπάτη. Τῆς ὑποσχέθηκε γάμο. Ἀηδίαζε τὸν ἑαυτό του. Μπορεῖ ἡ Φιλὴ νὰ τοῦ ἔκαμε κακό, ἀσφαλῶς ἔπαιξε ἕναν κακὸ ρόλο στὴν ὑπόθεσί του, ἀλλ' ἀσφαλῶς ἡ Ὄλγα θὰ τὸν ἄφινε γιὰ νὰ πάρῃ αὐτὸν τὸν ἄλλο καὶ χωρὶς νὰ ὑπῆρχε ἡ φίλη της. Ἐκείνη ἔφταιγε καὶ κανεὶς ἄλλος. Οὔτε ἡ μητέρα της. Μπορεῖ ἡ κυρία Μαρότση νὰ ἐπέμενε νὰ τὴν παντρέψῃ μὲ τὸν ἄλλο, ἀλλὰ χιλιάδες μητέρες κάνουν τὸ ἴδιο καὶ τὰ κορίτσια δὲν τὶς ἀκοῦνε. Περνοῦν ἐκεῖνον ποὺ τὸ λέει ἡ καρδιά τους. Ἀλλὰ ἡ Ὄλγα δὲν ἦταν παρὰ μόνο γιὰ τὸ χρῆμα, καὶ δὲν τὴν ἐνδιέφερε παρὰ ἀποκλειστικῶς αὐτὸ καὶ ἦταν ἱκανὴ νὰ εἶνε τόσον καιρὸ ἐρωμένη ἑνὸς ἀνθρώπου καὶ τὴν μιὰ μέρα νὰ κυλιέται στὸ σπίτι του καὶ τὴν ἄλλη ν' ἀποφασίζῃ νὰ παντρευθῇ μ' ἕνα χριστιανὸ ἀνύποπτο, ποὺ τὴν ἔυπαζε στὰ ἅγια τῶν ἁγίων του. Τί θὰ εἶχε νὰ τραβήξῃ ὁ κακομοίρης!

Καὶ ἂν δὲν τῶρριχνε κάτω ὁ Πατρινὸς μπροστὰ στὸ ναύαρχο, ὅταν τὸν ἀπεδοκίμασε γι' αὐτὸ ποὺ εἶχε κάμῃ στὴν Φιλὴ καὶ χωρὶς νὰ ξέρῃ μάλιστα τὴν ἔντασι ὅλου τοῦ κακοῦ, ἦταν ἀπὸ ψευτοφιλοτιμία, ἔτσι γιὰ νὰ σκάσῃ καὶ ἡ Ὄλγα. Ἀλλὰ ὕστερα ἀπὸ ἐκείνη τὴν κουβέντα ὅταν εἶδε τί ἐντύπωσι ἔκανε αὐτὸ καὶ στοὺς ἄλλους, ἔμεινε μὲ περισσότερη ἀηδία, ἀπόρησε καὶ ὁ ἴδιος πῶς ἔκαμε ἕνα τέτοιο πρᾶγμα.

Ἐκείνη ποὺ θἄπρεπε νὰ ἐκδικηθῇ ἦταν ἡ Ὄλγα. Ἀλλὰ τί βγαίνει ἀπὸ τέτοιες ἐκδικήσεις; Τὸ κακὸ ἀπογίνεται ἔτσι, μεταβάλλεται ἡ λάσπη σὲ βοῦρκο.

Τὸ καλλίτερο ἀπ' ὅλα εἶνε ν' ἀπομακρύνεται κανεὶς ἀπὸ τέτοια ὄντα, νὰ κόβῃ ἐντελῶς κάθε ἐπαφὴ μαζί τους, νὰ μὴν ἀναπνέῃ οὔτε τὸν ἴδιον ἀέρα κἂν μὲ μιὰ τέτοια γυναῖκα. Ὄχι, οὔτε θὰ τὴν ξανάβλεπε κἄν, οὔτ' ἐκείνη, οὔτε κανένα ἀπὸ τοὺς δικούς της. Θ' ἀπέφευγε ἀκόμη καὶ τὸ ναύαρχο. Θ' ἀπομακρυνόταν, θἄπρεπε νὰ κάμῃ κανένα ταξεῖδι.

Ἀπὸ τὴ νύχτα ἐκείνη ὁ Παπαμαθιὸς δὲν ξαναπῆγε στὸ «Γκού». Οὔτε τὴ Σύλβια δὲν μποροῦσε νὰ βλέπῃ. Ἡ ἐγγλέζα ἦταν τὸ φάρμακο ποὺ τοῦ θύμιζε μοιραίως τὴν ἀρρώστεια.

Δ΄

Ὁ Παπαμαθιὸς ἔκαμε τὸ καλλίτερο ταξεῖδι ποὺ μπορεῖ νὰ ἐπιχειρήσῃ ἕνας ἄνθρωπος κουρασμένος ἀπὸ μιὰ ἱστορία ποὺ τὸν ἔχει κλονίσῃ ψυχικῶς καὶ θέλει νὰ ξεχάσῃ. Τὸ ταξεῖδι τῆς ἐργασίας. Ἀφοσιώθηκε ἐντελῶς στὴ δουλειά του καὶ μὲ τόση ἐνεργητικότητα, μὲ τόσο πάθος, ὥστε ἡ Τράπεζα τὸν μεταχειρίσθηκε σὲ ἐξωτερικὲς ἐργασίες, ὅπου δὲν χρησιμοποιοῦνται παρὰ μόνο τὰ ταλέντα. Καὶ πράγματι φάνηκε ταλέντο, στηριζόταν στὶς χρηματιστικὲς ἀξίες, ποτὲ δὲν ἔπεσε ὄξω στὴ μπαλάντσα τῶν ὑψώσεων καὶ τῶν πτώσεων, ἐπρόβλεπε τὸ πιθανώτερο ποὺ μποροῦσε νὰ γίνῃ μέσα στὸ χρηματιστηριακὸ δεκαπενθήμερο, εἶχε μπῆ στὰ μυστικὰ τῶν ἑταιρειῶν καὶ βιομηχανικῶν οἴκων ποὺ κυκλοφοροῦσαν ἡ μετοχές τους, ἤξερε τί γίνεται στὰ χρηματιστήρια τοῦ ἐξωτερικοῦ, στὶς ἀγορὲς ποὺ εἶχαν διεθνῆ σημασία. Αὐτὸ ἄλλαξε σημαντικὰ τὴ θέσι του. Δὲν τὸν ὠφέλησε μόνο οἰκονομικῶς, ἀλλὰ ἐδημιούργησε καὶ τὴν προσωπικότητά του στὸν κόσμο τῶν τραπεζῶν.

Ἀφοσιώθηκε ἐντελῶς στὴ δουλειά του. . .

Σὲ λίγο ἔγινε ἐκεῖνο ποὺ εἶχε πῆ στὴν Ὄλγα, τότε ποὺ τῆς ὑποσχόταν γιὰ σίγουρα ἕνα σωρὸ πράγματα, γιὰ νὰ τὴν πείσῃ νὰ μὴ φύγῃ ἀπὸ κοντά του, καὶ ποὺ τὰ εἶχε ἁπλῶς στὸ μυαλό του. Τὸν ἐπῆραν στὴ «Μεσόγειο». Βαθμὸς διευθυντοῦ, ποὺ ἰσοφάριζε πρὸς τὴ θέσι τοῦ γενικοῦ διοικητοῦ ἄλλων τραπεζῶν. Μισθὸς μεγάλος καὶ ποσοστά.

Ἡ «Μεσόγειος» ἦταν μικρὴ τράπεζα, ἀλλὰ εἶχε τὸ σφρίγος τῆς προελεύσεώς της. Ἦταν μὲ ἀμερικανικὰ κεφάλαια κατὰ τὸ πλεῖστον καὶ ἡ συναλλαγές της ἦσαν κυρίως μὲ τὴν Ἀμερικὴ καὶ τὴν Ἀγγλία. Ὅταν ἐμπῆκε ἐκεῖ μέσα ὁ Παπαμαθιὸς τὸν αἰσθάνθησαν σὰν μιὰ νέα κινητήριον δύναμι. Τὸ μυαλό του, ἡ ἔμπνευσίς του, ἡ ἀκοίμητη παρακολούθησις κάθε ἐργασίας ποὺ ἔκανε, ἦσαν μιὰ χρηματοπαραγωγὴ ἀκατάπαυστη Εἶχε κινήσῃ τὴν ἐμπιστοσύνη τῶν συναλλασσομένων καὶ τοῦ ἐμπορίου. Τὴν «Μεσόγειο» ἄρχισε νὰ μὴ τὴν χωρῇ τὸ ἀρχικό της οἴκημα καὶ σ' ἕνα χρόνο βρέθηκε σ' ἕνα μέγαρο τῆς ὁδοῦ Σταδίου ὀγκώδης, λουσάτη, ἐπιβλητική. Τὸ συμβούλιο ἔδωσε στὸν Παπαμαθιὸ τὸν τίτλο τοῦ γενικοῦ διευθυντοῦ καὶ τοῦ αὔξησε τὶς ἀποδοχὲς καὶ τὰ ποσοστά. Ἐκεῖνος ἄρχισε νὰ ρίχνῃ τὰ χρήματά του στὴ τράπεζα καὶ σὲ λίγο ἤτανε καὶ ἀπὸ τοὺς καλοὺς μετόχους.

Ἔτσι περάσανε κάμποσοι μῆνες.

Μέσα σ' αὐτὴ τὴν ἐνέργεια εἶχε πνίξῃ τὴν ἀνάμνησι τῆς Ὄλγας. Τίποτα γύρω του δὲν τοῦ τὴ θύμιζε. Καὶ ὅταν καμμιὰ φορὰ τοῦ ἐρχότανε στὸ μυαλό του, ξανάσκυβε πάλι στὴ δουλειά, γινόταν ἐνεργητικώτερος ἀπὸ ἀντίδρασι. Ἡ μοιραία ὑποβολὴ ποὺ τοῦ γινότανε λίγον καιρὸ στὴν ἀρχὴ ἀπὸ τὸ σπίτι του ὅπου εἶχε γνωρίσῃ μαζί της μιὰ εὐτυχία ἔλειψε κι' αὐτή. Μεταφέρθηκε σ' ἕνα ξενοδοχεῖο τῆς ὁδοῦ Σταδίου γιὰ νὰ βρίσκεται πιὸ κοντὰ στὴ δουλειά του, ἀλλὰ πράγματι γιὰ νὰ φύγῃ ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ σπίτι ποὺ ἦταν ἡ κορνίζα τῆς ἐρωτικῆς του περιπετείας. Ἔτσι εἶχε βρεθῆ ἐντελῶς μακρυὰ ἀπὸ ὅ,τι σχετιζότανε μὲ τὴν Ὄλγα.

Μόνο ἕνα ἀπόγευμα βγαίνοντας ἀπὸ τὸ χὼλ τῆς τραπέζης, εἶδε σὲ μιὰ θυρίδα τὸ ναύαρχο. Συναντήθησαν τὰ βλέμματά τους. Δὲν μποροῦσε νὰ μὴν τὸν χαιρετίσῃ. Ἄλλως τε τὸν συμπαθοῦσε πάντα τὸν καϋμένο τὸ γέρο.

— Τί γίνεσαι ἀδερφέ, τοῦ εἶπε ὁ ναύαρχος, σφίγγοντάς του τὸ χέρι καὶ στὶς δυὸ παλάμες. Εἶνε πράγματα αὐτά; Ἐχάθηκες ἀπὸ τὴν ὄψι τῆς γῆς.

— Δουλειές, ναύαρχέ μου. Δὲν μ' ἀφήνουν ἥσυχο μιὰ στιγμή. Πῶς τὰ περνᾶτε ἐσεῖς;

— Λαμπρά. . . Δηλαδή, τί λαμπρά. Τὰ ἴδια. Στῆς κυρίας Μαρότση καὶ στὸ «Γκού».

— Ξενυχτᾶτε ἀκόμη;

— Σπρόχνω τῆς ὧρες. Τί θέλεις νὰ κάμω; Καὶ κούνησε τὸ κεφάλι του.

— Τὰ δικά σου τὰ μαθαίνω, τοῦ εἶπε. Πάντα ἐπερίμενα ἀπὸ σένα μεγάλες δουλειές. Ἂς ἀνοίξουνε τώρα τὰ μάτια τους οἱ στραβοὶ νὰ σὲ ἰδοῦνε. Δὲ μ' ἐρωτᾶς καθόλου τί γίνεται ὁ κόσμος. . .

— Ἄ, ἔκαμε ὁ Παπαμαθιός.

Δὲν ἤθελε ν' ἀκούσῃ τίποτα, ἔκαμε σὰν νἄθελε νὰ φύγῃ, ἀλλὰ ἡ ἔνστικτη περιέργεια, τὸ παλιὸ ἐνδιαφέρον ποὺ τοῦ ξύπνησε αὐτὴ ἡ συνάντησις τὸν ἔκαμε νὰ σταθῇ.

— Ὁ γαμπρός τους, αὐτὸς ὁ Γιασμάκης δὲν φαίνεται νὰ εἶνε ὅπως τὸν περίμεναν. Τὰ πλοῦτη του γιὰ τὰ ὁποῖα μᾶς ἔφαγαν τ' αὐτιὰ στὴν ἀρχὴ δὲν ἐφάνησαν ἀκόμη. Στὸν πρῶτο μῆνα ἔκαμε κάτι τρελλὰ ἔξοδα καὶ ὕστερα ἐβγῆκαν στὴ μέση ἀπρόοπτα πράγματα. Ἔχει τὴν περιουσία του λέει στὴν Πόλη καὶ κάτι ἀπαιτήσεις στὴ Ρουμανία. Μπλεγμένος μαζὶ μὲ τὸν Φοντάνια. Πρόκειται, λέει, νὰ κάμουν ἐργασίες μαζί. Τί ἐργασίες; Μυστήριο. Ἐν τούτοις τὰ λεφτὰ δὲν τοὺς λείπουνε. Ἔμαθα ὅτι ὁ Γιασμάκης τὰ καταφέρνει μὲ κάτι γραμμάτια. Τὸν πιστώνουν.

Ὁ Παπαμαθιὸς τὸν ἄκουγε μ' ἕνα παγωμένο χαμόγελο. Τί τὸν ἐνδιέφεραν ὅλα αὐτά;

— Τὸ περίεργο εἶνε, ἐξακολούθησε, ὅτι παρ' ὅλα αὐτὰ τὰ ὄχι τόσο εὐχάριστα, μπαινοβγαίνει στὸ σπίτι τους κόσμος. Καὶ κάτι ἄνθρωποι ποὺ δὲν καταλαβαίνω τί θέλουνε ἐκεῖ μέσα.

— Ὕποπτα ὑποκείμενα;

— Τὸ ἀντίθετο ἀκριβῶς. Πρόσωπα περιωπῆς.

Καὶ ἀνέφερε τὰ ὀνόματα ἑνὸς καθηγητοῦ τῆς ἰατρικῆς, ἑνὸς πρώην ὑπουργοῦ ἀπὸ τοὺς παράγοντας στὸ κόμμα του, ἑνὸς διευθυντοῦ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑΚΙ

Η ΑΠΟΔΡΑΣΙΣ

Ἡ «Μολυβένιες Φυλακὲς» τῆς Βενετίας καὶ ἡ «Γέφυρα τῶν Στεναγμῶν» εἶναι περίφημα ὀνόματα εἰς τὰ μυθιστορήματα καὶ τὴν ἱστορία.

Ἡ «Μολυβένιες Φυλακὲς» ἦσαν τὰ ὑπόγεια ποὺ εὑρίσκοντο ὑπὸ τὴν στέγην τοῦ Δουκικοῦ Ἀνακτόρου. Ἡ στέγη αὐτὴ ἦτο καμωμένη ἀπὸ μολυβένιες λαμαρίνες, καὶ ὅταν ὁ ἥλιος τῆς Ἰταλίας ἔπεφτε ἐπάνω εἰς τὸ μέταλλο αὐτό, οἱ δυστυχεῖς φυλακισμένοι ὑφίσταντο φοβερὸν μαρτύριον.

Ἦτο δύσκολον νὰ ἀποδράση κανεὶς ἀπὸ τὶς μολυβένιες φυλακές, τόσον δύσκολο ὅσο καὶ ἀπὸ τὴν Βαστίλλη. Ὁ διάσημος τυχοδιώκτης τοῦ 18ου αἰῶνος, ὁ Καζανόβας (τοῦ ὁποίου τὰ ἀπομνημονεύματα εὑρίσκονται εἰς ὅλες τὶς βιβλιοθῆκες) κατώρθωσε ν' ἀποδράση ἐν τούτοις, καὶ ἀμέσως ἔγινε γνωστὸς εἰς ὅλην τὴν Εὐρώπη.

Εἰς τὰ ἀπομνημονεύματά του τὰ ὁποῖα ἔγραψε 80 ἐτῶν, ὁ Καζανόβας διηγεῖται τὸ κατόρθωμά του αὐτὸ λεπτομερῶς καὶ ἡ αὐθεντικὴ αὐτὴ ἀπόδρασις εἶναι συγκινητική, περισσότερον συγκινητικὴ ἀπὸ τὴν ἀπόδρασιν τοῦ κ. Δαντές, εἰς τὸν «Μόντε Χρῆστο», στὴν ὁποίαν, φαίνεται ὅτι χρησίμευσε ὡς ὑπόδειγμα.

Ὁ Καζανόβας ἤτανε 30 χρονῶν ὅταν τὸ 1775, κατὰ διαταγὴν τοῦ τρομεροῦ Συμβουλίου τῶν Δέκα συνελήφθη, καὶ χωρὶς νὰ τὸν δικάσουν τὸν ἔβαλαν εἰς τὶς «Μολυβένιες φυλακές», ποὺ θὰ τὸν ἔκαμαν διάσημο. Εἴχανε εὕρη εἰς τὸ σπίτι του βιβλία ἰατρικὰ καὶ μαγείας, μὰ αὐτὸ δὲν ἤτανε παρὰ πρόσχημα. Πραγματικῶς ὁ Καζανόβας, ὁ ὁποῖος ἐπέστρεφε ἀπὸ τὴν Γαλλία ὅπου εἶχε συναντήση τὸν Βολταῖρο, τὸν Ντιντερὼ αἱ ἄλλους ἐγκυκλοπαιδικοὺς ἐθεωρήθη ὕποπτος διὰ τὰ φιλελεύθερα φρονήματά του καὶ ἡ «Γαληνοτάτη Δημοκρατία» δὲν ἐχωράτευε εἰς τὸ ζήτημα αὐτό!

Μόλις τὸν ἔκλεισαν εἰς τὴν φυλακήν, ὁ τυχοδιώκτης, ποὺ ἤτανε νέος, γεμάτος σφρῖγος, ἐσκέφθη ν' ἀποδράση. Δὲν εἶχε τίποτε, οὔτε φίλους, οὔτε χρήματα, καὶ ὁ δεσμοφύλακας ὁ Λωρὰν Μπασαντόρα ἐθεωρεῖτο ἄνθρωπος σκληρότατος.

Ὁ αἰχμάλωτος κατώρθωσε ἐν τούτοις νὰ τὸν καλοπιάση καὶ ἐπέτυχε ἀπὸ αὐτὸν τὴν ἄδεια νὰ κάμη μερικοὺς περιπάτους εἰς τὶς τρῶγλες καὶ τοὺς διαδρόμους ποὺ ἦταν γύρω ἀπὸ τὴν φυλακή. Ἐπρομηθεύθη μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον ἕνα ἴσιο σύρτη, μήκους ἑνὸς ποδός, καὶ ἕνα κομμάτι μάρμαρο ποὺ θὰ ἐχρησίμευε γιὰ ἀκόνι. Μετ' ὀλίγας ἑβδομάδας, ὁ Καζανόβας εἶχεν ἕνα ὀξὺ ἐργαλεῖο καὶ ὅπως ὁ Ζὰν Φαρίνα τοῦ Δουμᾶ πατρός, ἤρχισε νὰ ἀνοίγη ἕνα ὑπόγειον ἀπὸ τὸν τοῖχο τῆς φυλακῆς.

Στὰ πόδια του τὸ νερὸ μουρμουρίζει, μιὰ γόνδολα λικνίζεται…

Ἡ δουλειὰ προχωροῦσε ὅταν ἦρθε ἡ διαταγὴ νὰ δώση τὸ κελὶ σ' ἕνα νέο φυλακισμένο, τὸν καλόγερο Μάρα Μπάλντι. Διὰ περισσοτέραν του δυστυχίαν, ὁ δεσμοφύλακας Μ σαντόρα, μετακομίζων τοὺς φυλακισμέ ποὺ ὁ Καζανόβας δὲν μπόρεσε νὰ κρύψ ἀνεκάλυψε τὴν εἴσοδο τοῦ ὑπογείου ὀ τὸν τσακώσανε τὴν ὥρα ποὺ δούλευ Μπασαντόρα θύμωσε, ἠπείλησε, ἀλλὰ ὁ Κα νόβας ὁ ὁποῖος, ὅπως ὅλοι οἱ τυχοδιῶκτε τανε εὔγλωττος καὶ εἶχε τὸ ταλέντον νὰ θῆ, κατώρθωσε νὰ τὸν μαλακώση.

Κατώρθωσε μάλιστα, νὰ τοῦ δανείση γείτονάς του, ὁ καλόγηρος Μπάλντι. τότε, μιὰ μυστικὴ ἀλληλογραφία ἄρχισε ταξὺ τῶν δυὸ φυλακισμένων. Ὁ καλόγη ἔμαθε ποὺ ἤτανε κρυμμένο τὸ πολύτιμο ἐρ λεῖο καὶ ἐξηκολούθησε τὴν δουλειὰ ποὺ ἀρχίση ὁ Καζανόβας.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Καζανόβας ἔπλεξε σχοινί, ὄχι μὲ τὰ σεντόνια του (ὁ Μπα τόρα ὁ δεσμοφύλακας τὸ παρετήρησε σως) ἀλλὰ μὲ κλωστὲς ποὺ τὶς ἔβγα μιὰ μιὰ ἀπὸ τὰ σεντόνια του, καθὼς ἀπὸ τὰ ροῦχα του.

Αὐτὴ ἡ δουλειὰ βάσταξε μῆνες.

Τέλος τὸ σχοινὶ ἤτανε ἕτοιμο καὶ ὁ ος δρόμος ἐπίσης! Οἱ δυὸ αἰχμάλωτοι γλύσ σαν μέσα στὸ ὑπόγειο καὶ φθάσανε σ' ἕνα γίτη, ποὺ τοὺς ὁδήγει στὴν στέγη.

Ἀπὸ ἐκεῖ κατεβήκανε σ' ἕνα ὑπερῷο Ἀλλοίμονο, εἶναι κελὶ τῆς φυλακῆς. Ἡ εἶνε κλειστὴ μὲ τριπλοκλείδωμα, καὶ ἀπὸ τὰ περνάει ἡ περιπολία τῶν φυλάκων.

Οἱ φυγάδες ξανανεβαίνουν στὴν στέγη νακατεβαίνουν λίγα μέτρα πιὸ μακρυὰ καλύπτουν ἕνα διάδρομο, ἔπειτα μιὰ σκ κρυφὴ ποὺ τοὺς φέρνει στὴ διώρυγα.

Στὰ πόδια του τὸ νερὸ μουρμουρίζει, γόνδολα λικνίζεται.

Τέλος εἶνε ἐλεύθερος. Ἡ φυλάκισις διήρκεσε δεκατρεῖς μῆνες.

(Μετάφ. Γ. Β.) FAB

μεγάλης ἀσφαλιστικῆς ἑταιρείας.

— Καὶ ἄρχισε καὶ μιὰ ἄλλη φάμπρικα, ἐπρόσθεσε. Πᾶνε στὸ καζίνο.

— Πάει κ' ἐκείνη;

— Μὰ βέβαια. . . Αὐτὸ εἶνε. Ὁ Θεὸς νὰ τοὺς τὸ βγάλη σὲ καλό. Καὶ ἡ κακομοίρα ἡ Φιλή, ἄτυχη ἦταν κι' αὐτή. Ἔπαθε συμφορές. Ὕστερα ἀπὸ τὸ δικό σας ἐπεισόδιο τῆς ἦρθαν τὸ ἕνα ἐπάνω στὸ ἄλλο. Ἐχάσανε ὅλη τὴ περιουσία τους. Δὲν ξέρω πῶς τοὺς ἔμπλεξε ὁ γαμπρός τους καὶ τοὺς τὰ πῆρε ὅλα. Βλέπεις δὲν ὑπῆρχε μερίδιο τῆς Φιλῆς. Ἡ περιουσία ἦταν ἀκόμη στὴ μητέρα της. Δὲν ἐπρόκειτο ἄλλως τε καὶ γιὰ πολὺ σπουδαῖα πράγματα. Ὑπῆρχε ἕνα παληὸ χρέος καὶ ἀντὶ ὁ γαμπρὸς νὰ τοὺς βοηθήση ν' ἀπαλλαγοῦν, παρουσιάσθηκε ἀπαιτητὴς κι' αὐτός. Ἐπλήρωσε τὸ χρέος, ἀλλὰ τὰ πῆρε ὅλα, σπίτι καὶ οἰκόπεδα, καὶ τοὺς ἔδωσε κάτι λίγα. Κα τὸ χειρότερο εἶνε ὅτι ἔμεινε ἡ Φιλὴ χωρὶς θέσι.

— Γιατί;

— Στὸ γραφεῖο ποὺ ἦταν περιέκοψαν τὶς θέσεις κ' ἔπεσε καὶ σ' αὐτὴ τὸ τσεκοῦρι. Ποῦ νὰ βρῆ τώρα δουλειά; Τὰ κορίτσια τώρα δὲν τὰ πολυπέρνουν σὲ καλὲς θέσεις. Ἂν ἤξερες νὰ τὴ συστήσης πουθενὰ θὰ ἔκανες ψυχικό. Ὑποφέρουν.

— Ποῦ νὰ τὴ συστήσω;

— Πάρε τη ἐδῶ στὴν τράπεζα.

— Ὄχι. Αὐτὸ εἶνε ἀδύνατο, εἶπ' ἐκεῖνος. Ἐδῶ μέσα ἄλλως τε νὰ τὴν ἔχω νὰ μὲ βλέπη κάθε μέρα. Ὄχι.

— Δὲ βαρυέσαι. . . Ποῦ θὰ τὰ θυμᾶται τώρα αὐτά. . . Ἕνα ἐπεισοδιάκι. Περασμένα ξεχασμένα. Ἐσὺ δὲν εἶσαι ἄνθρωπος γιὰ νὰ κρατᾶς κάκια σ' ἕνα κορίτσι.

— Ἡ ἐνόχλησις δὲν εἶνε γιὰ μένα, εἶπε ὁ Παπαμαθιός. Τὸ κακὸ ἄλλως τε ἐγὼ τὄκαμα.

— Ἕνας λόγος περισσότερο γιὰ νὰ τὴν εὐχαριστήσης.

— Καὶ πῶς τόσοι ἄνθρωποι ποὺ πηγαίνουν στῆς κυρίας Μαρότση δὲν μπόρεσαν νὰ τὴ βοηθήσουν νὰ βρῆ μιὰ θέσι.

— Δὲν ἔχει πιὰ τὶς παλιὲς φιλίες μὲ τὴν Ὄλγα. Μόλις πατάει ἐκεῖ μέσα. Ἡ αἰτία ἤτανε ἐκεῖνο τὸ ἐπεισόδιό σας. Στὴν ἀρχὴ τὰ εἴχανε ἐναντίον σου, ἀλλὰ ὕστερα τὸ ξαναβρήκανε καὶ τὰ βάλανε μὲ τὴ Φιλή. Δὲ βαρυέσαι. . . Ἀλλὰ τὴν ἀπομονώσανε τὴν κακομοίρα. Ἔχουνε τὶς καινούργιες τους γνωριμίες βλέπεις. Ἐγὼ καμμιὰ φορὰ περνῶ ἀπ' τὸ σπίτι τους καὶ μοῦ τὰ λέει. Συμπαθητικὸ πλάσμα. Ὅλοι τὴν εἴχαμε παρεξηγήση τὴν καϋμένη! Ἀξίζει περισσότερο ἀπὸ ὅσο νομίζαμε.

Ὁ Παπαμαθιὸς τὴν ἐλυπήθηκε.

— Τί νὰ τῆς κάμω, εἶπε. Στὴ «Μεσόγειο» μιὰ φορὰ δὲν μπορεῖ νἄρθη. Θὰ ἰδῶ ἀλλοῦ καὶ ἂν μπορῆ νὰ γίνη τίποτα θὰ σᾶς εἰδοποιήσω.

— Θὰ περάσω ἀπὸ τὴν τράπεζα μόνος μου Πότε θέλεις νἄρθω;

— Μὰ δὲν ξέρω πότε θὰ εἶμαι σὲ θέσι νὰ σᾶς δώσω μιὰ ἀπάντησι. Ἀφῆστε. Θὰ σᾶς γράψω.

— Δὲν περνᾶς ἀπὸ τὸ «Γκοὺ» κανένα βράδυ;

— Ὄχι, ὄχι. Ποῦ νὰ μείνη καιρὸς γιὰ τέτοια πράγματα.

— Καλά. Δὲ βλέπεις πειὰ καμμιὰ γυναῖκα; Τί ὀργὴ Θεοῦ;

— Καμμιὰ φορά. Τυχαίνει.

Πῶς δὲν ἔβλεπε γυναῖκες; Δὲν ἐπήγ στὸ «Γκοὺ» γιὰ νὰ μὴ βλέπονται μὲ τὸ αρχο, ἀλλὰ κάθε τόσο περνοῦσε ἀπὸ ἄλλα παρέ, καὶ καθόταν λίγη ὥρα κ' ἔφευγ σκοπός του ἦταν γιὰ νὰ γνωρίση καμμιὰ ναῖκα. Ἔτσι, γιὰ τὸ διαβατικό, τὸν μιᾶς χτιᾶς ἔρωτα. Καὶ ποτὲ σχεδὸν δὲν ἔκανε ρέα μὲ τὴν ἴδια γυναῖκα. Ἔτσι σ' αὐτὸ διάστημα εἶχε γνωρίση τὶς γυναῖκες τῶν φυλῶν ποὺ στέλλει ἡ ζωὴ στὰ καπ τοῦ κόσμου. Κεφάλια ὅλων τῶν τύπων, λαγὲς κομψῶν κορμιῶν, χαμόγελα ποὺ δὲν μοιάζαν τὸ ἕνα μὲ τὸ ἄλλο, φωνὲς ποὺ μιὰ εἶχε τὸν τόνο της. Βέβαια δὲν ἐπρόφθ νὰ γνωρίση καμμιά. Ἦταν σὰν νὰ τὴν τὴν κάθε μιὰ κοντά του ἕνα τραῖνο καὶ ρίμενε μιὰ νύχτα γιὰ νὰ τὴν ξαναπάρ νὰ μὴν τὴν ξαναϊδῆ. Κι' αὐτὸ φυσικὰ δὲν ταν ἔρωτας. Ἦταν ἡ ζωή. Σὰν ἕνα βιαστικό, ὅσον καθόταν ἕνας πολυάσχολος θρωπος γιὰ νὰ φάη καὶ νὰ φύγη.

Ὁ ναύαρχος τοῦ ἔδωσε τὸ χέρι.

— Ὁπωσδήποτε σὲ παρακαλῶ μὴν τὴ χάσης τὴ φτωχή, τοῦ εἶπε. Ἂν μπορεῖ νὰ γίνη κάτι, κάμε το.

— Καλά, καλά, εἶπ' ἐκεῖνος.

Καὶ ὅταν στὸ πεζοδρόμιο ἐχωρίσθησαν κεῖνος γιὰ νὰ μπῆ στὸ αὐτοκίνητό του ἄλλος γιὰ νὰ πάρη τὸ δρόμο του, ἐφών στὸ ναύαρχο ποὺ εἶχε προχωρήση κάμποσα ματα:

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχὲ

ΜΙΚΡΑ
ΕΠΕΙΣΟΔΙΑ
ΜΕΓΑΛΩΝ
ΑΝΔΡΩΝ

ΕΡΩΤΕΣ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΟΥ ΡΙΣΣΕΛΙΕ

ΓΛΕΝΤΙΑ
ΣΚΑΝΔΑΛΑ
ΑΠΙΣΤΙΑΙ
ΚΑΙ ΟΡΓΙΑ

Ὁ Ρισσελιὲ στὴν ἐποχή του ἐθεωρεῖτο ὁ μεγαλύτερος κατακτητής, γιατὶ κάθε μιὰ εἴτε πριγκήπισσα, εἴτε μαρκησία, ἐθεωροῦσε τιμή της νὰ ἔχη τὴν εὔνοια τοῦ πανισχύρου καὶ πονηροῦ προέδρου, καὶ χωρὶς οὔτε ἴχνος προλήψεων ἢ σεμνοτυφίας, γιὰ νὰ ἀποκτήσουν τὴν προστασίαν του ἢ ἕνα ρουσφέτι, ἔπεφταν στὰ δίκτυα τοῦ Ρασπουτὶν τῆς Γαλλίας τοῦ 18ου αἰῶνος.

Καὶ ἔτσι ὁ Ρισσελιὲ εἶχε ἀποκτήση φήμην περιφήμου κατακτητοῦ ὅπως εἰς μικρότερον βαθμὸν οἱ Μπερτέν, Τυλλύ, Μιραμπών, Σωλιέ, Μπερνή, Σοαζύ, καὶ ἄλλοι.

Αὐτὴ ἡ ὀργιώδης ἐρωτικὴ κραιπάλη εἶχε προκαλέση σὲ πολλοὺς τὸν κόρον καὶ τοὺς εἶχε ἐμπνεύση τὸν σαδισμόν.

Ἡ κακία καὶ τὸ ψέμμα ποὺ ἦσαν τὰ ἀπαραίτητα καρυκεύματα τοῦ ἐνόχου ἔρωτος, εἶχαν φθάση περὶ τὰ μέσα τοῦ ἰδίου αἰῶνος σὲ ἀληθινὴ ἐρωτικὴ ἐπιστήμη μὲ τρομερὲς συνέπειες, γιατὶ εἶχαν πιὰ ἐξελιχθῆ σὲ μίσος, ποὺ προκαλοῦσε τὴν φρίκη γιὰ τὰ ἐγκλήματα ποὺ διέπραττε.

⁂

Ὁ πανίσχυρος, κατὰ τὴν βασιλείαν τοῦ Λουδοβίκου 15ου Πρόεδρος Ρισσελιέ, ἦτο ὁ κατ' ἐξοχὴν ἀρχηγὸς κάθε ἐρωτικῆς περιπετείας, πολυμήχανος καὶ πανοῦργος κατόρθωσε νὰ ἔχη πάντοτε τὴν εὔνοια τοῦ Βασιλέως, καὶ νὰ ἐπωφελῆται τῆς ἰσχύος του εἰς βάρος τῶν ἄλλων.

Ἡ ἰσχύς του ἦτο τόση, ὥστε δὲν ἐκοπίαζε νὰ κατακτήση ὁποιαδήποτε γυναῖκα, εἴτε Βαρώνη, εἴτε Μαρκησία, γιατὶ ὅλες προτιμοῦσαν νὰ ἔχουν τὴν εὔνοιάν του παρὰ τὴν ὀργή του.

Αὐτὸς ἦτο ὁ ἐφευρέτης τῶν «Μικρῶν δείπνων», ὅπως τὰ ὀνόμαζε, στὰ περίχωρα τοῦ Παρισιοῦ.

Διηγοῦντο, ὅτι εἰς ἕνα «Μικρὸ δεῖπνο» ποὺ εἶχε διοργανώση μὲ τὸν γραμματέα του καὶ δυὸ κυρίας τοῦ ἐλαφροῦ κόσμου, τὰ καλλίτερα κρασιὰ τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Ἰταλίας καὶ ἡ καμπανίτης ἔρρευσαν ἄφθονα.

Αἴφνης ὁ Ρισελλιὲ προφασιζόμενος ὅτι θέλει νὰ περιπατήση, ἐπῆρε τὴν Ροζέττα καί. . . ξαφνικὰ βρέθηκαν μέσα σ' ἕνα ἀχερῶνα!

Μερικοὶ χωρικοὶ ποὺ εἶχαν δῆ τὸ ἁμάξι τοῦ Προέδρου ἐκεῖ κοντὰ σταματημένο, διοργάνωσαν μιὰ πρόχειρη διαδήλωσι καμμιὰ εἰκοσαριά, καὶ ζητωκραυγάζοντες τὸν Ρισσελιὲ κατευθύνθησαν πρὸς τὸν ἀχυρῶνα, ὅπου ἕνας χωρικὸς εἶχε δῆ τὸν Πρόεδρο νὰ μπαίνη.

Ὁ Ρισσελιὲ ἔκπληκτος καὶ ἔξω φρενῶν ἄκουσε νὰ φωνάζουν τὸ ὄνομά του, καὶ πρὸ τῆς ἐπιτακτικῆς ἀνάγκης νὰ παρουσιασθῆ πρὸ τῶν χωρικῶν, ἔκρυψε τὴν Ροζέττα κάτω ἀπὸ σανὸν καὶ ἐπροχώρησε πρὸς τοὺς διαδηλωτάς, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ ἕνας τὸν παρακαλοῦσε νὰ διορίση τὸν γυιό του σὲ μιὰ θέσι, ὁ ἄλλος νὰ τοῦ δώση τὴν ἄδεια νὰ χωρίση τὴν γυναῖκα του, ὁ τρίτος νὰ φροντίση γιὰ τὴν σύνταξί του! . . .

Σ' αὐτὸ τὸ μεταξὺ κατέφθασε ὁ γραμματεύς του ὁ ὁποῖος εἶπε κάτι στὸ αὐτὶ τοῦ Ρισσελιὲ καὶ παραμερίζων τοὺς χωρικοὺς ἔκαμε δίοδο στὸν Πρόεδρο νὰ προχωρήση πρὸς τὸ ἁμάξι. Ὁ Ρισσελιὲ πηδῶν μὲ νευρικότητα, διέταξε τὸν ἁμαξᾶ νὰ φύγη γρήγορα.

Οἱ χωρικοὶ ἐξακολουθοῦσαν νὰ τρέχουν πίσω ἀπὸ τὸ ἁμάξι ἐν διαδηλώσει, ἐνῷ ὁ Ρισσελιὲ κατακόκκινος ἀπὸ θυμὸ τοὺς ἔστελνε στὸ διάβολο, σκεπτόμενος πῶς τοῦ εἶχαν χαλάση τὸ γλέντι καὶ εἶχε ἐγκαταλείψη τὴν Ροζέττα μέσα στὸν ἀχυρῶνα.

Ὁ Γκοντὰρ σὲ ἕνα ἀπὸ τὰ βιβλία του, ἀναφέρει τὸ ἑξῆς περὶ Ρισσελιέ.

«Μιὰ μέρα ἔλαβα μιὰ πρόσκλησι τοῦ Προέδρου γιὰ ἕνα «μικρὸ δεῖπνο». Θὰ εἴμεθα πέντε, μοῦ ἔγραφε, ἐσύ, ἐγώ, δυὸ κυρίες, καὶ ὁ πέμπτος θὰ εἶναι ἡ εὐθυμία.

Ἕως ὅτου ἔλθη ὁ Λαβερδὼρ μὲ τὶς κυρίες, ἐκάμαμε μιὰ βόλτα γύρω στὸν κῆπο μὲ τὸ ἁμάξι.

Ἀπέναντι στὰ παράθυρα ἐφαίνοντο πολλὲς ἱέρειες γεμάτες ψεύτικα κοσμήματα καὶ μυρωδιὲς μὲ ἕνα ψεύτικο μειδίαμα προκλητικὸ στὰ χείλη ἕτοιμες νὰ δώσουν ψεύτικη ἀγάπη.

Στὴν ἄλλη πλευρά, ἦταν τὸ «καφενεῖον τῶν καλῶν τεχνῶν», νέο κέντρον εὐθυμίας, ποὺ πολὺ γρήγορα θὰ μετονομασθῆ «Καφενεῖον τῶν ἀπηγορευμένων τεχνῶν».

Ἡ ἰδιοκτήτρια τοῦ Καφενείου ἐστέκετο στὴν πόρτα πρὸς ἄγραν πελατείας.

Ὁ Ρισσελιὲ ἤξερε τὸ κάθε τι καὶ ἦταν σωστὸ γραφεῖον πληροφοριῶν.

Νά, ἐκεῖ αὐτὸς ὁ Φλαμανδός, εἶναι ὁ μεγαλείτερος ἐπιχειρηματίας ἐρωτικῶν ἐκμεταλλεύσεων καὶ κερδίζει ὅσα θέλει.

Νά, καὶ ὁ Δαμὶς πάντοτε σκεπτικὸς ποὺ κάνει καλὴ ἐντύπωσι ὅταν δὲν μιλάη.

Ἡ φυσιογνωμία του εἶναι μιὰ ψεύτικη μάσκα.

Ἄ! Νὰ καὶ ὁ μικρὸς Δοὺξ στὸ ἁμάξι του, προσποιεῖται τὸν ἐρωτευμένο καὶ αἰσθηματικὸ στὶς γυναῖκες, ἐνῷ ὁ καθένας ξέρει πῶς μπλοφάρει.

Ὡρίστε, καὶ ἡ κόμησσα Ντυριγνὴ μοναχὴ ὅπως πάντα στὸ ἁμάξι της. Τρέχει ἀπὸ σπίτι σὲ σπίτι νὰ ἀναγγείλη τὸ νέο ἔργο της, ποὺ θὰ παιχθῆ στὸ «Ἰταλιέν». Λέει σὲ ὅλους πῶς εἶνε ἐνθουσιασμένη ἀπὸ τὸ ἔργο της, ἐνῷ πράγματι οὔτε τὸ ἔχει διαβάση. Τὸ ἔχει γράψη ὁ γραμματεὺς τοῦ ἀδελφοῦ της!

Χά! Χά! Ἰδοὺ καὶ ὁ νεαρὸς Πολυφώντ, ποὺ τρέχει διαρκῶς μὲ τὸ μπλὲ ἁμαξάκι του. Εἶνε γυιὸς ἑνὸς πλουσίου ταβερνιάρη, καὶ νομίζει πῶς εἶνε ἀληθινὸς Ἄδωνις, ἐνῷ δὲν εἶναι παρὰ ὁ εὐνοούμενος τοῦ Βάκχου, καὶ δὲν ὑπάρχει ἐλπὶς νὰ γίνη ποτὲ τοῦ ἔρωτος.

Δὲν τολμῶ νὰ κυττάξω τὸ μαγαζὶ τοῦ Ἐμπέρ. Αὐτὸς ὁ ἄθλιος μοῦ πουλᾶ ἕνα σωρὸ πράγματα ποὺ δὲν χρειάζομαι. Τυλίγει πολλοὺς καὶ τοὺς πουλᾶ, ὅ,τι παλιοπράματα ἔχει ἀκριβῶς ὅπως καὶ ἡ Γαλλία στέλνει στὴν Ἀμερικὴ τόσες ἀνοησίες δῆθεν τῆς μόδας καὶ εἰσπράττει χρυσάφι!»

Σ' αὐτὸ τὸ μεταξύ, ἔφθασεν ἡ Λωρέττα καὶ ἡ Ἀργεντινὴ καὶ ἀνέβηκαν στὸ ἁμάξι μας.

Μόλις κατεβάσαμε τὶς κουρτίνες, ὁ Πρόεδρος ἐπῆρε τὰ χέρια τῶν δύο καὶ ἄρχισε νὰ τὰ χαϊδεύη, ἐνῷ ἐκεῖνες τοῦ ἔλεγαν νὰ εἶναι φρόνιμος. Ἐκεῖνος εἰς ἀπάντησιν τὶς φίλησε.

Τέλος ἐφθάσαμε στὴν βίλλα τοῦ Ρισσελιὲ ποὺ μᾶς περίμενε ὁ Λαβερδὼρ καὶ ὁ Μαγήρος μὲ τὰ ἐκλεκτότερα φαγιὰ καὶ κρασιά.

Ἀφοῦ ἐθύσαμε εἰς τὸν Βάκχον καὶ περισσότερο στὴν Ἀφροδίτη, ὁ Πρόεδρος ἀνέβηκε νὰ ἀναπαυθῆ, ἐνῷ οἱ τρεῖς μας ἐξακολουθήσαμε τὸ γλέντι.

Ὅταν ὁ Πρόεδρος ἐξύπνησε, ὁ ἥλιος εἶχε δύση πρὸ πολλοῦ καὶ ὁ Ρισσελιὲ ἐπῆρε τὴν Λωρέττα γιὰ νὰ πᾶνε νὰ δοῦν τά. . . ἄστρα.

Φαίνεται ὅμως πῶς θὰ ἔχασαν τὸν δρόμο, γιατὶ ἀργοῦσαν νὰ γυρίσουν!

Ὅταν τέλος ἐπέστρεψαν, ἡ Ἀργεντίνη καὶ ἐγὼ ἐκαταλάβαμε ὅτι θὰ εἶχον πέση σὲ κανένα χαντάκι τοῦ κήπου, γιατὶ τὰ φορέματα τῆς Λωρέττας ἦταν σὲ κακὰ χάλια!

⁂

Ὄχι μόνον ὁ πρωθυπουργὸς τοῦ Λουδοβίκου 15ου ἀλλὰ καὶ ὁ αὐλάρχης του, Δοὺξ τοῦ Σαριλλαί, ἦτο ἐρωτομανὴς τύπος. Ἡ ἀδελφή του ἦτο ἡ μυστικοσύμβουλος τῶν ἐρωτικῶν περιπετειῶν τοῦ Βασιλέως. Αὐτὸς δὲ ὁ ἴδιος ὁ Δοὺξ ἦτο μανιακὸς καὶ βίαιος στὸν ἔρωτα καὶ ἐννοοῦσε μὲ κάθε θυσία νὰ ἀποκτήση τὴν γυναῖκα ποὺ τοῦ ἄρεσε.

Διηγοῦνται ὅτι ὁ Δοὺξ ἔδωσε ἐντολὴ καὶ ἀπήγαγον τὴν κυρία Ντὲ Κουρσὰν γυναῖκα τοῦ συμβούλου τῆς ἐπικρατείας καὶ τὴν ἐκράτησε κλεισμένη μέσα στὸ σπίτι του τῆς ὁδοῦ Μπελφόν, ἐπὶ ἕνα μῆνα χωρὶς κανεὶς νὰ τὸ μάθη.

Πάντοτε ὅμως ἡ ἀπαγωγές του δὲν εἶχαν τὴν ἴδια ἐπιτυχία.

Εἶχε ἐρωτευθῆ τὴν Κυρία Λεμπρετὸν μιὰ χήρα νέα καὶ ὡραία ἀλλὰ δὲν κατόρθωνε νὰ τὴν ἀπαγάγη, οὔτε μὲ τὸ καλό, οὔτε διὰ τῆς βίας, καὶ ἠπείλησε τὸν πατέρα της ὅτι θὰ ἐδήμευε τὸ κτῆμα του ἐὰν δὲν ἔπειθε τὴν κόρη του νὰ δεχθῆ τὸν ἔρωτά του.

Ὁ δυστυχὴς ὁ πατέρας της ἀναγκάστηκε νὰ παντρέψη τὴν κόρη του τὴν ἄλλη μέρα μὲ τὸν κ. Ντὲ Μουσὼ καὶ νὰ δώση καὶ τὸ κτῆμα του. Ἐκεῖνος δὲ γιὰ νὰ ἀποφύγη τὴν ὀργὴ τοῦ αὐλάρχου, ἐπῆγε καὶ ἔμεινε μὲ κάτι συγγενεῖς του στὴν ἐξοχή.

Καὶ ὅμως ὁ Δοὺξ Σαριλλαί, βρέθηκε πειὸ τυχερὸς μὲ μιὰ νέα 16 ἐτῶν, τὴν Δδα Ντὲ Βαρέν, ποὺ εἶχε γνωρίση σὲ ἕνα φιλικὸ σπίτι.

Ἀφοῦ εἰς μάτην ἐστέναξε καὶ παρεκάλεσε καὶ τὴν νέαν καὶ τοὺς γονεῖς της, ἐσκέφθηκε νὰ καταφύγη σὲ ἄλλο τέχνασμα.

Ἐπῆγε καὶ ηὗρε μόνη τὴν μητέρα τῆς νέας, γυναῖκα τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς Βουλῆς, καὶ τὴν ἔπεισε χωρὶς δυσκολία, γιατὶ ἡ καλὴ αὐτὴ μαμὰ εὕρισκε τὸ πρᾶγμα φυσικώτατο.

Ὁ περίεργος αὐτὸς μανιακὸς μετὰ ἀπὸ κάθε του ἐρωτικὴν περιπέτεια φοροῦσε ἕνα εἶδος ράσου καὶ προσηύχετο μαζὶ μὲ τὴν ἀδελφή του ἡ ὁποία κατέφευγε καὶ αὐτὴ στὴν προσευχὴ ὅταν ἕνας ἀπὸ τοὺς πολλοὺς ἐραστάς της δὲν ἐπήγαινε στὸ ραντεβοῦ της.

ΣΥΛΛΕΚΤΗΣ

Ὁ δικαστὴς καὶ ὁ τσοπάνης

Ἕνας δικαστὴς ἐξήταζε στὸ δικαστήριο κάποιο τσοπάνη μάρτυρα γιὰ τὸ χρῶμα ἑνὸς βωδιοῦ, ἂν ἦτο δηλαδὴ ἄσπρο ἢ μαῦρο. Καὶ ὁ μάρτυρας ποὺ ἐγνώριζε, ὅτι ἂν ἔδινε τσικουράτη ἀπάντησι ὁ κατηγορούμενος θὰ κατεδικάζετο, ἀπαντοῦσε στερεοτύπως, στρέφοντας τὸ χέρι του:

«Σὰν ἀσπρέλι, σὰν μαυρέλι»!

— Καλὰ τοῦ εἶπε ὁ δικαστικός. Σὺ λὲς ὅτι ἤξευρες τὸ βῶδι. Ἦτανε ἀσπρέλι γιὰ μαυρέλι;

Καὶ κεῖνος μὲ συρμένη τὴ φωνὴ καὶ μὲ τὴν ἴδια κίνησι ἐπαναλάμβανε ἀδυσώπητα:

— Σὰν ἀσπρεεεεεέλι, σὰν μαυρεεεεέλι!

ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΟΝ ΤΟ ΝΕΟΝ ΕΤΟΣ 1928

Ἡ Νόρις Κέννον, περίφημη καλλιτέχνις τοῦ κινηματογράφου.

Ἡ καλλιτέχνις τοῦ κινηματογράφου Μπριγκὲτ Χέλμ μὲ ἕνα πολὺ περίεργο χτένισμα μὲ λάμποντα μαργαριτάρια.

Ὁ Ἅϊ Βασίλης στὸν περίπατο. Ἕνα μεγάλο κατάστημα τοῦ Παρισιοῦ μετεμόρφωσε γιὰ πρωτοχρονιάτικη ρεκλάμα ἕνα καλλιτέχνη εἰς «Πὲρ-Νοέλ», δηλαδὴ κάτι σὰν τὸν δικό μας Ἅϊ-Βασίλη.

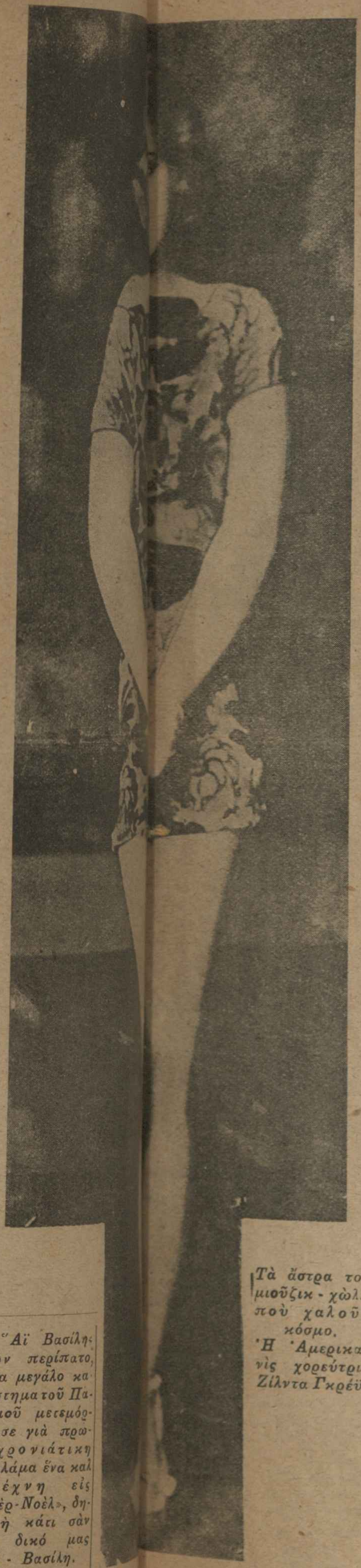

Τὰ ἄστρα τοῦ μιοῦζικ-χὼλλ, ποὺ χαλοῦν κόσμο.
Ἡ Ἀμερικανὶς χορεύτρια Ζίλντα Γκρέϋς

Ἕνα παράξενο καὶ χαρωπὸ κουαρτέτο χορευτριῶν τοῦ μουσικοῦ θεάτρου τῆς Νέας Ὑόρκης

ΑΝΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ.— Τὸ ἐρημοκλησάκι Ἅγιος Νικόλαος τῆς Βαρυμπόμπης
(Φωτογραφία Νίκου Πολιτοπούλου)

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

ΤΑ ΘΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

Σκορπίζοντας χιλιάδες φωτιὲς ἀστράφτουν ἡ ἠλεκτρικὲς ρεκλάμες. Τὸ μεγάλο φανάρι σᾶς προσελκύει μὲ τὴ λάμψη του ὅπως τὴν πεταλοῦδα. Θαυμάζετε τὶς φωτογραφίες ποὺ εἶναι ἐκτεθειμένες στὶς βιτρῖνες τῆς εἰσόδου. Τυλίγεστε καλὰ στὸ παλτό σας, γιατ' ἔξω κάνει κρύο, ἐνῷ μέσα ἐκεῖ εἶναι ζεστά, ἀναπαυτικά...

Σιγά, σιγά, σβύνει τὸ φῶς καὶ τ' ἄψυχο πανὶ ἀρχίζει νὰ ζωντανεύῃ. Βλέπετε μιὰ περιπετειώδη ταινία. Ὁ ἥρως τρέχει πάνω στὶς στέγες τῶν οὐρανοξυστῶν, πηδάει ἀπ' τὸ αὐτοκίνητο στ' ἀεροπλάνο, διασχίζει μὲ μοτοσυκλέτα μιὰ πυρπολουμένη γέφυρα. . .

Κάθεσθε ἀναπαυτικώτερα στὸ κάθισμά σας, τυλίγεστε στὸ παλτό σας, καὶ προσηλώνεστε μὲ μοχθηρία στὸ πανί.

Ὁ ἥρως πηδάει ἀπ' ἕνα τεράστιο πατάρι στὸ νερό. . . Στὸ πρόσωπό σας ζωγραφίζεται ἕνα εἰρωνικὸ χαμόγελο. «Τρύκ!» ψιθυρίζετε περιφρονητικὰ στὴ γειτονική σας κυρία.

Καὶ ὅμως δὲν πρόκειται ἁπλῶς περὶ κινηματογραφικοῦ «Τρύκ». Ἡ ζωὴ πολλῶν ἠθοποιῶν τοῦ κινηματογράφου κινδυνεύει ἀπὸ τὰ σάλτα αὐτά, ποὺ τὰ παρακολουθεῖτε μὲ τόσο σκεπτικισμὸ καὶ ἀδιαφορία. . .

≈

Πρὸ ὀλίγου καιροῦ ἀκόμη, στὴν ὀθόνη κυριαρχοῦσε μιὰ ταινία: «Ὁ γύρος τοῦ κόσμου σὲ 18 ἡμέρας». Ἂν τὴν εἴδατε θὰ θαυμάσατε βέβαια ἕνα πήδημα ἀπὸ ἀεροπλάνο στὴ στέγη ἑνὸς τραίνου ποὺ τρέχει.

Ἡ ἱστορία αὐτοῦ τοῦ πηδήματος ἔχει ὡς ἑξῆς: ὁ Βίλλιαμ Ντέσμοντ μὴ θέλοντας ἀκόμη ν' αὐτοκτονήσῃ ἀρνήθηκε νὰ ἐκτελέσῃ αὐτὸ τὸ «Τρύκ». Τὶ νὰ γίνῃ; Νὰ παραιτηθοῦν ἀπὸ μιὰ τόσο θεαματικὴ ἀτραξιόν; Ὁ Κὰρλ Λέμλ, ὁ διευθυντὴς τῆς «Οὐνίβερσαλ», σήκωσε μὲ ἀπόγνωσιν τὰ χέρια. Πῶς εἶναι δυνατόν! . . . Τὸ κοινὸν ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ κάτι ποὺ νὰ τοῦ ἐρεθίζει τὰ νεῦρα. . . Ὄχι, ὄχι, τὸ «τρὺκ» πρέπει μὲ κάθε μέσον νὰ γίνῃ.

Ἡ Ἀμερικὴ εἶναι χώρα τῆς δράσεως. Ἡ Ἀμερικὴ εἶναι χώρα τῶν δολλαρίων. Καὶ μὲ τὰ δολλάρια ἀγοράζονται ὅλα, ὡς καὶ ἡ ἀνθρώπινη ζωή. Ἀμέσως λοιπὸν βρέθηκε ὁ ἀντικαταστάτης τοῦ Ντέσμοντ, ἕνας «εἰδικὸς» στὰ γκρεμοτσακίσματα, κάποιος Ντζὶμ Πέρκινς.

Ἔφθασε ἡ ἡμέρα τοῦ γυρίσματος. Τὸ ἀεροπλάνο βουΐζει πάνω ἀπὸ τὸ ἐξπρὲς ποὺ τρέχει ἰλιγγιωδῶς. Ὁ Πέρκινς ἦταν ἕτοιμος γιὰ τὸ πήδημα.

— Καμέρα! — φωνάζει ὁ σκηνοθέτης, τὴν συνθηματικὴ λέξη ποὺ σημαίνει τὴν ἔναρξιν τοῦ γυρίσματος. Τὰ χερούλια τῶν φακῶν ἀρχίσανε νὰ γυρίζουνε.

— Ἕτοιμος! — φωνάζει ὁ ρεζισέρ. — Ἀρχίζουμε! . . .

Ἡ μηχανὲς δουλεύουν.

— Πήδησε!

Ὁ Πέρκινς διστάζει γιὰ μιὰ στιγμή.

— Πήδησε!

—Ὁ Πέρκινς πηδάει. Ἀλλ' ὁ πιλότος δὲν ὑπελόγισε καλῶς τὴν ἀπόστασιν, δὲν συνεκράτησε ὅσο ἔπρεπε τὸ ἀεροπλάνο πάνω ἀπὸ τὴ στέγη τοῦ τραίνου, καὶ ὁ Ντζὶμ Πέρκινς, ἀντὶ νὰ βρεθῇ στὴ στέγη, βρέθηκε κάτω στοὺς τροχούς. . . Σὰν τὴ μηχανὴ τοῦ κρέατος ποὺ κομματιάζει τὸ κρέας, ἔτσι καὶ ἡ ρόδες τοῦ τραίνου εἴχανε κομματιάσῃ τὸν Πέρκινς.

Τὸ τέλος τῆς ταινίας εἶχεν ἀποκοπεῖ, κ' ἔτσι ἔγινε πράγματι μιὰ θεαματικωτάτη σκηνὴ τοῦ ἔργου.

Ὁ Ντζὶμ Πέρκινς χιλιάδες φορὲς εἶχεν ἐκτελέσῃ τὸ πήδημά του πάνω στὴν ὀθόνη, καὶ ἑκατομμύρια θεατῶν παρακολουθοῦσαν μὲ περιέργεια τὰ κατορθώματά του, λέγοντας ἀργότερα: «δὲν βαρυέσαι. . . τρύκ!». . .

Καὶ ὅμως κάπου ἐκεῖ ποὺ καίει ὁ ἥλιος τῆς Καλλιφορνίας, ὅπου ὁ κινηματογράφος εἶνε ἡ ψυχὴ τοῦ κόσμου, ὁ Νζτὶμ Πέρκινς ἀφῆκε γιὰ πάντα τὴ ζωή, θῦμα καὶ αὐτὸς τῆς ἄπληστης ἐποχῆς μας.

Ὁ περίφημος Ρῶσσος καλλιτέχνης
ΜΟΖΟΥΚΙΝ

≈

Ποιὸς δὲν γνωρίζει τὸν Χάρι Πίλ; Ποιὸς δὲν ἔχει παρακολουθήσῃ τὶς ταινίες του γεμάτες ἀπὸ φανταστικὰ κατορθώματα καὶ ἀπιθανότητες.

Θὰ ἔχετε δεῖ ἀσφαλῶς τὴν ταινία «Τὸ μυστικὸ τοῦ τσίρκου Μπαρρέ». Αὐτὸ τὸ ἀριστούργημα τῆς ἀκαλαισθησίας λίγο κόντεψε νὰ στοιχίσῃ τὴ ζωὴ τοῦ Χάρρη Πίλ. Στὸ φίλμ αὐτό, σύμφωνα μὲ τὸ σενάριο, στὸ τσίρκο εἰσορμοῦν μερικὰ λεοντάρια. Βεβαίως τὰ λεοντάρια θἄπρεπε «νὰ φαίνωνται ἐλεύθερα» μόνο γιὰ τὸ κοινόν. Ἐνῷ στὴν πραγματικότητα τὸ διάστημα τῆς ἐλευθέρας ζώνης ἦταν περιστοιχισμένο μὲ δυνατὰ συρματοπλέγματα, καὶ παρακάτω χωρὶς νὰ φαίνωνται στεκόντουσαν ὁ θηριοδαμαστὴς καὶ οἱ βοηθοί του.

Ἀλλὰ συνέβηκε κάτι ἄλλο. Ὁ φύλακας δὲν πρόλαβε νὰ κλείσῃ ἐγκαίρως τὴν θυρίδα τοῦ κλουβιοῦ καὶ τὰ λεοντάρια ἐξώρμησαν στὴν πραγματικὴ ἐλευθερία. Οἱ βοηθοὶ ἀρνήθηκαν νὰ ἐργασθοῦν καὶ τὦβαλαν στὰ πόδια, ὁ θηριοδαμαστὴς τάχασε γιὰ μιὰ στιγμή, καὶ δὲν μποροῦσε πιὰ νὰ ἐπιβληθῇ στὰ θηρία. Ἔγινε ἕνας ἀφάνταστος πανικός. Ἠθοποιοί, ὀπερατέρ, ὑπάλληλοι, ὥρμησαν ὅλοι ἔξαλλοι πρὸς τὴν ἔξοδο.

Ὁ Χάρρη Πίλ, ὅ ταν στὴν ἄλλη ἄκρ σκηνῆς, στὸ μέρος εἶχεν ὁρισθῆ γιὰ τὸ σμα τῆς ταινίας. Σὲ κι τὸ μέρος αὐτὸ ἦτ λότελα ἄδειο καὶ ὁ ἥρως εἶχε μείνη ἀντιμ πος, μὲ τὰ συμπαθέστ μὲν στὴν ὀθόνη, ἀλλ' τιπαθέστατα στὴν πρ ματικότητα θηρία. Μ χοντας κανένα ἄλλο κείμενο ἄξιο προσοχῆς θηρία στράφηκαν Χάρρη Πίλ. Πρὸς τ του ὅμως ὀφείλομεν ν μολογήσωμεν πῶς ὁ Χ ρη δὲν τάχασε ὅλ Ἁρπάζοντας στὰ χ μιὰ μαγκοῦρα, ἄρχισ ὑπερασπίζεται ἡρωϊκά. Γιὰ καλή του τύχ θηρία ἦσαν καλμαρισμένα κάπως, καὶ ὁ κατώρθωσε νὰ δραπετεύσῃ ἀπὸ τὴν πίσω τα. Τὴν στιγμὴ ἐκείνη κατέφθασαν οἱ φύ καὶ ὁ θηριοδαμαστής.

Χλωμός, καὶ κάθε ἄλλο παρὰ ἥρως, ἐ βαλλε ὁ Χάρρη Πὶλ ἀπὸ τὸ καταφύγιο Ἀπὸ τότε ἔχουν περάσῃ κάμποσα χρόνια ὅμως ὁ καλλιτέχνης θυμᾶται πάντα ἐκείν ἡμέρα..

≈

Καὶ ὁ Ντούγκλας Φαίρμπανκς, ὁ περίφ αὐτὸς καλλιτέχνης, ποὺ πρωταγωνιστοῦσε ὡραῖο φίλμ τοῦ «Πανθέου» «ὁ Μαῦρος ρατής», ἔχει πολλὰ νὰ θυμηθῇ ἀπὸ τὸ ἐ γελμά του. Τοῦ ἀρέσει πολὺ νὰ διηγεῖται τοὺς κινδύνους ποὺ διέρχεται παίζοντας διάφορα φίλμ ὅπου ἐπανειλλημένως τὸν ἔ με τόσο θαυμάσει. Τὰ πηδήματά του στὸ μάδι τοῦ Ζόρρο», ὅπου τὸν ἔκαμαν διάσημ τοῦ ἐστοίχισαν οὐκ ὀλίγους κόπους καὶ λωπας.

Ἀλλὰ πιότερο ἀπ' ὅλα τ' ἄλλα ὁ Φαίρμπανκ θυμᾶται τὸ πάθημά του στὴν ταινία «Μιὰ ριπέτεια στὴ Νέα-Ὑόρκη», ὅταν ὁ ἠθοποιὸς ποὺ ἔπαιζε μαζί του τόσον εἶχε παρασ ἀπὸ τὸ ρόλο του, ποὺ ἐπυροβόλησε τὸν Ν κλας κατὰ πρόσωπο. Τὸ φυσίγγιον ἦταν σφαιρο, καὶ μολαταῦτα ἔκαψε τὸ πρόσωπο Φαίρμπανκς καὶ λίγο ἔλειψε νὰ τὸν τυφλ

≈

Ἡ Ἑταιρία «Ἀλμπατρὸς» στὸ Παρ ὁποία ἐσκηνοθέτησε τὸν «Ἠθοποιὸ Κὴν» «Οἱ σκιὲς ποὺ περνοῦν», πρὸ δύο περίπου ἐγύριζε τὴν ταινία: «Ὁ παγωμένος ἄ πος».

Μιὰ σκηνὴ τῆς ταινίας γινόταν στὶς πεις μέσα στὰ χιόνια. Ἔπρεπε λοιπὸν νὰ τευχθῇ τὸ ἐφφὲ τοῦ «Παγωμένου ἀνθρώ Ἔπαιζε ὁ ρῶσσος καλλιτέχνης Κόλιν, ὁ στὸς σ' ἐμᾶς ἠθοποιὸς ἀπὸ τὸν «Ἠθ Κὶν» κι' ἄλλες ταινίες τοῦ περιφήμου καλλιτέχνη Ἰβὰν Μοζούκιν. Ὁ ἔξυπνος σὲρ βρῆκε τὸν κατάλληλο τρόπο. . . Ἄρ νε λοιπὸν νὰ καταβρέχουν μὲ κουβάδες τὸν Κόλιν ἔξω στὴν παγωνιά. Τὰ ἐνδύμ τοῦ καλλιτέχνη σὲ λίγα λεπτὰ τῆς ὥρας ρουσίαζαν τὸ θέαμα κρυσταλλωμένου κου. Ἡ σκηνὴ ἐπέτυχε θαυμάσια, ἀλλὰ τὸ νάλε ἦταν κάπως λυπητερό: ὁ ἠθοποιὸς ἔ ξε ἕνα δυνατὸ κρυολόγημα καὶ λίγο ἔλ νὰ πάῃ ἐκεῖ ὅπου οἱ ἄνθρωποι οὔτε ζεστα ται, οὔτε κρυώνουν. . .

Παρόμοια παραδείγματα ἔχει καὶ ἡ Σ τικὴ Κινηματογραφία, γι' αὐτὸ τώρα ἐξ διάταγμα ποὺ ἀπαγορεύει τὰ κινηματογ κὰ τρύκ.

Βλέπετε λοιπὸν ὅτι δὲν εἶναι καὶ τόσ πλὸ νὰ εἶναι κανεὶς «ἀστὴρ» τοῦ κινηματ φου, καὶ ὅτι κάθε ἐπάγγελμα ἔχει καὶ τὶς κρίες, τὶς ἀπογοητεύσεις καὶ τοὺς κινδύ του.

ΦΑΚΟΣ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΖΩΗ

Κοσμική κίνησις - Σπίτι - Μόδα

ΚΟΖΕΡΙ

—Τί φοβερὸ πρᾶγμα νὰ περνοῦν τὰ χρόνια! μοῦ ἔλεγε τὶς προάλλες μιὰ φίλη μου. Τί τὰ θέλεις εἶναι πολὺ τραγικὸ νὰ αἰσθάνεται τὰ θέλγητρά σου νὰ λιγοστεύουν, νὰ βλέπῃς ὅτι ἡ παρουσία σου δὲν κάνει πιὰ τὴν ἴδια ἐντύπωσι στοὺς ἄλλους. . .

— Δὲν τὸ βρίσκω τόσο τραγικό, τῆς ἀπήντησα, γιατὶ ἀληθινὰ ἔτσι τὸ αἰσθανόμουνα καὶ ἡ φίλη μου μ' ἐκύτταξε μ' ἀπορία.

— Πῶς. Δὲν τὸ βρίσκεις φοβερό; μοῦ εἶπε.

— Ὄχι, τῆς ἀπήντησα, ἐκεῖνο ποὺ βρίσκω φοβερὸ εἶναι νὰ βλέπω μιὰ γυναῖκα περασμένης ἡλικίας νὰ θέλῃ νὰ νεάζῃ, προσπαθῶντας μὲ αὐτὸν τὸν τρόπο νὰ κρύψῃ τὰ χρόνια της. Ἂν θελήσωμε πραγματικὰ μποροῦμε νὰ φαινόμαστε πάντα νέες, πάντα ὄμορφες, φθάνει στὰ μάτια μας νὰ λάμπῃ πάντα ἡ καλωσύνη, φθάνει νὰ περιποιούμαστε τὸν ἑαυτό μας, φθάνει νὰ διατηρήσωμε τὴν εὐμορφιὰ τῆς ψυχῆς μας, ἀλλὰ φυσικὰ αὐτὰ ὅλα γιὰ ἐκεῖνες ποὺ δὲν εἶχαν ὡς κύριον σκοπὸν τῆς ζωῆς των πῶς νὰ ἀρέσουν καὶ πῶς νὰ φλερτάρουν, ἀλλὰ γιὰ ἐκεῖνες ποὺ εἶχαν καὶ κάποιο ἀνώτερο προορισμὸ στὴ ζωή. Ἡ φίλη μου ἐσώπασε καὶ ἀσφαλῶς ρίχνοντας μιὰ ματιὰ πίσω της θὰ ἔβλεπε πόσο ἀνόητα εἶχε σπαταλήσῃ τὰ νειάτα της. Ναί, ἀσφαλῶς γι' αὐτὴν ἦταν τραγικὸ τὸ ὅτι εἶχαν περάσῃ τὰ χρόνια. . .

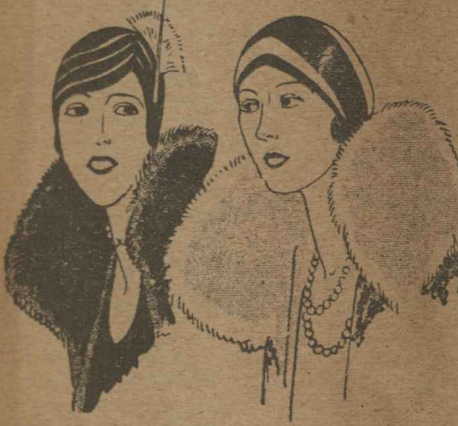

Ἀπὸ τὶς ὡραιότερες ἐμφανίσεις στὶς ἱπποδρομίες τοῦ Φαληρικοῦ Δέλτα.— Μοντελάκια Mme Elise.—

Η ΜΟΔΑ

Τὰ χειμωνιάτικα καπέλλα εἶναι τόσον σκερτσόζικα, ὥστε κολακεύουν ὅλα τὰ πρόσωπα καὶ τὰ κάνουν νὰ φαίνωνται νέα.

Τόκες, κλοσάκια, τουρμπάν, μικρὰ ὅλα καὶ χωστά, ἐξιδανικεύουν τὴν φυσιογνωμίαν, σημειωτέον δὲ ὅτι ἐφέτος συνειθίζονται πολὺ καὶ τὰ βέλλα, τὰ ὁποῖα ἄλλοτε εἶχαν καταργηθῆ.

ΤΟ ΣΠΙΤΙ

Ὁ φρουρὸς τῆς εὐτυχίας κάθε σπιτιοῦ εἶνε ἡ οἰκονομία. Γιὰ μιὰ οἰκοδέσποινα ἡ οἰκονομία ἀντιπροσωπεύει τὴν ἀφθονία καὶ τὴν εὐημερία τοῦ νοικοκυριοῦ της, ἀλλὰ γιὰ τοὺς ἐγωϊστὰς ἡ οἰκονομία χρησιμοποιεῖται γιὰ νὰ ἱκανοποιοῦν τὰς ὀρέξεις των καὶ νὰ στεροῦν τοὺς ἄλλους. Μιὰ εὐγενὴς ὅμως ψυχὴ δὲν κυττάζει νὰ ἐκμεταλλευθῇ τὴν οἰκονομίαν εἰς ὄφελος ἰδικόν της, ἀλλὰ εἰς ὄφελος τοῦ σπιτιοῦ της. Δηλαδὴ δὲν πετᾷ σὲ λοῦσα καὶ κορδελλίτσες ὅσα ἐξοικονομεῖ, ἀλλὰ τὰ τοποθετῇ κάπου γιὰ μιὰν ὥρα ἀνάγκης καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ δύσκολη σπεύδει καὶ ἀναγγέλει εἰς τὸν σύζυγόν της ὅτι μπορεῖ νὰ τὸν βοηθήσῃ. Αὐτὴ εἶναι λογικὴ καλῆς συζύγου καὶ ὄχι νὰ ἐξοικονομῇ διὰ νὰ θησαυρίζῃ διὰ τὸν ἑαυτόν της, σὰν νὰ ἀποτελῇ ξένην οἰκογένειαν. Πολὺ ὀλίγαι δυστυχῶς γυναῖκες εἶναι εἰς θέσιν νὰ ἐννοήσουν πόσον βαρεῖαν ὑποχρέωσιν ἀναλαμβάνουν ὑπανδρευόμεναι.

≈

Τὸ σαλόνι ἑνὸς σπιτιοῦ πρέπει νὰ ἔχῃ ὅσο τὸ δυνατὸν ὕφος φιλόξενο ποὺ νὰ δέχεται καλὰ τοὺς ξένους καὶ ὅσο πτωχικὴ κι' ἂν εἶνε ἡ ἐπίπλωσίς του ἂν εἶναι καμωμένη μὲ γοῦστο δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ εἶνε εὔμορφη. Τὸ σαλόνι δείχνει ἀμέσως τὴν ψυχὴ τῆς νοικοκυρᾶς. Ἕνα ὄμορφο χαλί, δυὸ-τρία καλὰ ταμπλώ, μερικὰ μαξιλαράκια εὔμορφα τοποθετημένα στὸ ντιβάνι, βάζα μὲ λίγα ἄνθη, εἶνε ὅ,τι χρειάζεται. Κάτι ἄλλο ἀκόμη νὰ προσέξῃ ἡ νοικοκυρά: Νὰ εἶνε τοποθετημένο τὸ σαλόνι της μακρυὰ ἀπὸ τὴν κουζίνα γιὰ νὰ μὴ φθάνουν ὡς ἐκεῖ ἡ μυρωδιὲς τῶν φαγητῶν.

ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΣΑΣ

Ἀποφεύγετε νὰ πλύνετε πολλάκις τῆς ἡμέρας τὸ πρόσωπόν σας καὶ τὸ προτιμώτερον εἶναι ἐπιστρέφοντας τὸ βράδυ στὸ σπίτι σας νὰ τρίβετε τὸ πρόσωπό σας μὲ ἕνα λινὸ πανάκι βουτηγμένο σὲ Λαὶτ Ἰνοξὰ ἢ σὲ βαζελίνη Ντορέν. Καὶ τὰ δυὸ καθαρίζουν τὸ δέρμα καὶ τὸ διατηροῦν δροσερό. Τὸ πρωῒ πλύνεσθε καὶ τὸ ἀπόγευμα βάζετε πούδραν, ἀφοῦ τρίψετε πάλιν τὸ πρόσωπό σας μὲ τὸ ἴδιο γαλάκτωμα.

Ὅταν αἰσθάνεσθε τὸ πρόσωπόν σας κουρασμένον ἰδοὺ πῶς θὰ τὸ ξεκουράζετε:

Βράσετε 2 κουταλιὲς γλυκοῦ λιναρόσπορο σὲ 100 δρ. νερὸ καὶ ὅταν βράσῃ 10 λεπτὰ τῆς ὥρας σουρώσατέ το καὶ μὲ τὸ γαλάκτωμα αὐτὸ πλύνατε τὸ πρόσωπόν σας.

Ἂν αἰσθάνεσθε τὰ μάτια σας κουρασμένα πλύνατέ τα μὲ ἀφέψημα μολοχάνθης ἢ μὲ τριανταφυλλόνερο. Ἐπίσης ὠφέλιμον εἶναι τὸ λεμόνι.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Η ΖΟΖΕΦΙΝΑ ΜΠΑΙΚΕΡ

Ἡ περίφημη μαύρη καλλιτέχνις εἰς τὴν κινηματογραφικὴν ταινίαν «Ἡ κόρη τῶν Τροπικῶν».

ΚΟΥΖΙΝΑ

Κ έ ϊ κ. — 100 δράμια ἀλεῦρι, 80 δράμ. ζάχαρι ψιλή, 50 δράμ. βούτυρο φρέσκο, 25 δράμ. σταφίδες, 3 αὐγά, 1 ποτηράκι κονιάκ, ἕνα κουταλάκι σόδα, ζωμὸν 4 — 5 μανταρινιῶν καὶ τὸν φλοιόν.

Δουλεύομε μέσα σὲ μιὰ λεκάνη τὸ βούτυρο μὲ τὴ ζάχαρη καὶ προσθέτομε τὰ αὐγὰ ἕνα-ἕνα, ξύνομε τοὺς φλοιοὺς τῶν μανταρινιῶν καὶ στίβομε τὸν ζωμὸ ρίχνοντες συγχρόνως καὶ τὴν σόδα καὶ τὸ κονιάκ. Ἀνακατεύομε καὶ προσθέτομε τὸ ἀλεῦρι. Ὕστερα τοποθετοῦμεν εἰς βουτυρομένην φόρμαν καὶ στέλλομεν εἰς τὸν φοῦρνον.

ΑΙ ΕΚΛΕΚΤΑΙ ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ

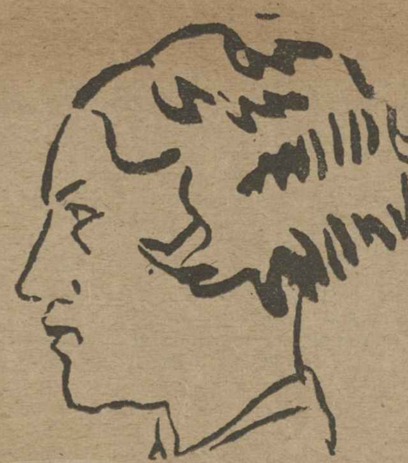

ΑΙΜΥΛΙΑ ΖΩΪΟΠΟΥΛΟΥ
(Στεφανία Δάφνη)

Ἔξυπνη κυρία, μὲ γερὴ μόρφωσι, μὲ ἀνεπτυγμένο γοῦστο. Ἡ συναναστροφή της εὐχάριστη καὶ περιζήτητη. Ἡ Κα Ζωϊοπούλου, ποὺ ἔγινε γνωστὴ ὡς ποιήτρια ἀπὸ νεώτατη μὲ τὸ πατρικό της ὄνομα Αἰμιλία Κούρτελη, εἶναι ἀπὸ καλλιτεχνικὴ οἰκογένεια. Γρήγορα ἀνεδείχθη στὰ γράμματα. Ἡ ποιητική της συλλογὴ «Χρυσᾶ κύπελλα», ποὺ ἔχει καὶ πρόλογο τοῦ κ. Κωστῆ Παλαμᾶ, εἶναι ποιητικὴ ἐργασία ποὺ τιμᾷ τὴ φιλολογία μας. Ἔγραψε καὶ τὸ μυθιστόρημα «Τὸ ταλέντο τῆς Σμάρως» καὶ μερικὰ θεατρικὰ μονόπρακτα ἔργα. Ὅλα δείχνουν ὅτι ἔχει ἀξιοσημείωτο λογοτεχνικὸ ταλέντο. Συχνὰ ἐμφανίζεται στὰ περιοδικὰ καὶ σὲ συγκεντρώσεις φιλολογικές. Ἀπαραιτήτως ὅμως καὶ στὶς λογοτεχνικὲς καὶ στὶς κοσμικὲς ἐμφανίσεις βρίσκεται πλάϊ στὸν σύζυγον καὶ συνάδελφόν της κ. Θρ. Ζωϊόπουλον. Ἀπὸ τὸν σύζυγον ἐπῆρε καὶ τὸ δαφνοστεφὲς ψευδώνυμόν της. Τώρα τελευταῖα ἡ Κα Ζωϊοπούλου, ἀκολουθοῦσα τὰς φιλάθλους διαθέσεις τῆς ἐποχῆς μας, λαμβάνει μέρος καὶ εἰς μακρυνὰς πεζοπορικὰς ἐκδρομάς.

Η ΑΛΛΗ

ΙΤΑΛΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΤΟΥ ΚΑΡΟΛΟΥ ΝΤΕ ΦΛΑΒΙΙΣ

ΚΛΕΜΜΕΝΑ ΦΙΛΙΑ

[Ἡ Δούκισσα Κλέλια ντὶ Βαλφιορίτα εἶνε πάντοτε ὡραία μὲ τὰ μαγευτικὰ ἐκεῖνα μάτια της, σκεπασμένα ὅμως μὲ τὸ βέλο τῆς θλίψεως καὶ τοῦ πόνου. Γράφει μὲ βία, καὶ μ' ἕνα σπασμὸ ποὺ τὴν κάνει πειὸ ὠχρὰ καὶ πειὸ ὡραία. Κατόπιν πέρνει τὸ χαρτὶ ποὺ ἔγραψε καὶ τὸ διαβάζει:]

Μικρή μου ξανθιὰ φίλη.

«Μέσα στὸ γράμμα σας ὑπάρχει ἕνας μεγάλος πόνος καὶ μιὰ ἀτελείωτη πικρία. Ἐγὼ ὑποφέρω μὲ σᾶς, γιὰ σᾶς. Μοῦ λέτε: ἡ ζωὴ εἶναι ἕνα μῖσος; Φοβοῦμαι ν' ἀπαντήσω. Θυμόσαστε πέρυσι ποὺ πληγωθήκατε στὸ πάρκο μου; Θελήσατε νὰ πάρετε μὲ τὰ ἴδια τὰ λευκὰ χεράκια σας τὸ μέλι, κι' αὐτὰ ματώθησαν ἀπὸ τὴν ἀσυνείδητον ἀγριότητα τῶν μελισσῶν. Ἐκείνη ὅμως τὴν ἡμέρα παρ' ὅλο τὸν πόνο τῶν χεριῶν σας θὰ εἴχατε τὴν δύναμι νὰ χαμογελάσετε. Πόσο φῶς εἶχαν τὰ ὡραῖα μαῦρα μάτια σας! Ἐνῷ τώρα κλαῖνε γιὰ τὸ κακὸ ποὺ βαραίνει τὴν λευκὴ ψυχή σας. Ξέρετε τὶ σᾶς ἔκανε νὰ χαμογελᾶτε; . . . Ἡ παρουσία τοῦ Ἐδμόνδου Ντράγκο, τὸ ὄνειρο τῆς εὐτυχίας καὶ τῆς ἀγάπης σας. Τὸν γνωρίσατε στὸ σπίτι μου, ἐμάθατε νὰ τὸν ἀγαπᾶτε στὸ σπίτι μου, μοῦ τὸν κλέψατε. . . Ἔγραψα μιὰ φοβερὴ φράση· προσέξετε μικρή μου φίλη. . . Μοῦ ἐκλέψατε τὸν φίλο μου. Μὴν χαμογελᾶτε γι' αὐτὴ τὴν ἐξήγηση. . . γιὰ τὴν κενὴ ὕπαρξίν μου, χωρὶς χαμόγελο, χωρὶς ἀγάπη. Ἀγαπηθήκατε ἀπὸ ἕνα νέο περιζήτητο, πολυαγαπημένο.

Ὁποία ἀνακούφισις! γιὰ τὴ κατάκτηση αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου, εἰς τὴν μόλις ἀνοιχθεῖσαν ψυχήν σας στὴν ζωή!

Γιατὶ δὲν μοῦ εἴπατε τὸ μυστικό σας ἐκεῖνες τὶς ἡμέρες; Γιατὶ σήμερα ἐξομολογεῖσθε στὴν φιλικήν μου καρδιά; Γιατὶ γράφετε σὲ μένα μόνο;

Γιατὶ μοῦ γράψατε ἔτσι; Αὐτὸς δὲν σᾶς ἀγαπᾷ πλέον; Ἴσως νὰ μὴν σᾶς ἀγάπησε ποτέ; Φοβοῦμαι τὰ μαῦρα μάτια σας· σεῖς εἶσθε ἀπὸ κεῖνα τὰ κορίτσια ποὺ ξέρουν νὰ πεθάνουν γιὰ τὴν ἀγάπη! Ὀφείλω νὰ σᾶς σώσω. . . Βρήκατε στὰ χαρτιά του ἀνάμεσα τὸ γράμμα μιᾶς ἄλλης· αὐτὸς λοιπὸν σᾶς ἀπατοῦσε δειλά. Εἶχε τὸ θάρρος νὰ σᾶς φωνάξῃ στὸ πρόσωπο μὲ τὴ δύναμη τοῦ ἀκατανικήτου κατακτητοῦ. Θέλετε νὰ ἐρευνήσω νὰ σᾶς εὕρω τὴν ἀντίπαλόν σας; Σεῖς λέτε: «μιὰ παντρεμμένη γυναῖκα δὲν μπορεῖ ν' ἀγαπηθῇ ἀπ' αὐτόν». Ἔτσι φαντάζεσθε. Γιατὶ ἡ ἰδέα σας εἶνε τόσον βαθειά;

Μισεῖτε πολὺ τὴν ἀντίπαλόν σας ἡ ὁποία ἴσως δὲν ξέρει τὸν ἔρωτά σας, καὶ ἀπατήθηκε ἴσως σὰν καὶ σᾶς; Δὲν μποροῦσε αὐτὴ νὰ ἀνήκῃ σὲ κεῖνα τὰ πλάσματα τὰ ὁποῖα γνωρίζουν μόνον ἀπὸ τὴ ζωὴ τὴν αἰώνια δυστυχία, καὶ μὲ μιὰ ἀγάπη ζητοῦν τὸ φῶς στὸ κόσμο; . . .

Ἂν ἐγὼ ἡ ἴδια, μικρή μου φίλη, ἁμάρταινα στὸν ἔρωτα δὲν θὰ ἦσουν ἐσὺ ἡ πρώτη νὰ μὲ ἀθωώσῃς;

Ἐγὼ εἶμαι μιὰ δυστυχισμένη. Ὅλοι πιστεύουν στὸ χαμόγελό μου. . . Αἴ, ἂν ἕνας, μεταξὺ ὅλων, ἤξερε νὰ διαβάσῃ τὴ ψυχή μου: ἂν ἐγὼ ἀφινόμουν γι' ὁλόκληρη τὴ ζωὴ σ' αὐτόν, μέχρι θανάτου, γιὰ πάντα θὰ τολμούσατε, πῆτε μου, νὰ μὴ ἀθωώσετε τὸ ἁμάρτημά μου;

»Συγχωρῆστε με γι' αὐτὸ που σᾶς ἔγραψα ποὺ δὲν ἤθελα νὰ τὸ μάθετε. Ἐγὼ ἔμαθα γιὰ τὸν ἔρωτά σας σήμερα μόνον, ὕστερα ἀπὸ ἕνα χρόνο. Κλεισμένη μέσα στὸν πύργο μου δὲν ἄκουσα τὸν ἀντίλαλο αὐτῆς τῆς Νάπολης, στὴν ὁποία ὅλοι ζῆτε σὰν σ' ὄνειρο.

»Τὸν ἀγαπᾶτε πολύ; περισσότερο ἀπὸ τὴ ζωή; περισσότερο ἀπὸ σᾶς τὴν ἴδια; . . . Τότε αὐτὸς θὰ ξαναγυρίσῃ σὲ σᾶς, σᾶς τὸ ὀρκίζομαι! Τὸ μυστικὸ εἶναι δικό μου καὶ δὲν πρέπει νὰ ζητήσετε ποτὲ νὰ τὸ μάθετε. Θυμᾶμαι ἕνα λυπηρὸ μῦθο ἀνατολίτικο, ποὺ μιὰ γυναῖκα γιὰ νὰ ξαναδώσῃ τὸν ἐρωμένον στὴν ἀντίπαλόν της παρουσιάσθηκε στὸ δρόμο μ' ἕναν ἄλλον ἄνδρα καὶ πέρασε μπρὸς ἀπὸ αὐτόν.

Οἱ μῦθοι ὅμως, φίλη μου, εἶνε ἔξω ἀπὸ τὴ ζωή. Τὸν θυμήθηκα γιατὶ μιὰ μέρα εὐτυχισμένη στὸ μοναχικὸ καὶ μεγάλον ἔρωτά σας, θὰ μπορούσατε καὶ σεῖς νὰ πιστέψετε τὴν τυχερὴ ἀντίπαλο τῆς Ἀνατολῆς. Ἔτσι θὰ ὑπερασπισθῶ καλύτερα τὸ μυστικό μου κι' αὐτὸ εἶναι, ἕνα μικρὸ παιχνίδι, ποὺ θὰ σᾶς ἐπαναφέρῃ στὸν ἔρωτά σας γιὰ κανένα. Περιμένετε λοιπὸν χωρὶς φόβο. Ἐγὼ θὰ παίξω γιὰ σᾶς».

. . . .

(Ἡ κόμησσα Κλέλια τελείωσε τὸ διάβασμα. Κτυποῦν ἐλαφρὰ τὴν πόρτα. Σηκώνεται μὲ βία γιὰ ν' ἀνοίξῃ καὶ μόλις κατορθώνει νὰ κρατήσῃ μιὰ φωνή, παρουσιάζοντας στὰ χείλη ἕνα σκληρὸ χαμόγελο).

Ὁ Ἐδμόνδος (προχωρεῖ λίγο ἀνήσυχος κυττόντας την κατάματα).

— Ἐδῶ εἶμαι, τὸ τηλεγράφημά σας μὲ φόβισε, συμβαίνει τίποτε σοβαρόν;

(Αὐτὴ ὠχρὰ κρύβει τὸ γράμμα στὸ στῆθος της).

Ἐδμόνδος. — Εἶσθε ἄρρωστη; . . . Μιλῆστε μου λοιπόν!

Κλέλια. — Ἐλάβατε τὸ τηλεγράφημά μου;

Ε. — Σήμερα τὸ πρωΐ στὶς ἑφτά. . . Τὶ συμβαίνει;

Κ. — Κάτι συμβαίνει, φίλε μου.

Ε. — Σᾶς ἀγαπῶ πολὺ καὶ δὲν μπορῶ νὰ κρίνω.

Κ. — (Γελᾶ, νευρικά, σκληρά).

Ε. — Μὴ γελᾶτε.

Κ. — Σοβαρῶς πήρατε τὸν ἔρωτά μας;

Ε. — Κλέλια!

Κ. — Νὰ εἶσθε καλὸς ἂν θέλετε νὰ εἶμαι καὶ ἐγὼ εἰλικρινής· ἄλλωστε . . . (γελᾶ).

Ε. — Σᾶς ἀκούω, μὰ μὴ γελᾶτε ἔτσι.

Κ. — Νομίζατε πὼς δὲν ἤξερα. . .

Ε. — Τί πρᾶγμα;

Κ. — Τὸν ἀρραβῶνα σας. . .

Ε. — (Ὠχρός). Σὺ ξέρεις; . . .

Κ. — Ὅλα! . . . (παῦσις)

Ε. — Ναί, εἶν' ἀλήθεια, Κλέλια· ἀλλὰ σήμερα ὅλα τελείωσαν, γιὰ σένα γιὰ σὲ μόνη. Δὲν ἔχω ἄλλη, παρὰ μόνον σέ, στὴ ζωή. Δὲν θὰ ἤξερα καὶ δὲν θὰ μποροῦσα ν' ἀγαπ μιὰ ἄλλη γυναῖκα. Μπῆκες στὴ καρδιά μ' ὅλη τὴ βαρύτητα τῆς κατακτήσεώς σου κεῖνο τὸ πλάσμα μ' ἀγαποῦσε, κ' ἐγὼ θὲ πίστευσα πὼς τὴν ἀγαποῦσα, ἀλλὰ ἤ ἀπὸ κείνη, σὺ μόνο, σὺ μόνη! . . .

(Τῆς ἔσφιξε τὰ χέρια μὲ δύναμι καὶ ἡ Κ λια γίνηκε πειὸ ὠχρή).

«Τὸ βλέπεις, τὸ αἰσθάνεσαι πὼς σ' ἀγα σα, πὼς σ' ἀγαπῶ. Καὶ σὺ μ' ἀγαπᾶς, τὸ βάζω στὰ γαλάζια μάτια σου μέσα, μοῦ τὸ θύμισες τόσες φορὲς στὶς σύντομες ὧρες ραντεβοῦ μας. Ἐγὼ μόνον ἤξερα νὰ σοῦ σω τὸ αἰώνιο χαμόγελο, ἐγὼ ἤξερα νὰ λάβω τὴν δυστυχία τῆς μεγάλης ψυχῆς Στὴ μοναξιὰ τῆς «κρύπτης σου» ἐδέχεσ λους μὲ κάποια ψυχρότητα μέσ' τὴ ψυχή Ἐγὼ ἤξερα νὰ λυώσω αὐτὸ τὸν πάγο. . . τὸν ἔρωτά μου. . . Κλέλια, Κλέλια κύτ πόσος ἥλιος! . . . Τὸ πεπρωμένο μᾶς περ λίσσει σ' ἕνα ὄνειρο αἰωνίου φωτός, ἀπε

(Τὴν σφίγγει στὴν ἀγκαλιά του κι' αὐτὴ γε: μὲ πρόσωπο πειὸ ὠχρὸ ἀπὸ πρίν).

. . . Γιατί φεύγεις ἔτσι. . . ἀπὸ τὴν ἀγκ μου, τόσο κρύα; . . .

Κλέλια. — Δὲν μοῦ ζητήσατε ἀκόμα τ αἰτία τοῦ τηλεγραφήματός μου.

Ε. — Τί θὰ μοῦ πῆς λοιπόν;

Κ. — Χθὲς ἔμαθα πὼς ὁ ἀρραβών σας λύθη. . . .

Ε. — Σοῦ τὸ εἶχα κρύψει ἀπὸ ζήλεια. σοῦ εἶχα ποτὲ μιλήσῃ γιὰ κεῖνο τὸ πλάσμα εἶχα ὁρκισθῆ νὰ κάμω γυναῖκα μου. Μοῦ φ νόταν πὼς θὰ ἐπικοινωνοῦσες στὴ δειλία μ

Κ. — (γελῶσα) Νομίζατε σοβαρῶς, ἐγὼ τὸ ἀγνοοῦσα;

Ε. — Τὸ ἤξερες; !

Κ. — Τί ἀγνοοῦμεν ἐμεῖς οἱ γυναῖκες;

Ε. — Καὶ σιώπησες, καὶ . . . μ' ἀγάπησ

Κ. — Διορθώσατε κύριε κόμη, δὲν σᾶς γάπησα, ἀλλὰ ἀγαπήθηκα καὶ λιξα στὸ τηλεγραφεῖο γιὰ νὰ σᾶς. . . λύσω.

Ε. — Τί λές; ! !

Κ. — Δὲν θὰ μποροῦσα νὰ συγχωρήσω διάλυσιν τοῦ ἀρραβῶνος σας. . .

Ε. — Μὰ τί λέτε;

Κ. — Ὁ ἀρραβών σας ἦταν ἡ μόνη αἰτία τοῦ ἔρωτος.

Ε. — Πῶς;

Κ. Ἀπεφάσισα νὰ δεχθῶ τὸν ἔρωτά ὅταν ἄρχισα νὰ καταλαβαίνω πὼς ἀγαπ ἀπὸ κάποια ἄλλη.

Ε. — Πάψετε.

Κ. — Ἂν ἐμένατε ἀρραβωνιασμένος θὰ μοῦ κόβατε τὴ διάθεση νὰ σᾶς ἔχω μένο. . .

Ε. — Εἶναι φοβερά, τρομερὰ αὐτὰ λέτε.

Κ. — Ἀλλὰ κατὰ βάθος ἀνθρώπινα! μεῖς ἡ γυναῖκες ὑποφέρουμε περισσότερο τὴ ζήλεια. Μᾶς ἀρέσει νὰ μᾶς ἀγαποῦν καὶ μόνον γιὰ νὰ κλάψουμε τὸν ἔρωτα μιὰν ἄλλη. Εἴμαστε ὅλες κλεπτομανεῖς στὸν ἔρωτα. Ἐκεῖνο τὸ εἰδύλλιό σας, τὸ τόσο ἥσυχο, ἐκεῖνο τὸ ἀκατανίκητο χάος σας μὲ πείραξε. Κατασκόπευσα τὴ γ τοῦ ἔρωτά σας γιὰ τὴν ἄλλην μὲ χίλια ράδοξα αἰσθήματα στὴ καρδιά μου. Σᾶς πα ν' ἀγαπιώσαστε σιγὰ-σιγὰ καὶ μοῦ ἡ μανία νὰ μπῶ ἀνάμεσα στὶς καρδιές σας ωπηλῶς.

Ε. — Κάθε φιλί σας ἔκρυβε λοιπὸν κι, κάθε χάδι ἕνα μῖσος. . . Δὲν μ' ἀγαπ τε ποτέ;

Κ. — Ἴσως φαντάστηκα νὰ σᾶς ἀγα ὅταν ἔνοιωσα σιμά σας τὰ φιλιὰ μιᾶς ἄλλης... Σεῖς οἱ ἄνδρες δὲν μπορεῖτε νὰ καταλάβετε τὴν ἡδονὴν ποὺ ἔχουν τὰ φιλιὰ στερημένα ἀπὸ μιὰν ἄλλην. . . τὰ κλεμμένα φιλιά . . .

Ε. — (Τὴν κυττάζει μ' ἕνα περιφρονητικὸ καὶ πικρὸ ὕφος τὴν πλησιάζει καὶ σφίγγοντας τὰ χέρια της τὴν κάνει νὰ τὸν κυττάζῃ στὰ μάτια: κατόπιν τὴν ἀφίνει. Σιμώνει στὴ πόρτα κ' ἑτοιμάζεται νὰ φύγῃ, δὲν τὴν κυττάζει καθόλου).

Κ. — (Σὰν νὰ ξύπνησε ἀπὸ κάποιο τρομερὸ ὄνειρο). Φεύγετε; !

Ε. — (Σκληρὸς κι' ἀπελπισμένος). Γιὰ νὰ γυρίσω δούκισσα, στὴν ἀγκαλιὰ τῆς γυναίκας μου. Δὲν θὰ μπορέσω νὰ συγχωρέσω σ' ὅλη μου τὴ ζωή, νὰ σᾶς ἔχω στερήσῃ τὴν ἡδονὴν τῆς κλοπῆς. . . Πάω νὰ βρῶ τὸν θησαυρὸ γιὰ νὰ σᾶς χαρίσω πάλι τὴν πιθανότητα. . . τῆς κλοπῆς! . . .

Κ. — (Συγκινημένη ἀπὸ τὰ χωρὶς ἐλπίδα λόγια του, ἀπὸ αὐτὸ τὸν ἦχο τοῦ σκληροῦ του γέλιου, μένει μόνη. Ὁ μαγευτικὸς ἥλιος ἀκόμη ρίχνει τὶς χρυσές του ἀχτίδες. Τρέμει, ὠχροτάτη, μέσα στὴν καταστροφή, μέσα στὸ σεισμὸ τῆς ἐρωτικῆς της ζωῆς ποὺ αὐτὴ ἡ ἴδια κατέστρεψε γιὰ πάντα. Τρέχει στὸ παράθυρο ἕτοιμη νὰ φωνάξῃ: Ἐδμόνδε! Ἐνδμόνδε!

Στέκεται σκοτισμένη, ἀπὸ τὸ ἀσθμαῖνον στῆθος της τῆς πέφτει ἕνα χαρτί. Αὐτὴ τὸ μαζεύει, διαβάζει τὶς τελευταῖες γραμμὲς χωρὶς νὰ καταλαβαίνῃ, σὰν σ' ὄνειρο:)

«Μικρή μου ξανθιὰ φίλη, οἱ μῦθοι εἶναι ἔξω ἀπὸ τὴ ζωή. Σᾶς θυμήθηκα, γιατὶ μιὰ μέρα, εὐτυχισμένη στὸ μοναχικὸ καὶ μεγάλο ἔρωτά σας θὰ μπορέσετε νὰ πιστέψετε ὅτι καὶ σεῖς θὰ εἶσθε μιὰ τυχερὴ ἀντίπαλος τῆς Ἀνατολῆς.

(Τὸ διάβασε δυὸ φορές. Τώρα εἶναι πειὸ ἥσυχη, ἀλλὰ στὸ ὠχρότατο πρόσωπό της τώρα φαίνεται ὅλος ὁ πόνος τῆς κομματιασμένης της ψυχῆς. Γράφει σιγὰ-σιγὰ ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὸ μισοτελειωμένο γράμμα της):

«Ἔπαιξα θαυμάσια. . . Θὰ ἐπανακτήσετε τὸν ἔρωτά σας, ἔρχεται σὲ σᾶς θριαμβευτικός. Πρέπει νὰ ξέρετε νὰ διατηρήσετε αὐτὴ τὴ μεγάλη εὐτυχία, τὴν ἀτελείωτη, ποὺ ζεσταίνει τὴν καρδιά, ποὺ γεμίζει ζωή!. . .

Ἀλλοίμονο ἂν φύγῃ. — Εἶσθε εὐτυχισμένη, εὐτυχισμένη μ' αὐτὸν ὅπως θὰ μποροῦσε νὰ εἶναι εὐτυχισμένος καὶ ἐκεῖνος. . . . »

(Ἡ τελευταία λέξις χάνεται ἀπὸ κάτω ἀπὸ ἕνα χονδρὸ δάκρυ).

(Μεταφρ. Ο. Ἀργυροπούλου)

ΚΑΡΟΛΟΣ ΝΤΕ ΦΛΑΒΙΙΣ

Η ΜΠΑΓΙΑΝΤΕΡΑ ΠΟΥ ΚΑΤΕΔΙΚΑΣΘΗ ΕΙΣ ΘΑΝΑΤΟΝ ΩΣ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΣ

Η ΚΟΚΚΙΝΗ ΧΟΡΕΥΤΡΙΑ

Η ΗΔΟΝΙΚΗ, Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΚΑΙ ΤΡΑΓΙΚΗ ΖΩΗ ΤΗΣ

ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΚΑΙ Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΗΣ ΜΑΤΑ-ΧΑΡΙ

[Τὰ προηγούμενα. — Ἡ περίφημος Ὀλλανδὴ χορεύτρια Μάτα-Χάρι, ποὺ ἐτουφεκίσθη ὡς κατάσκοπος κατὰ τὸν Παγκόσμιον πόλεμον ἀπὸ τοὺς Γάλλους, ἐθριάμβευεν εἰς τὸ Παρίσι, ὁπότε ἔξαφνα συνελήφθη. Διὰ τὴν σύλληψίν της ὁμιλοῦν ὁ Δανὸς δημοσιογράφος Ἄρενδσεν καὶ ἡ φίλη του Λεοπολδίνη. Ὁ Ἄρενδσεν εἰς τὸ Παρίσι εἶχε συνδεθῆ μὲ τοὺς ἀδελφοὺς Λεσατέλ: τὸν φιλοπόλεμον Ραϋμὸν καὶ τὸν ἀντιμιλλιταριστὴν Μαρσιάλ].

12. (Ἡ συνέχεια).

Ὁ γενναῖος Ραϋμὸν ἔλαβε μέρος στὶς μάχες τῆς Μάρνης, τῆς Αἴν, τῆς Καμπανίας ὅπου ἀνδραγάθησε καὶ διεκρίθη, ἔπειτα πολέμησε τρεῖς φορὲς στὸ Βερδὲν τὸν Μάρτιο καὶ τὸν Ἀπρίλιο. Πληγώθηκε καὶ τὸν μετέφεραν στὸ Βιττὲλ καὶ ξαναγύρισε στὸ Μέτωπο τὸν Ὀκτώβριο ὅταν σημειώθηκε ἡ εἴσοδος στὸ Ντωμόν.

— Καὶ ποῦ εἶνε τώρα; ρώτησε ὁ Ἄρενδσεν.

— Δὲν ξέρομε ποῦ βρίσκεται. Τὸ μόνο ποὺ ξέρομε εἶνε ὅτι βρίσκεται μαζὶ μὲ τὸ στρατηγὸ Μανζέν.

— Καὶ σεῖς, κύριε, δὲν εἶσθε ἀρραβωνιασμένος; ρώτησε μὲ χαριτωμένη ἀφέλεια, ἡ δεσποινὶς Ἀλυέτ.

— Ἀλλοίμονον! ὄχι, δεσποινὶς ἀπήντησε ὁ Χάραλδ ἐνῷ ἔβλεπε μὲ θαυμασμὸ τὸ ὡραῖο δροσερὸ πρόσωπο τῆς νέας κόρης. Δὲν ἔχω αὐτὴ τὴν εὐτυχία! Ἂν καὶ εἶμαι οὐδέτερος, περιμένω κ' ἐγὼ τὸ τέλος τοῦ πολέμου.

— Ἡ νέες τῆς ἐποχῆς μας ἔχουν ἀλήθεια μεγάλο ἡρωϊσμό! εἶπεν ὁ Μαρσιάλ.

— Ὁ Ραϋμὸν ἀρραβωνιάσθηκε στὸ Βιττέλ, ὅταν ἦταν πληγωμένος, ἐξήγησε ἡ κυρία Λεσατέλ.

Ὁ Ἄρενδσεν ρώτησε:

— Σεῖς εἶσθε ἡ νοσοκόμος του, δεσποινίς;

— Μάλιστα, κύριε, ἐγὼ καὶ ἡ ἀδελφή μου, ἀπήντησεν ἡ Ἀλυὲτ ἐνῷ ἐρρόδιζε ἡ ὄψις της ἀπὸ εὐτυχία.

— Ἡ ἀδελφή της χήρεψε στὸν πόλεμο, εἶπε ὁ Μαρσιάλ. Κι' αὐτὸ τὸ ἀπερίσκεπτο κορίτσι τώρα δὲν φοβήθηκε νὰ πάρῃ τέτοια ἀπόφασι. . .

— Μὰ εἶσαι ἀνυπόφορος, εἶσαι ἀπαίσιος! φώναξε ἡ κυρία Λεσατέλ, καταταραγμένη. Δὲν μπορεῖς ἐπὶ τέλους ν' ἀνοίξῃς τὸ στόμα χωρὶς νὰ πῇς φαρμακερὰ λόγια! Δὲν σὲ ἀναγνωρίζω γιὸ παιδί μου!

Ὁ Μαρσιὰλ ἔσκυψε στὸ πιάτο του, ἐνῷ ἡ Ἀλυὲτ ἔλεγε περήφανα, χωρὶς νὰ ταραχθῇ καθόλου:

— Μιὰ νέα Γαλλὶς δὲν φοβᾶται τίποτε!

Τὸ γεῦμα τελείωσε μέσα σὲ μιὰ ἀτμοσφαῖρα στενοχωρίας ἐξ αἰτίας τῆς στάσεως τοῦ Μαρσιάλ, καὶ ὅταν πῆραν τὸν καφὲ στὸ σαλόνι, καὶ ἡ κυρία Λεσατὲλ ἀφοῦ ἔδειξε στὸν Χάραλδ μιὰ συλλογὴ ὁλόκληρη ἀπὸ φωτογραφίες τοῦ Ραϋμόν, παρακάλεσε τὴν Ἀλυὲτ νὰ τραγουδήσῃ λίγο.

— Εὐχαρίστως, τῆς εἶπεν ἡ νέα, ἀλλὰ πρέπει νὰ δεχθῆτε νὰ μὲ συνοδεύσετε στὸ πιάνο γιατὶ μέ στενοχωρεῖ νὰ παίζω καὶ νὰ τραγουδῶ καθιστή.

— Ἂς εἶνε. . . Ἀλλὰ μὴ μοῦ δώσῃς τίποτε δύσκολο.

— Μὰ τί μουσικὴ ἔχετε ἐδῶ; εἶπεν ἡ Ἀλυὲττ ἐνῷ σκάλιζε τὴν ἐταζέρα κοντὰ στὸ πιάνο. Ἄ! βλέπω Ντεμπυσσὺ Φωρέ, θέλετε τίποτε τοῦ Φωρέ;

Μιὰ κρυσταλλίνης διαυγείας φωνὴ σκορπίσθηκε στὴ διαδρομὴ τῆς ὡραίας μελῳδίας ποὺ ἔχει τίτλο: «Μετὰ τὸ ὄνειρο». Ὁ Χάραλδ ἄκουσε γοητευμένος κ' ἔνοιωθε μίαν ἄγνωστη δύναμι μέσα στὴν ψυχή του νὰ σταλάζῃ τὴν εὐεργετικὴ δροσιά της.

— Ὡραῖα, ἀγαπημένη μου! εἶπε στὴ νέα ἡ κυρία Λεσατὲλ ποὺ εἶχε δάκρυα στὰ μάτια της. Δὲν φαντάζεσαι τί καλὸ μοῦ κάνει ἡ φωνή σου.

Ἡ νέα κόρη ἀκτινοβολοῦσε.

— Ἂς δοκιμάσωμε λίγο Ντεμπυσσύ. . .

— Μὰ εἶνε πολὺ δύσκολος γιὰ μένα! διαμαρτυρήθηκε ἡ γρηὰ κυρία. Παραιτοῦμαι.

Ὁ Ἄρενδσεν πλησίασε στὸ πιάνο.

— Μ' ἐπιτρέπετε νὰ δοκιμάσω δεσποινίς;

— Εἶσθε λοιπὸν μουσικός, κύριε;

— Λίγο. . .

— Ἂς δοκιμάσωμε λοιπόν.

Ὁ Χάραλδ κάθησε καὶ ἔπαιξε μὲ θάρρος τὴν πρώτη εἰσαγωγὴ τοῦ πιάνου. Καὶ κοντά του, σὲ λίγο ἡ κρυστάλλινη φωνὴ χύθηκε σὰν πηγαῖο νερό, ἀέρινο, ἀσημένιο, γεμάτο ἀχτίδες καὶ λάμψεις ποὺ ἀναπηδᾷ καὶ σκορπίζεται στὸν αἰθέρα, καὶ πάλι χύνεται γαλήνιο καὶ μουρμουριστό. . . Τὰ κύματα τοῦ πιάνου ἀπαντοῦσαν ἁρμονικὰ στοὺς κυματισμοὺς τοῦ τραγουδιοῦ.

— Μὰ εἶνε τέλειο τὸ ἀκομπανιαμέντο σας, φώναξε στὸ τέλος ἡ Ναϊὰς ἐνθουσιασμένη. Εἶσθε μουσικὸς πρώτης γραμμῆς!

—Ἀπεναντίας, ἐγὼ πρέπει νὰ σᾶς συγχαρῶ γιὰ τὴ θαυμασία φωνή σας καὶ τὸ ἐξαιρετικό σας ταλέντο. . .

Ἄρχισαν μαζὶ τότε μιὰ ἀτελείωτη σειρὰ μελῳδιῶν τῆς νεωτέρας σχολῆς. Ντυπάρκ, Ραβέλ, Ρουσὲλ καὶ πάλιν Ντεμπυσσύ, «τὸ Μπαλκόνι» «Πρασινάδα» «Μαντολίνο». Ἡ Ἀλυέττ κατεῖχε στὴν ἐντέλεια ὅλους τοὺς τρόπους: εἰδυλλιακό, περιπαθές, παιγνιδιάρικο, τὸ τραγοῦδι της αἰχμαλώτιζε πάντα καὶ τὸ βαθὺ μουσικὸ ἔνστικτο ποὺ τὴν καθοδηγοῦσε εἶχε μιὰ ξεχωριστὴ εὐγένεια καὶ χάρι.

— Τραγουδεῖτε Γκρήγκ, δεσποινίς;

— Ὤ, ναί! τὸν ἀγαπῶ ξεχωριστά, εἶπεν ἡ νέα ἀκούραστη καὶ πρόθυμη. Μὰ δὲν ἔχομε ἐδῶ τὴ μουσική του.

— Μπορῶ νὰ σᾶς συνοδεύσω χωρὶς νότες σὲ ὅτι θέλετε.

Ἡ Ἀλυὲττ ἄρχισε ἀμέσως τὴν ὡραία μελῳδία τοῦ Νορβηγοῦ συνθέτου «Στὸ δάσος».

Ὅταν ἡ νέα κόρη τραγούδησε τὴ νοσταλγικὴ ἐκείνη μελῳδία τοῦ Γκρήγκ, ὁ Χάραλδ δὲν κατώρθωσε νὰ συγκρατήσῃ τὸν ἐνθουσιασμό του.

— Ὢ! εὐχαριστῶ! σᾶς εὐχαριστῶ! Ὢ δεσποινίς! δὲν μπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε τὴ συγκίνησι καὶ τὴν εὐτυχία ποὺ μοῦ χαρίσατε σήμερα. . . Ὅλη ἡ Νορβηγία εἶνε μέσα σ' αὐτὴ τὴ μουσική! Νόμισα πὼς ἀκούω τὴ μητέρα μου νὰ τραγουδῇ, ὅταν ἦταν νέα καὶ εἶχε τόσο ὡραία φωνὴ σὰν τὴ δική σας . . . Σᾶς εὐχαριστῶ!

Ὁ Δανὸς μὲ τὰ γαλανά του μάτια γεμάτα δάκρυα, ἔβλεπε τὴν Ἀλυὲττ μὲ ἔκσταση. Ἡ νέα κόρη κοκκίνησε καὶ δὲν ἤξερε τί ν' ἀπαντήσῃ.

Ἔξαφνα τὸ κουδοῦνι τῆς πόρτας τῆς εἰσόδου ἀντήχησε δυνατά.

— Θὰ εἶνε ἡ ἀδελφή μου, ποὺ ἔρχεται νὰ μὲ πάρῃ, χωρὶς ἄλλο, εἶπεν ἡ Ἀλυέττ.

Ἡ πόρτα ἄνοιξε καὶ ὁ ὑπηρέτης ἀνήγγειλε:

— Ἡ κυρία δ' Ἀρπαζάκ.

Κατάπληκτος, ὁ Χάραλδ δὲν πίστευε πὼς ἄκουσε πραγματικὰ αὐτὸ τὸ ὄνομα. Τὸ αἷμα του ἀνέβηκε ἀποτόμως στὸ κεφάλι του, καὶ κύτταξε μὲ ἀγωνία τὸν Μαρσιάλ, ποὺ δὲν ἔδειξεν ἐν τούτοις καμμιὰ ἔκπληξι.

Μιὰ νέα κυρία μὲ μαῦρα μπῆκε στὸ σαλόνι. Ἐφαίνετο μόλις εἰκοσιπέντε ἐτῶν, καστανή, μὲ ὡραῖο εὐγενικὸ πρόσωπο γεμάτο μελαγχολία, μιὰ ὀμορφιὰ αὐστηρὴ ποὺ δὲν ἔμοιαζε σὲ τίποτε τὴν ὀμορφιὰ τῆς κυρίας δ' Ἀρπαζάκ.

Ἔγιναν αἱ συστάσεις:

— Ὁ κ. Χάραλδ Ἄρενδσεν, ἕνας φίλος στενὸς τῶν υἱῶν μου. . . Ἡ κυρία Λουΐζα δ' Ἀρπαζάκ, ἀδελφὴ τῆς ἀγαπημένης μας μικρούλας.

Τὴν ὥρα ποὺ σέρβιρεν τὸ τσάϊ, ὁ Χάραλδ δὲν μπόρεσε νὰ κρατηθῇ, καὶ πῆρε ἰδιαιτέρως τὸν Μαρσιὰλ σὲ μιὰν ἄκρη.

— Δὲν μοῦ λές, ποιὰ εἶνε αὐτὴ ἡ κυρία δ' Ἀρπαζάκ, καὶ τί σχέσι ἔχει μὲ τὴ φίλη μας;

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχὲς)

ΤΟ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΩΤΕΡΟΝ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΔΟΣ
Κας ΦΛΩΡΑΝΣ ΜΠΑΡΚΛ

ΨΥΧΕΣ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ

[Τὰ προηγούμενα. — Ὁ ζωγράφος Γκὰρθ καὶ ἡ Τζένη Τσάμπιον ἀγαπῶνται. Ἀλλ' ἐκείνη διστάζει ν' ἀποφασίσῃ τὸν γάμον. Ἡ Τζένη τότε φεύγει ἀπὸ τὴν Ἀγγλίαν εἰς τὴν Αἴγυπτον. Ἐκεῖ μανθάνει ὅτι ὁ Γκὰρθ ἐτυφλώθη ἀπὸ τυχαῖον δυστύχημα καὶ ἀμέσως ἐπιστρέφει εἰς τὴν Ἀγγλίαν. Μόλις φθάνει συναντᾷ τὸν φίλον της ἰατρὸν Ντέρυκ Μπράντ, ὁ ὁποῖος κατωρθώνει νὰ τὴν τοποθετήσῃ ὡς νοσοκόμον πλησίον τοῦ τυφλοῦ Γκάρθ, ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ μὴ προδοθῇ ὅτι εἶναι αὐτή. Πρὸς τοῦτο τὴν στέλλει εἰς τὸν ἰατρὸν Μάκενζη, ὁ ὁποῖος νοσηλεύει τὸν Γκάρθ].

12 (Ἡ συνέχεια).

Ἔπειτα ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα γράμμα — τὸ γράμμα τοῦ Ντέρυκ — καὶ ἄρχισε νὰ τὸ διαβάζῃ προσεκτικά.

Ἡ Τζένη περίμενε μὲ ἀπερίγραπτη ἀγωνία τὴν ὁποίαν μόλις κατώρθωνε νὰ συγκρατήσῃ.

Τέλος ὁ μικρόσωμος κύριος σήκωσε πάλι τὰ μάτια του ἐπάνω στὴν Τζένη.

— Ἡ ἀδελφή-ή-ή-ή; ρώτησε;

— Ρόζμαρη Γκραίη, ἀπήντησεν ἡ Τζένη μὲ μεγάλο σεβασμό.

— Ἄ! εἶπεν ὁ γιατρὸς Μάκενζη, χαίρω πολύ. . .

Μικρὰ σιωπή. Ὁ γιατρὸς κύτταξε τὴν νοσοκόμον ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν μὲ τὸ πλέον διαπεραστικὸν βλέμμα. Σὲ λίγο μίλησε:

— Ὥστε ἐφθάσατε ἐπὶ τέλους ἀδελφὴ Γκραίη;

Ἡ Τζένη ἔνοιωσε μιὰ μεγάλη ἀνακούφισι ὅταν εἶδε ἐπὶ τέλους ὅτι ὁ γιατρὸς παρεδέχετο τὴν ταὐτότητά της χωρὶς καμμιὰ ὑποψία.

— Μάλιστα, κύριε, ἔφθασα πρὸ ὀλίγου.

— Εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένος ποὺ ἤλθατε, ἀδελφὴ Γκραίη.

— Σᾶς εὐχαριστῶ πολύ, κύριε ἰατρέ.

Ἡ μικρὴ κωμωδία ἐξετυλίσσετο καὶ ἡ Τζένη εἶχε τὴν αἴσθησι πὼς ἔκαναν πρόβες γιὰ καμμιὰ θεατρικὴ παράστασι στὸ σπίτι τῆς Δουκίσσης, ὅπως ἄλλοτε στὸν εὐτυχισμένο καιρό.

Ἀποτόμως ὁ γιατρὸς ἐστράφη πρὸς αὐτὴν καὶ ἀφοῦ τὴν κύτταξε πολὺ διαπεραστικὰ ἀκόμη μιὰ φορὰ ἀπὸ πάνω ὡς κάτω, ἄρχισε νὰ τῆς μιλῇ γρήγορα:

— Ἂν δὲν ἀπατῶμαι, μὶς Γκραίη, σεῖς ἤλθατε ἐδῶ γιὰ νὰ περιποιηθῆτε περισσότερον τὸ πνεῦμα καὶ τὴν ψυχὴ τοῦ ἀρρώστου μας παρὰ τὸ σῶμα του. Μὴν λαμβάνετε τὸν κόπον νὰ μοῦ δώσετε καμμιὰ ἐξήγησι. Μοῦ ἀρκεῖ ὅτι σᾶς ἐξέλεξεν ὁ σὲρ Ντέρυκ Μπρὰντ ὡς νοσοκόμον καὶ γραμματέα. Εἶμαι καθ' ὅλα σύμφωνος μαζί του, καὶ θαυμάζω τὴν ἐκλογήν του καὶ τὴν ἐπιδοκιμάζω.

Ἡ Τζένη ὑπεκλίθη σιωπηλά.

— Καὶ νομίζω, μὶς Γκραίη, ὅτι λίγα πράγματα μοῦ μένουν νὰ σᾶς πῶ διὰ τὴν θεραπείαν ποὺ θὰ ἐφαρμόσετε ἐδῶ. Ὁ σὲρ Ντέρυκ θὰ σᾶς ἔδωσε χωρὶς ἄλλο ὅλας τὰς ὁδηγίας λεπτομερῶς. Τὸ σπουδαιότερον αὐτὴν τὴν στιγμὴ εἶνε νὰ βοηθήσετε τὸν ἄρρωστό μας νὰ πάρῃ κάποιο ἐνδιαφέρον γιὰ τὸν ἐξωτερικὸ κόσμο.

Ὁ μεγαλείτερος κίνδυνος ἐκείνων ποὺ χάνουν αἰφνηδίως τὴν ὅρασιν εἶνε τὸ νὰ παραδίδωνται ἐντελῶς στὸν ἐσωτερικόν των κόσμον — ἕνα κόσμον ἀναμνήσεων, ἀναδρομῆς στὸ παρελθόν, θλιβερᾶς ἀναπολήσεως καὶ φαντασίας, καὶ αὐτὸς εἶνε πραγματικῶς ὁ μόνος ὁρατὸς εἰς αὐτοὺς κόσμος.

Ἡ Τζένη ἐπρόσεχε μὲ μεγάλο ἐνδιαφέρον στὰ λόγια τοῦ ἰατροῦ Μάκενζη.

— Εὐαρεστηθῆτε νὰ μοῦ δώσετε τὰς ὁδηγίας σας, τοῦ εἶπε.

— Λοιπόν, ἐξηκολούθησεν ἐκεῖνος, αὐτὴ εἶνε τώρα ἡ μεγαλειτέρα δυσκολία γιὰ τὸν κ. Ντάλμαν. Εἶνε ἀδύνατον νὰ τοῦ ἐμπνεύσῃ κανεὶς τὸ παραμικρότερον ἐνδιαφέρον γιὰ τὸν ἐξωτερικὸν κόσμον. Ἀρνεῖται ἀπολύτως νὰ δεχθῇ ἐπισκέψεις. Δὲν θέλει νὰ τοῦ διαβάζουν τὰ γράμματά του. Περνᾷ ὧρες ὁλόκληρες χωρὶς νὰ πῇ λέξι. Ἂν δὲν ἔλεγε σὲ μένα δυὸ-τρία λόγια καὶ τὰ ἀπαραίτητα λόγια στὸν θαλαμηπόλον του, θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ φαντασθῇ ὅτι ὁ ἀσθενὴς ἔχασε καὶ τὴν ὁμιλίαν του μαζὶ μὲ τὸ φῶς του. Ἂν τώρα ποὺ θὰ μποῦμε στὸ δωμάτιόν του ἐκφράσῃ τὴν ἐπιθυμία νὰ μοῦ μιλήσῃ ἰδιαιτέρως, σεῖς μὴ φύγετε· κλεῖστε τὴν θύρα, ἀλλὰ μείνατε στὸ δωμάτιο. Θέλω νὰ ἰδῆτε πόσον εἶνε εἰς θέσιν νὰ κάμῃ κάθε προσπάθειαν, ὅταν τὸ θελήσῃ. Τὸ σπουδαιότερον ἔργον σας λοιπὸν ἀδελφὴ Γκραίη εἶνε νὰ τὸν βοηθήσετε μέρα μὲ τὴν ἡμέρα νὰ ἐνδιαφερθῇ πάλιν γιὰ τὴ ζωή, νὰ

Τὰ χείλη τῆς Τζένης σάλεψαν ἀλλὰ δὲν βγῆκε κανένας ἦχος . . .

προσκολληθῇ πάλιν στὴ ζωή του, στὴ ζωὴ ἑνὸς τυφλοῦ πάντοτε, ἀλλὰ ὄχι ἐντελῶς χωρὶς ἐνεργητικότητα οὔτε χωρὶς ἐνδιαφέρον. Τώρα ποὺ πέρασε πλέον ἐντελῶς κάθε κίνδυνος ἐσωτερικῆς φλογώσεως, μπορεῖ νὰ σηκώνεται, νὰ κινῆται, νὰ μάθῃ νὰ ὁδηγῆται ἀπὸ τὴν ἀκοὴν καὶ ἀπὸ τὴν ἀφήν. Ὁ κ. Ντάλμαν εἶνε ἕνας ἐξ ἐπαγγέλματος καλλιτέχνης. Δὲν μπορεῖ πλέον νὰ ζωγραφίζῃ, ἀλλὰ ἔχει ἄλλα δῶρα ποὺ μποροῦν νὰ χρησιμεύσουν ὡς διέξοδος σὲ μιὰ καλλιτεχνικὴ φύσι.

Ὁ γιατρὸς σταμάτησε ἀποτόμως. Ἔπειτα στρεφόμενος μὲ ἀστραπιαίαν ταχύτητα πρὸς τὴν Τζένη τὴν ἠρώτησε:

— Εἶνε μουσικός;

Ἀλλὰ ἡ Τζένη ἐπρόσεχε πάντα μὴ προδοθῇ.

— Ὁ σὲρ Ντέρυκ δὲν μὲ ἐπληροφόρησε ἂν εἶνε μουσικὸς ὁ κ. Ντάλμαν. Ἑπομένως ἀγνοῶ.

— Ἄ, καλά, εἶπεν ὁ γιατρός. Τότε θὰ προσπαθήσετε νὰ τὸ ἀνακαλύψετε μόνη σας. Καὶ σεῖς, ἀδελφὴ Γκραίη, παίζετε πιάνο;

— Λίγο, εἶπεν ἡ Τζένη.

— Ἄ! ἔκαμεν ὁ γιατρός. Καὶ θὰ τραγουδῆτε ἴσως λίγο ἐπίσης;

— Μάλιστα, πολὺ λίγο.

— Τότε, ἀγαπητή μου ἀδελφὴ Γκραίη, σᾶς ἀπαγορεύω κατηγορηματικῶς ν' ἀποφύγετε νὰ παίξετε πιάνο ἢ νὰ τραγουδήσετε ἐμπρὸς στὸν κ. Ντάλμαν. Ὅλοι ἡμεῖς, ποὺ βλέπομε καλά, μποροῦμε νὰ ὑποφέρωμε ν' ἀκούσωμε ἀνθρώπους ποὺ παίζουν μέτρια καὶ νὰ κυττάζωμε γύρω μας, σκεπτόμενοι ὅ,τι θέλομεν τὴν στιγμὴν ἐκείνην. Ἀλλὰ ἕνας τυφλὸς ποὺ ἔχει τὴν καλλιτεχνικὴ ψυχὴ τοῦ κ. Ντάλμαν μπορεῖ νὰ τρελλαθῇ ἀπὸ ἕνα παρόμοιον πείραμα. Δὲν πρέπει λοιπὸν νὰ τὸ διακινδυνεύσετε. Δ μαι ἂν δὲν φαίνομαι εὐγενὴς ἀπέναντ ἀλλὰ τὸ συμφέρον τοῦ ἀρρώστου μας νὰ πρωτεύῃ σὲ κάθε μας ἐνέργεια.

Ἡ Τζένη ἐμειδίασε.

— Θὰ ἀποφύγω, εἶπε νὰ παίξω ἢ νὰ ουδήσω ἐμπρὸς στὸν κ. Ντάλμαν.

— Λαμπρά. Ἀλλὰ νὰ τὸν ὁδηγήσετε νον στὸ πιάνο. Νὰ τὸν βάλετε νὰ καθίσ ἕνα στερεὸ κάθισμα, πολὺ κοντά, νὰ αἰσθ ται τὸν ἑαυτό του ἐν ἀσφαλείᾳ. Θὰ βρῇ εὔκολα τὶς νότες καὶ θ' ἀνακουφίζῃ τὴν του μέσα στὸν κόσμο τῆς ἁρμονίας. Καὶ θὰ τὸν ἀπασχολῇ θαυμάσια ὁλόκληρες

Καὶ ἂν εἶνε πραγματικῶς μουσικός, μᾶς φανερώνει αὐτὸ τὸ μεγάλο Στάϊνγουαη, τότε μπορεῖ ν' ἀρχίσῃ αὐτὴ τὴν ὡραία μελέτη, πρὶν τὸν σουν μὲ τὴν σπουδὴν τοῦ συστήματος Μ καὶ τῶν ἄλλων μεθόδων ποὺ ἐφαρμόζουν τυφλούς. Καὶ τώρα ἀδελφὴ Γκραίη, τὸ ώτερον ποὺ ἔχομε νὰ κάμωμε, εἶνε νὰ παρουσιάσω τὸν ἀσθενῆ μας.

Ἡ Τζένη ἔνοιωσε ὅτι ὅλο της τὸ συνεσωρεύετο μὲ φοβεροὺς παλμοὺς στὴν διά της. Τὸ πρόσωπό της ἔγινε ὠχρότατ

Ὁ γιατρὸς Μάκενζη κτύπησε τὸ κουδ Παρουσιάσθηκε ὁ Σίμψον.

— Φέρτε μιὰ μποτίλια τσέρρυ, ἕνα ποτ καὶ δυὸ-τρία μπισκότα.

Ὁ Σίμψον ἐξηφανίσθη.

Ὁ γιατρὸς στάθηκε ὄρθιος στὸ παράθ καὶ ἔβλεπε ἔξω, ἐνῷ τραβοῦσε νευρικὰ τὸ στάκι του.

Ὁ Σίμψον ξαναῆλθε, ἄφησε ἕνα δίσκο τραπέζι καὶ βγῆκε ἀμέσως ἔξω. Ὁ γιατ γέμισε τὸ ποτῆρι μὲ κρασὶ καὶ πλησίασε καρέκλα στὸ τραπέζι.

— Καὶ τώρα, ἀδελφή, εἶπε, καθῆστε πιῆτε αὐτὸ τὸ κρασὶ καὶ νὰ φᾶτε ἕνα σκότο.

Ἡ Τζένη διεμαρτυρήθη.

— Εἶμαι βέβαιος ὅτι δὲν πίνετε ποτὲ τέτοια ὥρα εἶπε ὁ Μάκενζη. Ἀλλὰ τώρα τὸ πιῆτε. Μὴ χάνωμε καιρὸ σὲ συζητήσ Περάσατε ὅλη τὴ νύχτα στὸ τραῖνο, τώρα βρεθῆτε ἐμπρὸς σ' ἕνα θλιβερὸ θέαμα, πο ὑποβάλῃ σὲ μεγάλη δοκιμασία τὸ νευρ σας σύστημα καὶ τὴν εὐαισθησία σας. Ἐ μιᾶ τόσο κοπιαστικὴ συνομιλία μαζί μου, θήκατε ὀρθὴ τόσην ὥρα. Καθῆσθε καὶ κοῦστε εἰς ὅ,τι σᾶς λέγω.

Ἡ Τζένη ὑπήκουσε συγκεκινημένη καὶ τριόφρων. Ὁ γιατρὸς μέσα στὸ παράδ αὐτὸ ἐξωτερικόν του ἐφαίνετο νὰ κρύβῃ καρδιὰ εὐαίσθητη, καὶ μεγάλη ἀντίληψ ἀνθρώπων καὶ τῆς ζωῆς. Ἔφαγε λοιπὸν μπισκότα καὶ ἤπιε καὶ τὸ κρασί. Ἅμα τε ωσε, ὁ γιατρὸς τὴν πλησίασε καὶ τῆς χτύπ τὸν ὦμο.

— Τώρα, ἀδελφὴ Γκραίη, εἶπε, ἐλᾶτε πᾶμε ἐπάνω, καὶ πρὸ παντὸς μιλῆτε μπορεῖτε λιγώτερο. Μὴ λησμονῆτε ὅτι νέα φωνὴ ποὺ διαπερᾷ τὴν ὁλοκληρωτ σιωπὴν καὶ τὰ σκότη προκαλεῖ νέαν ἀγων στὸν ἀσθενῆ.

Μιλεῖτε λίγα, καὶ μιλεῖτε σιγανά, καὶ εἴθε ὁ Θεὸς νὰ σᾶς δώσῃ τὸ τὰκτ καὶ τὴν φρ νησι ποὺ ἀπαιτοῦνται. . .

XIV

Η ΦΩΝΗ ΜΕΣΑ ΣΤΗ ΝΥΧΤΑ

Μὲ σταθερό, ἂν καὶ σιγανὸ βῆμα, ἡ Τζέν ἀκολούθησε τὸν ἰατρὸν Μάκενζη καὶ μπ μαζί του στὸ δωμάτιον μέσα στὸ ὁποῖον

Καλλιτεχνική και Φιλολογική Εβδομάς

ΘΕΑΤΡΑ

Τὰ βραβευθέντα μονόπρακτα. — Ἡ «Ἑταιρία τῶν Ἑλλήνων θεατρικῶν συγγραφέων» διοργανώνει τὴν μεταπροσεχῆ Κυριακὴν 8 Ἰανουαρίου, 6 μ. μ., μίαν πανηγυρικὴν ἔκτακτον παράστασιν εἰς τὴν ὁποίαν θὰ παιχθοῦν τὰ τρία πρῶτα κατὰ σειρὰν βραβευθέντα μονόπρακτα ἔργα κατὰ τὸν διαγωνισμόν της τοῦ 1927, τὰ ὁποῖα ἔλαβον τὸ ἔπαθλον Σαββίδη. Ἡ παράστασις θὰ δοθῇ διὰ μίαν καὶ μόνην φορὰν στὸ «Ἐθνικὸν» θέατρον τῆς ὁδοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου. Καὶ τὰ τρία μονόπρακτα εἶναι δραματάκια: « Ἡ παραμονὴ πρωτοχρονιᾶς » τοῦ κ. Κωστῆ Βελμύρα καὶ τοῦ συνεργάτου μας κ. Ν. Χάγερ Μπουφίδη, « Μιὰ νύχτα στὸ χάνι » τοῦ νέου συγγραφέως κ. Ἀντιόχου Κυπρολέοντος καὶ « Ὁ κατάδικος » τοῦ κ. Ἀντώνη Χατζηαποστόλου.

Τὰ τρία μονόπρακτα θὰ παιχθοῦν μὲ πολλὴν ἐπιμέλειαν καὶ μὲ συμμετοχὴν τῶν καλλιτεχνίδων Ἑλ. Παπαδάκη, Φιλιῶς Οἰκονόμου, Ἀλίκης Νικολάου, Ρ. Λαμπίρη καὶ Εὔας Εὐαγγελίδου, τῶν καλλιτεχνῶν κ. κ. Λ. Λούη, Ἠλ. Βεργοπούλου, Θ. Μαρίκου, Ε. Δαμάσκου κλπ. καθὼς καὶ τῶν μικρῶν δίδων Φλώρας Οἰκονόμου καὶ Βάννας Βελμύρα.

Ἡ ἔκτακτος αὐτὴ παράστασις θὰ προκαλέσῃ τὸ ἐνδιαφέρον καὶ τοῦ θεατρικοῦ, ἀλλὰ καὶ τοῦ λογοτεχνικοῦ κόσμου.

⁂

Θίασος Κυβέλης. — Εἰς τὸ θέατρον «Ἀπόλλων» ὁ θίασος τῆς Κας Κυβέλης ἀνεβίβασε τὴν περασμένην ἑβδομάδα τὸ μοντέρνο ἔργον «Ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἀλλάζει κεφάλια».

⁂

Μουσικοὶ θίασοι. — Εἰς τὸ θέατρον Παπαϊωάννου ἐξηκολούθησαν μὲ συρροὴν κόσμου αἱ παραστάσεις τῆς νέας ὀπερέτας τοῦ κ. Θ. Σακελλαρίδη «Ἡρὼ καὶ Λέανδρος».

Ὁ θίασος Κούρμη-Πρινέα εἰς τὴν «Ἀλάμπραν» ἀνεβίβασε «Τὰ βάσανα τοῦ Καρδερίνα» καὶ ἡ μουσικὴ σκηνὴ τοῦ «Κοσμικοῦ» τὸ «Κορίτσι τῆς γειτονιᾶς».

Εἰς τὸ θέατρον «Κοτοπούλη» ἐξακολουθεῖ νὰ παίζεται ἡ ἐπιθεώρησις «Μπομπονιέρα».

ΕΚΘΕΣΕΙΣ

Ζωγραφικὴ ἐπὶ ἐλεφαντοστοῦ. — Ὁ ἐκ Ρωσσίας Ἕλλην καλλιτέχνης κ. Γύπαρης ἤνοιξε τὴν 22 τοῦ μηνὸς εἰς τὰς αἰθούσας Στρατηγοπούλου (Φιλελλήνων 15) ἔκθεσιν ἔργων ζωγραφικῆς ἐπὶ ἐλεφαντοστοῦ. Τὰ ἔργα αὐτὰ εἶναι μικραὶ προσωπογραφίαι ζωγραφισμέναι κατὰ τὸν τρόπον τῆς παλαιᾶς «μινιατούρας» ἐπάνω εἰς ἐλεφαντόδοντον μὲ πολλὴν τέχνην.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Ἡμερολόγια. — Καὶ ἐφέτος ἐκδίδονται μερικὰ καλὰ ἡμερολόγια.

Μεταξὺ αὐτῶν ξεχωρίζει τὸ ὡραῖον καὶ ποικιλλότατον εἰς ὕλην ἡμερολόγιον «Σατανᾶς» τοῦ 1928 τοῦ κ. Ζήρα, ποὺ κυκλοφορεῖ τὴν πρωτοχρονιά. Τὸ ἡμερολόγιον αὐτὸ διακρίνεται διὰ τὴν καλαίσθητον ἐκτύπωσίν του καὶ διὰ τὴν ἐκλεκτὴν συνεργασίαν ποὺ περιέχει. Πολλοὶ ἐκ τῶν καλλιτέρων λογίων, δημοσιογράφων καὶ καλλιτεχνῶν μας συνεργάζονται εἰς αὐτό. Ἔχει πολύχρωμον ἐξώφυλλον, ἔργον τοῦ ζωγράφου κ. Ἀπ. Γεραλῆ, πολυχρώμους εἰκόνας καὶ σκίτσα καὶ γελοιογραφίας Ἑλλήνων σχεδιαστῶν. Τὸ σύνολόν του εἶναι ὅ,τι ἐκλεκτόν.

Ὁμοίως κυκλοφορεῖ κατ' αὐτὰς καὶ τὸ «Φοιτητικὸν ἡμερολόγιον» τοῦ 1928 μὲ διαλεκτὴν συνεργασίαν λογοτεχνῶν, καλλιτεχνῶν καὶ ἐπιστημόνων. Ὁ ἐφετεινὸς τόμος εἶναι κατὰ πολὺ ἀνώτερος τοῦ περυσινοῦ.

⁂

«Ἑλληνικὸ ἢ γύφτικο;» — Ὁ δημοσιογράφος καὶ συνεργάτης μας κ. Κ. Φαλτάϊτς ἐξέδωκεν ἕνα φυλλάδιον μὲ τίτλον: «Τὸ πρόβλημα τοῦ δημοτικοῦ μας τραγουδιοῦ: Ἑλληνικὸ ἢ γύφτικο; (Λαογραφικὸ σχεδίασμα)». Στὴν μελέτην αὐτὴν ὁ κ. Φαλτάϊτς ὑποστηρίζει μὲ διάφορα ἐπιχειρήματα ὅτι τὸ δημοτικὸ τραγοῦδι στὴν Ἑλλάδα προῆλθε κυρίως ἀπὸ τοὺς Γύφτους.

⁂

Παλιὰ βιβλία. — Τὰ παλιὰ βιβλία ἀρχίζουν νὰ σπανίζουν εἰς τὰς Ἀθήνας, διότι τὰ ἔχουν περιμαζεύσῃ οἱ φιλόβιβλοι. Γι' αὐτὸ τὸ ἄνοιγμα ἑνὸς παλαιοβιβλιοπωλείου ἐνδιαφέρει τοὺς διανοουμένους. Ἕνα τέτοιο ἤνοιξε τελευταῖα στὴν γωνία τῶν ὁδῶν Ἀκαδημίας 49 καὶ Χαρ. Τρικούπη 9 (ἔναντι Ἰονίου Ἐμπορικῆς Ἀκαδημίας).

⁂

«Μιὰ ἀγάπη ἰδανική. — Τὸ ἔργον αὐτὸ τοῦ Ὀνορὲ ντὲ Μπαλζὰκ ἐξεδόθη ὑπὸ τοῦ ἐκδοτικοῦ οἴκου ἀδελφῶν Παπαδημητρίου κατὰ μετάφρασιν τοῦ συνεργάτου μας κ. Γ. Βλαστοῦ.

Γκάρθ ἐκοίτετο στὸ κρεβάτι του, ἀδύνατος, παραμορφωμένος, καὶ τυφλός.

Τὸ μελαχροινό του κεφάλι ἐπάνω στὸ προσκέφαλο. Αὐτὸ εἶδε πρῶτα-πρῶτα ἡ Τζένη μόλις μπῆκε μέσα στὸ ἡλιόλουστο δωμάτιο.

Χωρὶς νὰ ξέρῃ τὸ γιατί, εἶχε φαντασθῇ ἕνα δωμάτιο ὁλοσκότεινο, ξεχνῶντας ὅτι τώρα πλέον γιὰ τὸν Γκάρθ καὶ ἡ νύχτα καὶ ἡ μέρα ἦσαν τὸ ἴδιο πρᾶγμα καὶ ὅτι δὲν ὑπῆρχε κανένας λόγος νὰ στερήσουν τὸν ἀσθενῆ ἀπὸ τὰς εὐεργετικὰς ἀκτίνας τοῦ ἡλίου ποὺ δυναμώνουν καὶ γιατρεύουν. Ὁ Γκάρθ ἐζήτησε νὰ τραβήξουν τὸ κρεβάτι του στὴν πλέον μακρυσμένη γωνιὰ τοῦ δωματίου του μακρυὰ ἀπὸ τὶς πόρτες καὶ τὰ παράθυρα, κοντὰ στὸν τοῖχο τὸν ὁποῖον ἄγγιζε μὲ τὸ χέρι του ὅταν ἀπέστρεφε τὸ πρόσωπό του ἀπὸ τὰ περίεργα βλέμματα τῶν ἐπισκεπτῶν ποὺ δὲν μποροῦσε ὁ ἴδιος νὰ ἰδῇ.

Τὸ ἀγαπημένο μελαχροινό του κεφάλι ἐπάνω στὸ προσκέφαλο. Αὐτὸ καὶ μόνον εἶδε τὴν πρώτη στιγμὴ ἡ Τζένη. Ἔπειτα διέκρινε τὸ δεξί του χέρι ἀνασηκωμένο πρὸς τὰ ὀπίσω, μέσα ἀπὸ τὸ μπλὲ μεταξωτὸ μανίκι τοῦ νυχτικοῦ του, τὸ χέρι του τὸ λευκό, τὸ ἀδυνατισμένο. . . Καὶ ἦτο πολὺ δυνατὴ ἡ ὁρμὴ ποὺ αἰσθάνθηκε νὰ πέσῃ εὐθὺς στὰ γόνατα ἐμπρὸς σ' ἐκεῖνο τὸ κρεβάτι, νὰ πάρῃ μέσα στὰ δυνατά της χέρια τὸ χέρι του, καὶ νὰ τὸ φιλήσῃ, νὰ τὸ φιλήσῃ. . . Ἀλλὰ συγκρατήθηκε μὲ ὑπεράνθρωπη δύναμι.

Ὁ γιατρὸς Μάκενζη πλησίασε στὸ κρεβάτι καὶ μὲ φιλικὴ χειρονομία ἄγγισε τὸν ὦμο τοῦ Γκάρθ. Ἔπειτα μὲ μιὰ γλύκα ποὺ δὲν μποροῦσε κανεὶς νὰ φαντασθῇ στὸν ἀπότομο αὐτὸν ἄνθρωπο, ἄρχισε νὰ τοῦ μιλῇ τόσον ἥμερα καὶ εὐγενικά, ὥστε ἡ Τζένη ἐδυσκολεύετο νὰ ἀναγνωρίσῃ τὸν ἴδιο τὸν γιατρὸ ποὺ τῆς μιλοῦσε πρὸ ὀλίγου ἐπὶ μισὴ ὥρα μὲ τόνον φωνῆς τόσον ἀπότομον καὶ ἐπιβλητικόν.

— Καλημέρα, κύριε Ντάλμαν, ὁ Σίμψον μοῦ εἶπε ὅτι περάσατε πολὺ καλὴ νύχτα, τὴν καλύτερη ποὺ περάσατε ἀπὸ πολὺ καιρό. Αὐτὸ εἶνε πολὺ καλό. Ἀναμφιβόλως θὰ ἐδοκιμάσατε ἀνακούφισι ποὺ ἀπαλλαγήκατε ἀπὸ τὸν Τζόνσον, ὅσο ἄξιος καὶ ἂν ἤτανε, καὶ ποὺ βρεθήκατε πάλε στὰ χέρια τοῦ συνειθισμένου σας θαλαμηπόλου. Οἱ ἐξ ἐπαγγέλματος αὐτοὶ νοσοκόμοι θέλουν νὰ δείξουν πάντα ζῆλον, χωρὶς νὰ ἀντιλαμβάνωνται ὅτι γίνονται ἐνοχλητικοί. Ἀντιθέτως σᾶς φέρνω σήμερα ἕνα πρόσωπο ποὺ θὰ σᾶς παράσχῃ τὰς ἀναγκαίας ὑπηρεσίας, χωρὶς νὰ σᾶς ἐνοχλήσῃ ποτέ. Ἰδοὺ ἡ ἀδελφὴ Ρόζμαρη Γκραίη ποὺ σᾶς τὴν στέλνει ὁ σὲρ Ντέρυκ Μπράντ, καὶ ποὺ εἶναι πρόθυμη νὰ σᾶς χρησιμεύσῃ ὡς γραμματεύς, νὰ σᾶς διαβάζῃ τὰ γράμματά σας καὶ νὰ σᾶς κρατῇ συντροφιά. Τέλος ἕνα «καινούργιο ζευγάρι μάτια» γιὰ σᾶς, κύριε Ντάλμαν, μὲ ἕνα ἔξυπνο μυαλὸ πίσω ἀπὸ τὰ μάτια αὐτά, καὶ μιὰ γυναικεῖα καρδιὰ γεμάτη καλωσύνη καὶ συμπάθεια. Ἡ ἀδελφὴ Γκραίη ἔφθασε τὸ πρωΐ, κύριε Ντάλμαν.

Καμμιὰ ἀπάντησις. Ἀλλὰ τὸ χέρι τοῦ Γκάρθ ζήτησε νὰ βρῇ τὸν τοῖχο, τὸν ἄγγισε, ἔπειτα ξανάπεσε ἐπάνω στὸ κρεβάτι.

Ἡ Τζένη δὲν κατώρθωνε νὰ καταλάβῃ ὅτι ἡ ἀδελφὴ Γκραίη ἦτο αὐτὴ ἡ ἴδια. Δὲν ἔνοιωσε παρὰ μιὰ ἐπιθυμία, τὴν ἐπιθυμία νὰ μὴ βασανισθῇ ὁ δυστυχὴς ἄρρωστος γιὰ τὴν γυναίκα αὐτή. Ἀλλ' ὁ γιατρὸς Μάκενζη ξαναμίλησε:

— Ἡ ἀδελφὴ Ρόζμαρη Γκραίη εἶναι ἐδῶ, στὸ δωμάτιο, κύριε Ντάλμαν.

Τότε ἡ φυσικὴ εὐγένεια τοῦ Γκάρθ ἐφάνη ὅτι διαπεροῦσε τὰ σκότη τὰ ὁποῖα τὸν περιεκύκλουν: δὲν ἔστρεψε τὸ κεφάλι, ἀλλὰ τὸ δεξί του χέρι ἔκαμε μίαν μικρὴ κίνησιν καλωσορίσματος καὶ μὲ φωνὴ σιγανὴ καὶ καθαρὴ εἶπε:

— Ἄ! καλημέρα. . . Εἶσθε πολὺ καλὴ ποὺ ἔρχεσθε ἀπὸ τόσο μακρυά. Ἐλπίζω ὅτι τὸ ταξίδι σας δὲν ἤτανε πολὺ κουραστικό.

Τὰ χείλη τῆς Τζένης σάλεψαν, ἀλλὰ δὲν βγῆκε κανένας ἦχος. Ὁ γιατρὸς Μάκενζη ἀπήντησε γρήγορα χωρὶς νὰ τὴν κυττάξῃ.

— Ἡ μὶς Γκραίη ταξίδεψε πολὺ καλὰ καὶ φαίνεται τόσο ξεκούραστη σήμερα ὅσο ἂν εἶχε περάσῃ τὴ νύχτα στὸ κρεβάτι της. Μαντεύω ὅ,τι εἶναι μιὰ νέα ποὺ ἀγαπάει τὸ κρύο νερό.

— Ἐλπίζω ὅτι ἡ ὑπηρέτρια θὰ φροντίσῃ νὰ μὴ τῆς λείψῃ τίποτε. Δώσατε τὶς ἀναγκαῖες διαταγές, σᾶς παρακαλῶ, εἶπε μὲ φωνὴ κουρασμένη.

Ἔπειτα ὁ Γκὰρθ πλησίασε περισσότερο στὸν τοῖχο, σὰν γιὰ νὰ δώσῃ τέλος στὴν συνομιλία.

Ὁ γιατρὸς Ρὸμ τράβηξε σιωπηλὰ τὸ μουστάκι του. Ἔπειτα ἀπευθυνόμενος στὴν Τζένη εἶπε:

— Ἀδελφὴ Γκραίη, ἐπιθυμῶ νὰ σᾶς δείξω μία πολυθρόνα τὴν ὁποίαν ἑτοιμάσαμε γιὰ τὸν κ. Ντάλμαν καὶ στὴν ὁποία θὰ εὕρῃ ὅλη τὴ δυνατὴ ἀναπαυτικότητα μόλις θὰ εἶναι διατεθειμένος νὰ σηκωθῇ. Νὰ ὑπάρχει ἕνα στήριγμα γιὰ τὸ κεφάλι, ποὺ μπορεῖ κανεὶς νὰ τὸ χρησιμοποιήσῃ ἂν εἶναι ἀνάγκη. Αὐτὴ ἡ πολυθρόνα εἶναι πολὺ καλοφτιασμένη καὶ ὁ σὲρ Ντέρυκ τὴν ἐνέκρινε. Εἴδατε ποτέ σας κανένα τέτοιο σχέδιο, ἀδελφὴ Γκραίη;

—Εἴχαμε στὸ νοσοκομεῖο ἀλλ' ὄχι τόσο τέλειο σὰν αὐτό, ἀπήντησε ἡ Τζένη.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχὲς)

ΕΒΔΟΜΑΣ
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: Νοταρᾶ, 15, ΑΘΗΝΑΙ
(Ὄπισθεν Ἀρχαιολογικοῦ Μουσείου.)

ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ:
ΦΩΤΟΣ ΓΙΟΦΥΛΛΗΣ

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ
ΔΡΑΧΜΗ 1 ΔΡΑΧΜΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΤΗΣΙΑΙ
Ἐσωτερικοῦ: Δρ. 50
Ἐξωτερικοῦ: Σελλ. 10 ἢ Δολ. 3

Τὰ χειρόγραφα καὶ αἱ φωτογραφίαι δὲν ἐπιστρέφονται.

ΤΑ ΔΩΡΑ ΜΑΣ

Ἡ ἀποστολὴ τῶν δώρων μας εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας οἱ ὁποῖοι ἔστειλαν τὰ σχετικὰ δελτία ἐξακολουθεῖ. Ἐντὸς τῆς παρούσης ἑβδομάδος λήγει ἡ ἀποστολὴ τῶν βιβλίων εἰς τοὺς 1100 ἀναγνώστας μας, ποὺ μᾶς ἔστειλαν δελτία, τῶν Ἀθηνῶν. Συγχρόνως συνεχίζεται ἡ ἀποστολὴ τῶν βιβλίων εἰς τὰς ἐπαρχίας καὶ εἰς τὸ ἐξωτερικόν, ἡ ὁποία καὶ θὰ λήξῃ συντόμως.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Λάμπρον Ράλλην, Χρούπιστα. Ἐστάλησαν τὰ φύλλα ἀπὸ τοῦ 1ου καὶ ἐνεγράφητε διὰ μίαν ἑξαμηνίαν. Ἐτησία συνδρομὴ δρ. 50. — Εὐάγγελον Σταματίου. Μὴ γράφετε ἀπὸ τὰ δύο μέρη τοῦ χάρτου, οὔτε μὲ μολύβι. — Γ. Χειλᾶν. Τὰ ἀνέκδοτα ἐτέθησαν μαζὶ μὲ τὰ ἄλλα γιὰ νὰ δημοσιευθοῦν συγχρόνως μ' ἐκεῖνα. — Γεωργ. Μητσόγλου ἐνταῦθα καὶ Ἀλβέρτον Κοένκα Θεσσαλονίκην. Ζητηθέντα φύλλα ἐστάλησαν. — Ἰωανν. Κισκήρην, ἐνταῦθα. Μποροῦν νὰ δημοσιευθοῦν ἕνα-ἕνα τὰ πλέον ἄγνωστα, ὄχι ὁλόκληρος ἡ συλλογή. Ἂν θέλετε, στείλετε μερικά. — Δ. Π. Πούλαν, Ρέθυμνον. Εὐχαριστοῦμεν γιὰ τὰ ἐνθουσιώδη λόγια σας. Αἱ εἰκόνες ἐκεῖναι ἐδημοσιεύθησαν ἐπειδὴ ἀποτελοῦν αὐθεντικὰ δοκουμέντα. — Ὀδ. Νικολαΐδην. Φλώριναν. Εὐχαριστοῦμεν γιὰ τὰ καλά σας λόγια. — Κ. Ι. Πουλᾶκον. Μᾶς καταγγέλουν ὅτι μᾶς ἐστείλατε ξένον διήγημα μὲ τὴν ὑπογραφήν σας. Κατόπιν τούτου σᾶς παρακαλοῦμεν νὰ μὴ μᾶς ξαναστείλετε χειρόγραφα. — Ἀλ. Τσιμ. Πειραιᾶ. Εὐχαριστοῦμεν διὰ τὴν πληροφορίαν. — Λούκουλον. Οἱ κρόκοι πρέπει νὰ εἶναι ἀπὸ αὐγὰ πολὺ βρασμένα. — Κάποιον ἀπὸ τὰ Φιλιατρὰ ποὺ δὲν βάζει ὑπογραφήν. Πῶς θέλετε νὰ σᾶς ἀπαντήσωμεν ἀφοῦ δὲν ἔχετε ὄνομα; — Ἰω. Καϊμαντᾶν. Γιατὶ μᾶς ἐστείλατε τρία σχέδια μὲ μολύβι; Μᾶς εἶναι ἄχρηστα. — Δημ. Παπαβασιλείου, Ἀθῆναι. Εὐχαριστοῦμεν γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον καὶ γιὰ τὰς σκέψεις σας, ἀφοῦ ἄλλως τε συμπίπτουν μὲ τὰς προσπαθείας μας. — Ἀθαν. Βιλλιώτην. Αἱ φωτογραφίαι ἐλήφθησαν καὶ θὰ δημοσιευθοῦν σιγὰ-σιγά. — Γ. Δανόπουλον, Νεμέαν. Κάρτα ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. — Παν. Ψαλτήραν Καλάμας καὶ Μιχ. Π. Μιχαηλίδην Διδυμότειχον. Ἐλήφθησαν αἱ ἐτήσιαι συνδρομαὶ καὶ ἐνεγράφητε. — Εὐάγγελον Σταματίου, Ἀθάνατον Βιολιστὴν Ἰστιαίαν, Νῖκον Δ. Ἀργυρόπουλον Λαμίαν, Ἀβραὰμ Γοσινίδην Κιλκίς, Γλυκὸ Χαμόγελο Ἄρτα, Κωνστ. Ρωμάντζαν, Τώνην Μοναχὴν Λάρισσαν, Κωνστ. Κοφινιώτην ἐνταῦθα, Στέλιον Λαδόπουλον Θεσσαλονίκην, Μίμην Κυριακίδην ἐνταῦθα, Ὀδ. Νικολαΐδην Φλώριναν, Γεωργ. Καψιμάλην Πειραιᾶ, Χ. Κονοσπύρην ἐνταῦθα, Παν. Δημητρακόπουλον ἐνταῦθα, Ἰωσὴφ Θλιβέρην Καλάμας, Γεώργ. Ζούζουλαν Καλάμας, Ἄκην Μαυρίδογλου, Κόρην τοῦ βουνοῦ, Κώσταν Ψωμόπουλον, Σ. Μ. Ἰωάννινα, Νόεκ Ξάνθην, Ἔγκελς, Ἀλίκην Κορωναίου, Ναπ. Παπαγιωργίου. Τὰ χειρόγραφά σας ἐλήφθησαν καὶ ἐτέθησαν ὑπὸ κρίσιν.

Καλὴν Καλύβη, ἐνταῦθα. Τὰ χειρόγραφά σας ἐτέθησαν ὑπὸ κρίσιν. Ὅταν ἐκδοθῇ τὸ βιβλίον καὶ τὸ ἰδοῦμε, θὰ τὸ ἀναγγείλωμεν. — Γ. Τερ. Εὐχαριστοῦμεν. Ὡς βλέπετε, θέτομεν τὸν λογοκλόπον εἰς τὴν θέσιν του.—Γ. Σουβλίδην, Ἀμαρούσιον. Συνδρομαὶ στέλλονται διὰ ταχυδρ. ἐπιταγῆς. Προηγούμενα φύλλα ὑπάρχουν εἰς τὸ γραφεῖον μας καὶ τιμῶνται πρὸς 1 δραχ. ἕκαστον. — Γεωργ. Καλλικάκην ἐνταῦθα, Νικ. Τηριάς, Τέλη Ἀθανασιάδη, Ἀθ. Βιολιστὴν Ἰστιαίαν, Ἄλλεϋ, Νικ. Βρεττάκην Γύθειον, Ἄγγελον Παπαγγέλου Καβάλλαν, Γ. Τερζάκην ἐνταῦθα. Τὰ χειρόγραφά σας ἐλήφθησαν καὶ ἐτέθησαν ὑπὸ κρίσιν. — Ἐμμ. Ψαρᾶν, Νάξον. Φύλλα προηγούμενα ὑπάρχουν. Δὲν δεχόμεθα νὰ πληρωθῶμεν διὰ τὴν δημοσίευσιν ἔργων ἀναγνωστῶν μας. Ἂν εἶνε μικρὸ τὸ διήγημα, στείλετέ το νὰ τεθῇ ὑπὸ κρίσιν καὶ ἂν ἐγκριθῇ θὰ δημοσιευθῇ. — Γ. Ν. Ἀναστασιάδην, Θεσσαλονίκην. Ἐλήφθη ἡ συνδρομὴ καὶ ἐστάλησαν τὰ φύλλα ἀπὸ τοῦ πρώτου.

Π. Πασχάλην, Κ. Σ. Στεργίου, Ἰστιαίαν, Γιάννην Βενιζέλον Θεσσαλονίκην, Π. Π. Α. ἐνταῦθα, Κώσταν Ρωμάντζαν ἐνταῦθα, Μπακόπουλον ἐνταῦθα, Κώσταν Βουρκωμένον Καλάμας. Τὰ χειρόγραφά σας ἐλήφθησαν καὶ ἐτέθησαν ὑπὸ κρίσιν.

Φ. Ι. Φ., Δημ. Βλαχόπουλον Πόρον, Νῖκον Πάδον Καρδίτσαν, Ἴμον Δῆν Κέρκυραν, Παναγιώτην Δριτσάνον Πειραιᾶ. Τὰ χειρόγραφά σας ἐλήφθησαν καὶ ἐτέθησαν ὑπὸ κρίσιν. — Γεωργ. Μεταξᾶν Πειραιᾶ. Αἱ φωτογραφίαι ἐλήφθησαν, ἀλλὰ εἶναι πολὺ μικραὶ καὶ ὑπάρχει φόβος ὅτι δὲν θὰ ἐπιτύχουν τὰ κλισέ. — Ἰω. Μποτσαράκον Γύθειον καὶ Νῖκον Πάδον Καρδίτσαν. Σᾶς εὐχαριστοῦμεν γιὰ τὰ ἐνθουσιώδη λόγια σας γιὰ τὴν «Ἑβδομάδα». — Ἀθαν. Μαρωνίτην Θεσσαλονίκην καὶ Κ. Παπουτσόπουλον καὶ Ἰω. Γιαννοῦκον Λαμίαν. Αἱ ἐπιταγαί σας ἦλθαν ἐγκαίρως ἀλλὰ τὰ δελτία καθυστέρησαν. Ἐν τούτοις σᾶς ἐνεγράψαμεν καὶ θὰ σᾶς σταλοῦν τὰ βιβλία. — Ἰω. Χριστοφοράκην Ἡράκλειον καὶ Στ. Μποχορίδην Θεσσαλονίκην. Καὶ τὰς ἰδικάς σας ὁμάδας τὰς ἐνεγράψαμεν διὰ τὴν ἀποστολὴν τῶν δωρεὰν βιβλίων, ἂν καὶ τὰ δελτία σας καθυστέρησαν.

Β. Νικολαΐδην ἐνταῦθα, Ὄλγα Ἀναστασιάδου ἐνταῦθα, Βαλασία Ζαρίφη Ἀλεξανδρούπολιν, Σαρ. Θεοδωρόπουλον Ἄργος, Μ. Βαρβίτσαν Λάρισσαν καὶ Ξενοφ. Ἀντωνιάδην Πειραιᾶ. Δυστυχῶς μέχρι τῆς στιγμῆς ποὺ ἀρχίζει ἡ ἐκτύπωσις τοῦ παρόντος φύλλου δὲν ἐλήφθησαν τὰ ταχυδρομικὰ ἔξοδα διὰ τὴν ἀποστολὴν τῶν δωρεὰν βιβλίων. Τὰ δελτία σας εἶναι ἐν τάξει καὶ ἐλήφθησαν ἐμπροθέσμως. Μόλις ληφθοῦν αἱ σχετικαὶ ἐπιταγαὶ θὰ συμπεριληφθοῦν καὶ αἱ ὁμάδες σας εἰς τὴν ἀποστολὴν τῶν δώρων μας. —Κ. Στεργίου Ἰστιαίαν, Γιάννην Δανόπουλον Νεμέαν καὶ Ἰωανν. Μποτσαράκον Γύθειον, Τὰ ζητηθέντα φύλλα ἐστάλησαν.

ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

Ἐγκρίνονται:

Πεζά. — «Ἀνέκδοτα τοῦ Μεγ. Να οντος» Γ. Τερζάκη, «Χειρόγραφα τρελ Ναπ. Παπαγιωργίου, «Βρυκόλακες καὶ τάσματα» Ἀθανάτου Βιολιστῆ, «Τρ στοὺς βράχους» Μαύρας Βαλλιάνου, « Γ. Ι. Νικολαΐδη.

Ποιήματα. — «Βράδυ» καὶ «Κ λουλουδιῶν» Σ. Μ., «Δὲν φταῖς ἐσὺ» καὶ «Τ τραγοῦδι τὴ νύχτα» Ἄμλετ, «Τὸ θλιβ μάντσο» Κ. Κοφινιώτη, «Ὁ παπᾶ-Γεράσ (Δημῶδες) σταλὲν ὑπὸ Χρ. Κονοσπύρ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ὅταν κάποτε ἦταν Ὑπουργὸς τῶν Ἐ τερικῶν ὁ Κυριακούλης Μαυρομιχάλης, χωρικός, ἀχθοφόρος στὸν Πειραιᾶ γε νὰ τὸν δῇ. Στὴν ἐμφάνισι ἦτο σὲ χάλια. Ὁ θυρωρὸς τὸν ἐμπόδισε.

— Τί θέλετε;

— Θέλω νὰ ἰδῶ τὸν τσύριο Τσυρια

— Δὲν μπορεῖτε.

— Γιατί;

— Γιατὶ εἶνε ἀπάνω ὁ Πρέσβυς τῆς Γ λίας καὶ ὁμιλοῦν.

Καὶ ὁ καλὸς ἀχθοφόρος, μὲ τὸν πλέο σικὸ τρόπο, ἀπήντησε:

— Τόσο καλλίτερα. Θὰ μοῦ τὸν σ κιόλα.

Τὸ πνεῦμα τῆς ἰσότητος βλέπετε, τουργεῖ! . . .

* * *

Διηγοῦνται ὅτι σὲ κάποια ζωοπανήγυρι, ποιος παπᾶς, ἀπὸ ἄλλη περιφέρεια, ἀγό ἕνα μοσχάρι καὶ τὸ ὡδηγοῦσε στὸ χωριό Τότε πεντ'-ἑξῆ ἀπὸ τοὺς χωρατατζῆδες φώνησαν νὰ κάμουν τὸν παπᾶ νὰ πιστεύσ τὸ βῶδι του εἶνε πουλαράκι. Καὶ καθένας ριστὰ κατέλαβε εἰς μακρὰς ἀποστάσεις δρόμο.

— Καλημέρα παπᾶ μου.

— Γειά σου παιδί μου· νὰ ἔχῃς τὴν εὐ μου.

— Ὄμορφο εἶνε, παπούλη, τὸ πουλαρ ποὺ ἀγόρασες.. Γιατὶ δὲν τὸ καβαλᾶς;

— Τί λὲς παιδί μου; Δὲν τὸ βλέπεις πο νε μουσκάρι;

Καὶ ἐκεῖνος μὲ οἶκτον: «Ἄει παπᾶ! χω τατζῆς εἶσαι».

Τὶς ἴδιες πάνου-κάτου, ἐρωτήσεις τοῦ ναν καὶ τρεῖς-τέσσαρες ἄλλοι, ὅταν ὁ πα ἄρχισε νὰ γίνεται σκεπτικός. Βρέ, εἶπε, μ κ' ἔχουν δίκαιο τὰ παιδιά; Καὶ ἐπεχεί νὰ καβαλικέψη τὸ μουσχάρι, τὸ ὁποῖον ἐ γριώθη καὶ τὸν ἔρριξε χάμω. Τότε οἱ χω τατζῆδες παρακολουθοῦντες ἀπὸ μακρυὰ παπᾶ, συνεκεντρώθησαν καὶ ἐξερράγησαν ἄγριες «μπαταρέλες», ἐνῷ ὁ πα κατησχυμένος ἔφευγε! .

* * *

Στὸ ἴδιο χωριὸ ἔγινε γνωστό, ὅτι τὴν ἡμέρα θὰ ἔλθῃ ὁ Ἐπίσκοπος τῆς περιφερ Τὸ χωριὸ ἦτο φτωχὸ καὶ ἔπρεπε μὲ κάθε πο νὰ μὴ μείνῃ ὁ Δεσπότης. Ὅταν ἔφθασε τὸν Διάκο του, καὶ ἐξεκαβαλίκεψε, μαζεύ καν ὅλοι καὶ τὸν ἐπροσκύνησαν μὲ βαθεῖα λάβεια. Ὁ παπᾶς τοῦ χωριοῦ εἶχε τὴν ἀπ τησι νὰ τὸν ξενίσῃ.

— Τί; λέει ὁ Πάρεδρος. Ἦρθε ὁ Δεσπότ μας καὶ θὰ τὸν πάρῃς σὺ παπᾶ; Ὄχι, δὲ γίνεται. Ἐγὼ εἶμαι ἡ Διοίκησι!

Τὸ αὐτὸ σχεδὸν εἶπε καθένας ἀπὸ τοὺς ροντότερους, καὶ τότε ἔγινε μέγας καυγ Μαχαίρες ἄστραψαν, κουμπούρες ἐβγῆκαν τὰ σιλάχια, μαγκοῦρες ἐσηκώθηκαν καὶ νας ἐτραβοῦσε τὸ Δεσπότη ἀπὸ τὸ ράσο τὸν πάῃ στὸ σπίτι του! Ὁ Ἐπίσκοπος, συγκρατούμενος καὶ φοβισμένος τοὺς εἶ

— «Μὴ κάνετε ἔτσι εὐλογημένοι μου! φεύγω καὶ ἄλλοτε θὰ ρθῶ».

Καὶ ἔφυγε χωρὶς νὰ γυρίσῃ πλέον.

ΖΑΦ - ΑΡΤ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟ ΚΑΛΟ ΜΠΟΔΙΑΚΟ

Θυμᾶμαι ἀκόμα κεῖνο τὸ βράδι. Ἦταν μιὰ νύχτα δίχως φεγγάρι καὶ τ' ἄστρα τρεμόσβυναν στὸν οὐρανὸ σὰν ἀσημένια καρύδια. Ἡ βάρκα μας μικρὴ ἀνάλαφρη σὰ καρυδότσουφλο τὴν κυλοῦσαν τὰ κύματα λὲς καὶ τὴν φιλοῦσαν.

Πίσω μας ἀφίναμε τοὺς ἀπόκρημνους καὶ σκιαχτεροὺς βράχους, ποὔχαμε πάει ἐκεῖ ἐγὼ κι' ὁ μπάρμπ'-Ἀνέστης νὰ ψαρέψουμε. Εἴχαμε πιάσει τρία γοφάρια καὶ καμμιὰ δεκαριὰ μελανοῦρες μὲ τὸ ἁρμίδι. Γυρίζαμε πίσω εὐχαριστημένοι γιατὶ καθὼς μοὔλεγε ὁ μπάρμπ'-Ἀνέστης εἶχα καλὸ μποδιακό. Λίγες φορὲς θυμήθηκε νἄχει πιάσει τόσα πολλὰ ψάρια μέσα σὲ δυὸ ὧρες.

Τοῦ μπαρμπ'-Ἀνέστη τὸ φυσικὸ δὲν ἤτανε ψαρᾶς. Ἦταν καπετάνιος σὲ μιὰ σκοῦνα δική του ποὔχε μάλιστα τὸ συγχωρεμένο τὸ γυιό του τὸ Νίκο μέσα μοῦτσο καθὼς ἔλεγε γιὰ νὰ ψηθῇ στὴ δουλειά. Μὰ ἡ μοῖρα τὸν κυνήγησε κ' ἐνῷ κατέβαινε ἀπὸ τὴν Ρωσσία φορτωμένος στάρι ναυάγησε καὶ σώθηκε μονάχα αὐτός, χάρις στὴν καπατσοσύνη του. Πολλὲς φορὲς εἶχα ἀκούσει ἀπ' τὰ ξεροκαμένα ἀπ' τὸ λιοπύρι χείλη του τὸν ἄδικο χαμὸ τοῦ γυιοῦ του καὶ τῆς Βαγγελιῶς του, γιατὶ ἔτσι εἶχε ὀνομάσει τὴν σκοῦνα του. Εἶχε δώσει, μ' ἄλλα λόγια στὴ σκοῦνα τὸ ὄνομα τῆς συγχωρεμένης γυναίκας του.

Θἄπαγε στὰ 60 χρόνια ὁ μπαρμπ'-Ἀνέστης. Ἤτανε μελαχροινὸς καὶ τὸ πρόσωπό του ἤτανε γιομᾶτο. Εἶχε κάτι πυκνὰ φρύδια, ποὺ κάτω ἀπ' αὐτὰ βρισκόντουσαν δυὸ μάτια κουρασμένα ἀπὸ τὸν κάματο τῆς ζωῆς, καὶ τῆς λύπης. Ἡ φυσιογνωμία του εἶχε κάτι τὸ ἀγαθό, κι' ἂν τύχαινε νὰ τὸν ρωτήσῃ κανεὶς ἐπάνω γιὰ τὸν καιρὸ ἢ γιὰ τὸ ψάρεμα ἀπ' τὰ ξεροσκασμένα κεῖνα χείλια ἔβγαινε πρῶτα ἕνα χαμόγελο καὶ ἔπειτα ὁ λόγος. Φοροῦσε πάντοτε ἕναν πλεκτὸ κόκκινο σκουφὶ στὸ κεφάλι του, στὸ δὲ κορμί, χειμῶνα καλοκαῖρι ἤτανε ντυμένος μὲ μιὰ πλεκτὴ μάλλινη φανέλλα ποὺ πίσω ἀπ' αὐτὴ ἔκρυβε τὰ στήθειά του ποὺ μοιάζανε σὰν ἕνα κομμάτι φαγωμένος ἀπ' τὶς βροχὲς βράχος.

Ἤτανε ἀπόκοσμος ἄνθρωπος. Ἅμα ἐρχότανε ἀπὸ τὸ ψάρεμα ἄραζε τὴν βαρκοῦλα του, καὶ περνῶντας τὸ πανέρι μὲ τὰ ψάρια τἄφρενε στὴν μοναδικὴ ταβέρνα τοῦ μπάρμπα-Μανώλη τοῦ κουτσοῦ, καὶ τὰ πουλοῦσε. Ὅτι κι' ἂν εἰσόδευε ἀπὸ τὸ ψάρεμά του ὅλα σ' αὐτὴ τὴν ταβέρνα τἄφινε. Τὸ κρασὶ τὄπινε πολύ, μὰ δὲν μεθοῦσε· ἀργὰ καὶ κάπου νὰ πάθαινε τέτοιο κακό.

Φθάσαμε στὴν ἀκρογιαλιά. Ἡ ἀσετυλίνη τρεμόσβυνε ἀπὸ τὸν ἀέρα ἀπ' ἔξω ἀπ' τὸ μα- χαλίκια ἀπὸ τὴν βάρκα. Ἀφοῦ ρίξαμε τὴν ἄγ- γαζι τοῦ μπάρμπα Μανώλη.

Ἕνα ξερὸ σούρσιμο ἀκούσθηκε ἐπάνω στὰ ρηχὰ καὶ σιγουράραμε καλὰ τὴν βάρκα, πήδηξε πρῶτα ὁ μπάρμπ'-Ἀνέστης μὲ τὸ πανεράκι καὶ κατόπι ἐγώ.

Προτοῦ φθάσουμε στὸ μαγαζάκι ἔκρινα καλὸ νὰ τὸν καληνυχτίσω.

— Ἔ ! τοῦ λέω. Καληνύχτα μπάρμπ'-Ἀνέστη.

Ὁ μπάρμπα'-Ἀνέστης μὲ βούτηξε ἀπὸ τὸ μπράτσο. Πρώτη φορὰ ἔννοιωσα τόσο βαρὺ χέρι καὶ πρὸ πάντων ἀπ' ἕνα γέρο ποὔχε τόσα χρόνια στὴ πλάτη του.

— Ποῦ πᾶς; μοῦ εἶπε. Πάρε δυὸ μελανοῦρες νὰ τὶς ψήσῃς. Σοῦ εἶπα κι' ὅταν ἐρχόμαστε, πὼς ἔχεις καλὸ μποδιακό.

Σκέφθηκα ν' ἀντισταθῶ ἀλλὰ ἀμέσως κατάλαβα πὼς εἶχα νὰ κάμω μὲ ἄνθρωπο ὀλιγόλογο κι' ἀποφασιστικό. Γι' αὐτὸ δὲν ἔβγαλα μιλιά. Ἅπλωσα τὸ χέρι μου στὸ πανέρι καὶ τὶς πῆρα. Ἔπειτα τὸν καληνύχτισα. Πῆγα σπίτι μου καὶ κοιμήθηκα πολὺ βαθειά. Ἤμουν κουρασμένος, καὶ τὸ κεφάλι μου ἦτο κάπως ζαλισμένο.

Δὲν θὰ εἶχα κοιμηθῆ δυὸ ὧρες ποὖρθε καὶ μὲ ξύπνησε ἡ μητέρα μου.

— Τί θέλεις ; τῆς εἶπα ἀγανακτισμένα.

— Ξύπνα νὰ ἰδῇς τὸν μπάρμπ'-Ἀνέστη ποὺ χορεύει καὶ τραγουδάει μέσα στὴν ταβέρνα τοῦ μπάρμπα-Μανώλη. Ἔχει σηκώσει τὴν γειτονιὰ στὸ ποδάρι ἀπὸ τὰ τραγούδια του. Κάποιος ἄλλος μέσα παίζει μπουζούκι κι' ἀκούγονται κτύποι καὶ σουρσίματα χοροῦ.

Ξαφνιάστηκα μόλις τἄκουσα. Ὁ μπάρμπ'-Ἀνέστης νὰ γλεντάει μεσάνυχτα τώρα ; Δὲν τὸ πιστεύω. Αὐτὸς εἶναι πολὺ λογικὸς ἄνθρωπος. Ἡ μητέρα μου ἐπίμενε. Σήκω, μοῦ λέει, νὰ ἰδῇς μὲ τὰ μάτια σου.

Σηκώθηκα, ἔβαλα τὸ πανωφόρι μου στὶς πλάτες μου γιατὶ ἐκρύωνα καὶ ἔφθασα στὴν ταβέρνα, καὶ κοίταξα ἀπὸ μιὰ φυράδα τοῦ παραθυριοῦ καὶ εἶδα κεῖνο ποὺ δὲν πίστευα. Εἴχανε μεριάσει τὶς παλιοκαρέκλες κ' εἴχαμε κάνει ἕως ἕνα ψαθὶ τόπο. Γύρω ἀπ' ἕνα στρογγυλὸ σιδερένιο τραπέζι καθόντουσνα ὁ μπάρμπα-Μανώλης ποὺ ἔπαιζε μπουζοῦκι, δίπλα του ἕνας νέος ἕως 25 χρονῶν, ψηλὸς μὲ κάτι γκρὶ ροῦχα καὶ μ' ἄσπρο πουκάμισο καὶ μὲ μαύρη γραβάτα. Δίπλα ἀπὸ τὸ νέο καθότανε ὁ μπάρμπα-Ἀνέστης. Ἐπάνω στὸ τραπέζι εἶχε τρία ποτήρια γιομάτα κρασὶ καὶ ἕνα πιάτο μὲ μισοφαγωμένα ψάρια.

Κατάλαβα. Ὁ μπάρμπ'-Ἀνέστης ἤτανε εὐτυχισμένος κεῖνο τὸ βράδι, γιατὶ εἶχε γυρίσει ὁ γυιός του ἀπὸ τὴν ξενητιὰ καὶ δὲν ἤτανε πνιγμένος ὅπως νόμιζε. Εἶχε δίκαιο κείνη τὴν βραδιὰ· εἶχε διπλῆ γιορτή.

Ὁ μπάρμπα'-Ἀνέστης χόρευε σὰν νευρόσπαστο, λικνίζοντας πίσω τὸ κορμί του καὶ τρίζοντας τὰ δάκτυλά του. Ἀπὸ τὸ γέρικο καὶ καμπουριασμένο ἐκεῖνο κορμὶ βγῆκε ἕνας νέος μπάρμπ'-Ἀνέστης, 40 χρόνων νεώτερος. Καὶ μέσα στὸ ἄναμα τοῦ χοροῦ ἄκουγε κανεὶς ἕνα «ὢχ» μακρὺ ἀνακουφιστικό, γιομάτο μεράκι, ποτισμένο εὐτυχία ἀπ' τὸν ἐρχομὸ τοῦ γυιοῦ του ποὔτανε πεπρωμένο ἔπειτα ἀπὸ λίγες ἡμέρες νὰ κλείσῃ τὰ μάτια τοῦ πατέρα του μιὰ γιὰ πάντα.

(Παραλία Καλυμνῶν) ΠΕΤΡΟΣ ΜΠΑΡΜΠΕΡΗΣ

ΠΑΡΑΜΟΝΗ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΣ

Παραμονὴ πρωτοχρονιᾶς,
Φυσάει ἀλύπητος χιονιᾶς,
Καὶ τὸ νερὸ παγώνει.
Στὸ σπίτι μιᾶς μικρῆς μικρῆς
Ἡ Μοῖρα ἀπὸ νωρὶς νωρὶς
Τὰ δῶρα της μαζώνει.
Τὰ βλέπει ἡ κόρη καὶ πηδᾷ,
Καὶ χαίρεται καὶ τραγουδᾷ
Καὶ τὴν αὐγὴ προσμένει.
Ποῦ θὰ τ' ἀνοίξουν τὰ κουτιὰ
Καὶ γύρω στὴν καλὴ φωτιὰ
Τί χαλασμὸς θὰ γίνῃ !

* * *

Παραμονὴ πρωτοχρονιᾶς,
Φυσάει ἀλύπητος χιονιᾶς,
Καὶ τὸ νερὸ παγώνει.
Στὸ σπίτι μιᾶς μικρῆς μικρῆς
Ἡ Μοῖρα ἀπὸ νωρὶς νωρὶς
Τὶ συφορὲς μαζώνει !
Δίχως φωτιά, δίχως ψωμὶ
Τρέμει τὸ δόλιο της κορμὶ
Καὶ τὴν αὐγὴ προσμένει.
Ἴσως καὶ χέρι σπλαχνικὸ
Προβάλῃ στὸ ἔρμο σπιτικό,
Τῆς πείνας σὰν πεθαίνει.

ΑΡΓΥΡΗΣ ΕΦΤΑΛΙΩΤΗΣ

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΦΙΛΙΑ

Ὁ καπνὸς ποὺ ὑψωνόνταν ἀπὸ τὴν ἀκρούλα τοῦ τσιγαρέττου μου σὲ μιὰ ὁλόρθα κολωνίτσα στὴν ἀρχὴ κ' ἔπειτα μπερδεύονταν σὲ γαλάζιες μικρὲς μποῦκλες, σχεδίασε ἀριστουργηματικὰ στὸν ἀέρα τὰ κυματιστά της χρυσόμαλλα καὶ τ' ὁλόχυτο κορμάκι της.

Ἀφρόντιστος ὁ καπνὸς βγαίνοντας ἀπὸ τὰ στήθεια μου πῆρε μαζὶ μὲ τὶς ἐρωτικές μου θυμήσεις καὶ τὶς σκόρπισε στὸν ἀέρα καὶ τὶς ἔκανε θεῖα ὄνειρα... Πῆρε μαζί του τὶς ἐρωτικές μου θυμήσεις σὰ νὰ ἦσαν παιγνιδάκια καὶ τὶς τύλιξε ζηλιάρικα μὲ τοὺς γαλάζιους βοστρύχους του. Ψήλωσε-ψήλωσε ὕστερα πιὸ πολὺ κ' ἔκανε μαζὶ μὲ τὶς μπουκλίτσες του νὰ σβύσουνε καὶ νὰ λυώσουνε σὰν ἐφήμερα ὄνειρα.

Μιὰ θύμησι μοῦ πῆρες, καπνὲ ἄθλιε, καὶ θέλησες νὰ μοῦ τὴ σβύσῃς κι' αὐτὴ σὰν ἀεροπαιγνίδισμα ἐκεῖ στὰ ψηλά σου τὰ βασίλεια. Ἄ, μὰ ὄχι, δὲν εἶναι διόλου χιμαιρικὸ ὄνειρο αὐτὴ ἡ θύμησι. Τὸ πρῶτο ἐρωτικὸ φιλί μου δὲν εἶναι ψεύτικη κι' ἀσήμαντη ὀνεροπόλησις ὅπως νομίζεις. Ναὶ καὶ τὸ θυμοῦμαι ἀκόμη καὶ θέλω νὰ τὸ φυλάξω ὁλοζώντανο καὶ ἰδανικώτατο ντοκουμέντο τῆς πρώτης καὶ φλογερῆς ἀγάπης μου. Δὲν θὰ σ' ἀφήσω, παληοκαπνέ, νὰ τὸ μπερδέψῃς μὲ τὶς γαλάζιες μπουκλίτσες σου γιὰ νὰ παίξῃς ἐκεῖ ψηλὰ καὶ κατόπι νὰ μοῦ τὸ σβύσῃς ὅπως σβύνεις σιγὰ-σιγὰ ἐσύ, φέροντας στὸ νοῦ μου ἀπόθητη κι' ἀπρόσκλητη ἀφροντισιά.

Αὐτὴ τὴν ἀνάμνησι θέλω νὰ τὴ λαξέψω ἐντονώτερα μέσα στὴ δόλια μου ψυχή. Καὶ ὕστερα ἀπὸ πολὺ καιρό, ὅταν τὸ κῦμα τοῦ σωματικοῦ καὶ τοῦ ψυχικοῦ ὑλισμοῦ ἀκατάσχετο θὰ ἔχῃ συνεπάρει καὶ μένα, θἄρθῃ τότε αὐτὴ — νοσταλγικὴ παρηγοριὰ — νὰ μοῦ ξαποστάσῃ τὴ ψυχή. Θὰ ξαναζωντανέψῃ μέσα μου λαχταριστὴ κι' ὁλόθερμη, ὑπαρκτὴ καὶ ὁλοζώντανη, τὴ συνήχησι τοῦ πρώτου ἐρωτικοῦ φιλιοῦ.

Καὶ τώρα ποὺ τὸ μνημόνευσα τόσες καὶ τόσες φορὲς ζωντάνεψε μέσα μου σπαρταριστὴ ἡ ἁπλῆ ἱστορίτσα τοῦ πρώτου φιλιοῦ. Νά: ἤμουν μιὰ μέρα Μαρτιοῦ σὲ ὤμορφη ἡλιόλουστη ἐξοχικὴ γωνίτσα, ἐγὼ κι' ἡ ἀγαπημένη μου Γιοῦ-Γιοῦ καὶ κόβαμε χρωματιστὰ λουλούδια. Μιὰ πλᾶσις γεμάτη φροῦτα, συνηχήσεις καὶ χρώματα κτυπητὰ λογῆς-λογῆς καὶ γλυκύτατους κελαϊδισμοὺς πουλιῶν, μιὰ πλᾶσις ποὺ πλημμύριζε τὶς ψυχὲς χαρά. Ξαφνικὰ μιὰ πονετικὴ κραυγίτσα — σὰ νὰ λάλησε ξαφνιασμένο πουλάκι — ξεχύθηκε στὸν ἀέρα ἀπὸ τὸ στοματάκι τῆς ἀγαπημένης μου. Ἔτρεξα γρήγορα κοντά της. Ἕνα κακὸ καὶ ζηλιάρικο ξυλάκι καθὼς γλυστροῦσε κάτω ἀπὸ τὰ δένδρα τοῦ δάσους, τῆς κτύπησε τὴν καστανὴ βλεφαρίδα τοῦ ματιοῦ της καὶ τὸ ἀσπρουλὸ-ἀσπρο προσωπάκι της. Τὸ καϋμένο τὸ ματάκι τί ἔφταιγε ! Ἐρωτιάρα καὶ σκερτσόζα ἔγειρε στὰ μπράτσα μου καὶ μοῦπε μὲ χαϊδεμένο κλάψιμο.

— Μπούμπη μου, πονῶ.

Δὲ ξέρω ἂν πόνεσε στ' ἀλήθεια ἢ ὄχι. Πρέπει ὅμως νὰ ὁμολογήσω πὼς κατασκλαβώθηκα μὲ τὴν ἰσπανιόλα της τὴ τσαπιχνιά. Ἔπειτα, σοῦ ἔχει καὶ κάτι πονηρὲς προσποιήσεις ὁ ἔρωτας, ποὺ σὲ κάνουν ἀνίκανο νὰ τὶς κατακρίνῃς. Γι' αὐτὸ κ' ἡ Γιοῦ-Γιοῦ ἐπανέλαβε τὸ κολπάκι της πιὸ ἀπαιτητικά.

Καταλαβαίνετε, ἔπρεπε νὰ ἐνεργήσω δραστικὴ θεραπεία. Ἀχ, αὐτὸς ὁ πόνος, τί κακός ! Φίλησα καὶ ξαναφίλησα τὸ φιλήδονο στοματάκι καὶ τὴ καστανὴ βλεφαρίδα κι' ὅλα... Ἀλλὰ πῆτε μου, γιατὶ δὲν γιατρευόταν αὐτὸς ὁ «πόνος» ;...

ΣΠΥΡ. ΝΑΟΥΜΙΔΗΣ

Η ΕΥΘΥΜΗ Ἑβδομάς

ΤΟ ΣΥΝΑΛΛΑΓΜΑ ΚΑΙ ΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

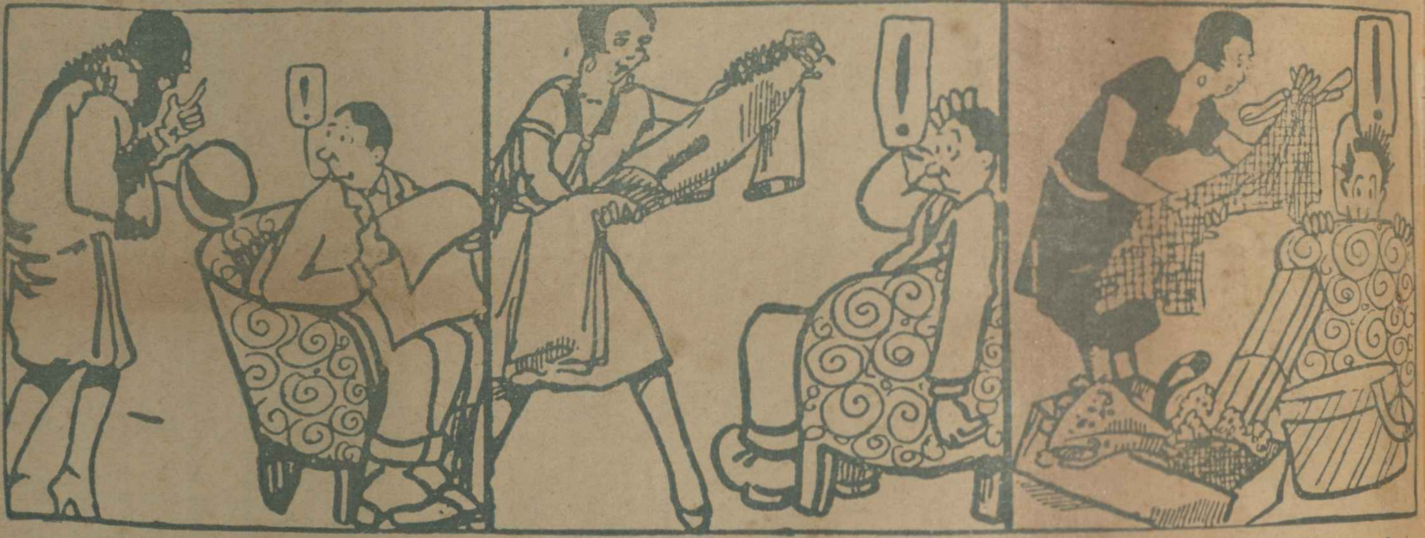

῞Οταν τὸ συνάλλαγμα ἀνεβαίνει.

—Κύτταξε, ἀγάπη μου. ᾿Αγόρασα αὐτὸ τὸ καπελλάκι, πρὶν ἡ λίρα ἀνεβῇ περισσότερο...

῞Οταν τὸ συνάλλαγμα πέφτει.

—Πῆρα, χρυσόμου, αὐτὸ τὸ φόρεμα πρὶν προφθάσῃ ἡ λίρα νὰ πάῃ πάλι στὰ ὕψη...

῞Οταν τὸ συνάλλαγμα εἶναι σταθερό.

—Πρέπει κανεὶς νὰ φροντίζῃ γιὰ τὸ μέλλον. Δὲν ξέρεις τί μπορεῖ νὰ γίνῃ αὔριον..

ΟΛΙΓΟ ΠΝΕΥΜΑ

Δυὸ φίλοι τρώγουν στὸ ἑστιατόριο. ᾽Ενῷ ὁ ἕνας ἀπὸ αὐτοὺς ὁμιλεῖ στὸν ἀντικρυνό του γιὰ μιὰ σοβαρὰ ὑπόθεσι, ἐκεῖνος ποὺ κάθεται ἀπέναντι, στὴν εἴσοδο, τὸν ἀκούει χωρὶς νὰ προσέχῃ, πρᾶγμα ποὺ ἀναγκάζει τὸν πρῶτο νὰ κάνῃ αὐτὴ τὴν παρατήρησι.

— Δὲν προσέχεις καθόλου σ᾽ αὐτὰ ποὺ λέω: Τί παθαίνεις καὶ βλέπεις μὲ τόση ἐπιμονὴ τὴν γωνιὰ αὐτὴ τῆς αἰθούσης;

— Φυλάγω τὸ ἐπανωφόρι μου ποὺ εἶναι κρεμασμένο στὸ κρεμαστάρι, ἀπήντησε ἄλλος: εἶνε τώρα δέκα λεπτὰ ποὺ τὸ δικό σου ἔκανε φτερά!

῞Ενας νέος ἐστέκετο στὴ γωνιὰ ἑνὸς μεγάλου σπιτιοῦ κ᾽ ἐκάπνιζε. Κάποιος γέρος, ἀπὸ ἐκείνους ποὺ δίδουν εἰς ὅλον τὸν κόσμον συμβουλὲς ἐστάθηκε καὶ τοῦ εἶπε:

— Γιατί, παιδί μου, νὰ καπνίζῃς; Δὲν ξέρεις ὅτι αὐτὸ εἶναι περιττὴ σπατάλη; ῎Αν κόψῃς τὸν καπνὸ καὶ ἀρχίζεις νὰ μαζεύῃς τὰ χρήματα ποὺ ξοδεύεις κάθε μέρα γιὰ σιγάρα, θὰ μπορέσῃς ὅταν φθάσῃς στὴν ἡλικία μου νὰ ἀγοράσῃς αὐτὸ τὸ σπίτι.

— Μὰ σεῖς εἴσθε ὁ ἰδιοκτήτης αὐτοῦ τοῦ σπιτιοῦ;

— ῎Οχι.

— Εἶμαι ὅμως ἐγώ.

Κόκκαλο ὁ ἀγαθὸς γέρος!

Μεταξὺ δύο νεαρῶν ὑποψηφίων γαμβρῶν

— Περὶ τοῦ γάμου ἔχω μιὰ ἰδέα.

— Ποιάν ;

— ῞Οτι τὸ σωστὸ εἶναι οἱ πλούσιοι νὰ

νουν τὶς φτωχές.

— Γιατί ;

— Γιὰ νὰ μένουν διαθέσιμες ἡ πλούσιες

⁂

Μετὰ τὸν γάμον.

— Καὶ τί σοῦ εἶπε ὁ γαμβρὸς ὅταν

ἔσφιξες τὸ χέρι καὶ τὸν συνεχώρησες ;

— Δὲν μοῦ εἶπε τίποτε.

— Καταλαβαίνω. Αἱ μεγάλαι θλίψεις

ἄφωνοι.

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΣΥΓΧΡΟΝΟΥ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ ΕΝΔΥΜΑΣΙΑΣ

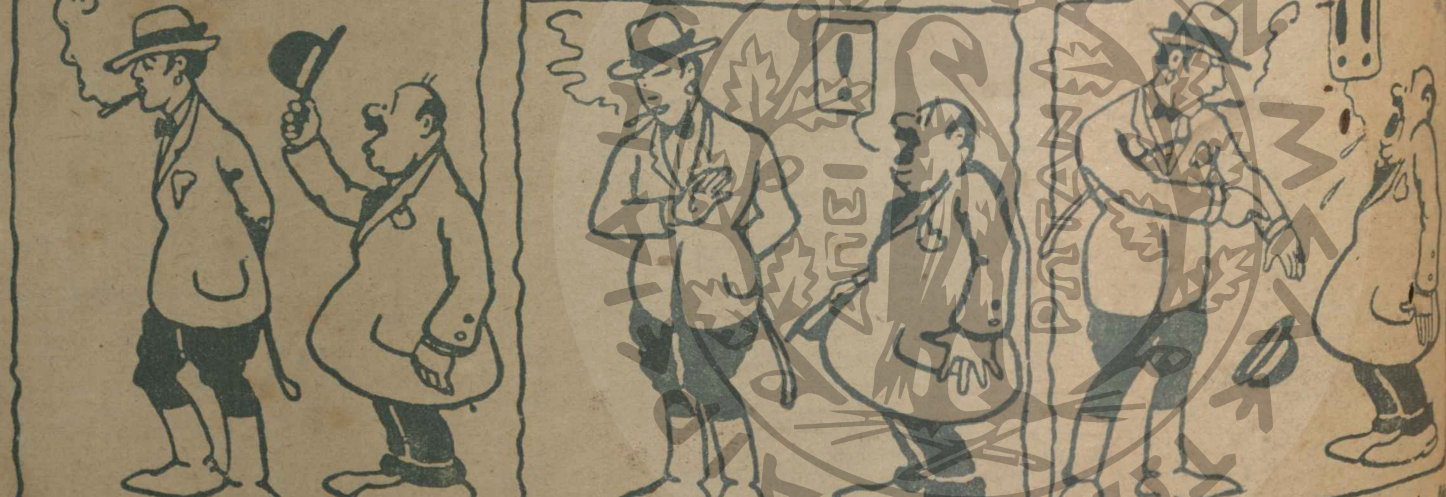

—Παρντόν, δεσποινίς...

—Δὲν εἶμαι δεσποινίς...
—Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε, ἐνόμισα...

—Παλιάνθρωπε ! Δὲν βλέπεις τὴν
μου ; Εἶμαι κυρία...

Τυπογραφικὰ Καταστήματα ΑΔΕΛΦΩΝ ΓΕΡΑΡΔΩΝ Νοταρᾶ 15